ÇİÇEKÇİ KADIN

Minyoung Kang

Kolcc Aslından Çeviri: Selen Demirtaş

2. BASKI

roman

TİMAŞ

iyi ki kitaplar var...

TİMAŞ YAYINLARI

İstanbul 2026

timas.com.tr

ÇİÇEKÇİ KADIN

Minyoung Kang

Dünya Roman - Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 6543
Edebiyat Kitaplığı - Dünya Edebiyatı Dizisi | 132

PROJE EDİTÖRÜ
Ayşe Tuba Ayman

EDİTÖR
Dilruba Aydın

ÇEVİRİ
Selen Demirtaş

KAPAK TASARIMI
Rabia Erdohan

İÇ TASARIM
Kısmet Gül Albayrak

1. BASKI
Ağustos 2026, İstanbul

2. BASKI
Eylül 2026, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-5019-2

TİMAŞ YAYINLARI
Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8
Üsküdar / İstanbul Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

한국문학번역원

Bu kitap Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

BASKI VE CİLT
Çınar Matbaacılık
İkitelli OSB Mah. Çevre Sosyal Tesisler S.k.
Çevre Sanayi Sitesi Sosyal Tesisler No: 3 İç Kapı No: 1B1
Başakşehir / İstanbul Telefon: (0212) 628 96 00 Matbaa Sertifika No: 45103

YAYIN HAKLARI
© Minyoung Kang, 2026
Penguin Random House şirketler grubunun markası Transworld'ün bünyesindeki Doubleday tarafından *Plant Lady* orijinal adıyla yayınlanan bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları, AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Anonim Şirketi aracılığıyla yapılan anlaşma kapsamında Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca hiçbir şekilde basılı ya da dijital olarak kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayınlanamaz. Bu yolla üretilmiş kopyalar bulundurulamaz. Tanıtım amacıyla kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MINYOUNG KANG

Minyoung Kang, sinema dergisi CAST'ın genel yayın yönetmeni ve yazardır. Daha önce *Don't Let Me Freeze Up, Please* adlı romanı ile *Ride a Bicycle and Keep Going* adlı deneme kitabı yayımlanmıştır. Öykülerini ise Güney Kore'nin popüler e-kitap platformu RIDIBooks'ta okurlarla buluşturmaktadır. Güney Kore'de yaşamaktadır.

SELEN DEMİRTAŞ

2000 yılında İstanbul'da doğdu. Ankara Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Eğitiminin ardından Koreceden Türkçeye edebi çeviri alanında çalışmalar yaptı. Genç yetişkin ve çağdaş kurgu eserlerde uzmanlaşarak çeviriler yapmaya devam etmektedir.

Avokado

"Kimse var mı?"

Geniş kenarlı bir şapka takan kadın, Yuhui'nin dükkânından içeri ansızın başını uzattı. Kapının ucuna asılmış çan neşeli bir sesle çınladı. O sırada sırtı kapıya dönük duran Yuhui, doğrulup seslendi:

"Evet, buyurun, içeri gelin."

Kadın, dükkânı usulca süzerek temkinli adımlarla içeri girdi. Yuhui eldivenlerini çıkarıp onu karşıladı. Beyaz ayakkabılar, beyaz bir elbise, bej bir bez çanta... Baştan aşağı yeşil dükkânda, tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş kadının görüntüsü son derece eğreti duruyordu.

"Aradığınız bir şey var mı?"

Kadın, dükkânın içini ağır ağır süzdükten sonra Yuhui'nin sorusuna cevap verdi:

"Biraz farklı bir bitki almak istiyorum. Hem bakımı kolay olsun hem de ilginç görünsün. Daha önce kuşkonmaz yetiştirmiştim. Hani onun gibi... biraz değişik bir şey. Ay, şu desen ne kadar güzelmiş."

Kadın, pencerenin dibindeki alacalı kauçuk ağacının önünde durdu. Tam en tepedeki yeni filizlenen, iri, taze yaprağa uzanacakken Yuhui telaşla araya girdi:

"Ah, yapraklara dikkat eder misiniz lütfen? Alacalı kauçuk ağacı o; bakımı biraz zor bir türdür. Yetiştirdiğinizi söylediğiniz kuşkonmaz da aslında pek kolay sayılmaz. Ama otlar gibi zahmetsizce büyüyen, çabucak serpilen bitkiler de var. İsterseniz birkaç tane göstereyim."

Yuhui arka taraftaki saksıları işaret edince kadın kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Yok, gerek yok. Onlar çok sıradan. Hiçbir farklı özellikleri yok." Kauçuk ağacının yaprağına uzattığı elini geri çekip ekledi. "Mesela birine 'Ben sukulent yetiştiriyorum,' deyince hiç ilgilenmiyor. Ama 'Ben kuşkonmaz yetiştiriyorum,' dediğimde insanlar şaşırıyor. 'Kuşkonmaz evde de yetişir miymiş? Öyle şeyler ancak tarlalarda yetişmez mi?' falan diyorlar. İnsanların o şaşkın tepkileri hoşuma gidiyor."

Kadın sözünü bitirir bitirmez Yuhui az önce cebine tıkıştırdığı eldivenleri isteksizce yeniden çıkardı. Kadınsa rahat tavırlarla dolaşıp öteki bitkileri inceliyordu. Çok geçmeden köşedeki küçük saksılardan birini eline alıp Yuhui'ye sordu:

"Bu nedir? Çok ilginç görünüyor."

Kadının eline aldığı saksıda bir peperomia vardı. Yağlı yağlı parlayan yaprakları uzaktan bakıldığında üst üste dizilmiş yeşil pirinç keklerini andırıyordu. Doğrudan güneş ışığı almadığı

ve nem dengesi korunduğu sürece bakımı çok da zor olmayan bir bitkiydi.

Yuhui, yapraklarının o kendine özgü biçimi iyice ortaya çıksın diye özel bir toprak saksı seçmiş, bitkiyi özenle yetiştirmişti.

"Bu bitkinin adı peperomia, biraz nazlıdır. İç mekândan ziyade dışarıda durması gerekir. Sabah akşam sıcaklığı takip etmeli, nemini de sürekli belli bir düzeyde tutmalısınız. Bir de..."

Aslında bu bitki resmî satış listesine eklediği bir ürün değildi ama saksıyı isterse hemen satabileceği kadar özenle hazırlamıştı. Normalde uygun bir fiyat söyleyip verebilirdi. Fakat Yuhui'nin sözleri gittikçe daha olumsuz bir yöne kaydı. Peperomiaya özel bir bağlılığı yoktu ama bu bitkinin bu kadına uygun olmadığına karar vermişti. Ne yapıp edip kadının peperomiaya duyduğu ilgiyi bir an önce söndürmek istiyordu.

Uzayıp giden açıklamaları dinleyen kadın sonunda saksıyı dikkatlice yerine bıraktı. Ardından ellerini şöyle bir silkerek dükkâna yeniden göz gezdirdi ve tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Kapının dışında durup içeriyi bir süre seyretti. Yüzünde, az da olsa aklı kalmış birinin ifadesi vardı. Kadının bakışlarını hisseden Yuhui, peperomiayı alıp pencereden uzağa, dükkânın iç taraflarında daha kuytu bir yere taşıdı. Bitki gözden kaybolunca kadın omuzlarını hafifçe silkip uzaklaştı. Beyaz ayakkabılarının çıkardığı o tok ses de çok geçmeden duyulmaz oldu.

Yuhui'nin dükkânı, Dosan semtindeki eski bir konutun dönüştürülmesiyle ortaya çıkmıştı.

Yuhui, dükkân için yer bakmaya ilk kez Dosan'a geldiğinde Sejin şehrinde böyle bir yerin bulunmasına şaşırmıştı. Etrafta ne bir kafe ne bir lokanta vardı; ortalık son derece sessiz, son derece sakindi. Ama burası yalnızca konutların sıralandığı bir yer de değildi. Epey boş arsa vardı; yakın zamanda kapanmış küçük fabrikalarla matbaalar da hâlâ yerini koruyordu. Yuhui işte o boş arsaların arasında terk edilmiş bir bina bulmuştu.

Aslında iki katlı bir evdi burası. Emlakçı, bu mevkide ne büyük binalar ne de yoğun yaya trafiği olduğunu, bölgede ticaretin de gelişmediğini söylemişti. Bu yüzden burada yaşayan pek az insan vardı; bu ilan da bir yılı aşkın süredir öylece duruyordu. Baş belası bir mülk sayıldığı için kirası oldukça ucuzdu, ayrıca kayda değer bir aidatı da yoktu. Arsanın ve evin sahibi de Sejin'de yaşamıyordu.

Yuhui kredi çekmiş, altı yıldan fazla çalıştığı iş yerinden aldığı kıdem tazminatının yarısından fazlasını da dekorasyona yatırmak zorunda kalmıştı ama kira o kadar düşüktü ki bu altından kalkılamayacak bir yük değildi. İki aya yakın süren tadilat tamamlanıp işletme kaydı da yapıldıktan sonra dükkânını resmen açtığında Yuhui'nin içi ferahlamıştı. Sırf yeni bir yerde, yepyeni bir işe başlıyor olmak bile baş döndürücüydü. Açılış dönemine denk gelen bir tarihte kiraları çok daha ucuz olan Dosan'a da taşınmıştı üstelik.

Büyük bir karar verip kendi işini kurmuştu ama her şeyin başından beri yolunda gittiği de söylenemezdi. Açılıştan sonra yaklaşık iki ay boyunca Yuhui doğru düzgün gelir elde edememişti. O günlerde, yalnızca şafak vakti çiçek pazarında

fiyat pazarlığı yaparken konuşuyor, günün kalanını ise dükkânda tek kelime etmeden oturarak geçiriyordu.

O sıralar eski iş arkadaşlarıyla üniversite arkadaşları uğrayıp türlü türlü Yuhui'yle fikirlerini paylaşmıştı. Mahalleliye hitap edecek bir dükkân için dekorasyonun fazla modaya uygun olduğunu söyleyen de vardı, çevrede doğru dürüst bir ticaret alanı yokken ürün fiyatlarını biraz yüksek tuttuğunu belirten de. Tanıdıkları, iki kelimeden oluşan basit Bitki Dükkânı adı yerine daha göz alıcı, daha şık bir isim koymasını da önerdi. Ama Yuhui'nin dükkânın ismini değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Sırf o iki kelimeyle dükkânını hatırlayanların olacağını, çok geçmeden bu basit ismi aklında tutan insanların mutlaka ortaya çıkacağını düşünüyordu.

Yuhui, çoğunluğun zevki üzerine kafa yormaya devam ediyordu. Dükkândaki ufak tefek eşya ve mobilyaları çeşitli şekillerde değiştirdi, fiyatları biraz indirdi, açılış etkinlikleri düzenledi, küçük çaplı pazarlama girişimlerinde bulundu. Ülkenin dört bir yanındaki gözde bitki dükkânlarının internet sitelerini, sosyal medya hesaplarını inceleyip örnek alınacak bir şey var mı diye baktı. Ama bunların hepsi yalnızca birer fikir olarak kaldı; dükkâna doğrudan uygulanabilecek özgün bir şey bulamadı.

Açılışın üzerinden çok geçmeden Dosan'da yaşanan değişim ise tamamen şanstı. Bunu ne emlakçı tahmin etmişti ne de Dosan'da doğup büyüyenler. Dosan Pazarı İstasyonu'nun karşı tarafında, nispeten hareketli ve yüksek binalarla dolu bölgede sıkışıp kalan ticaret alanı gitgide doygunluğa ulaşmış, sonra da yavaş yavaş dışarı taşmaya başlamıştı. İnsanlar istasyon

çevresine toplanıyor, bazı esnaflar istasyondan uzak, daha sakin köşelere yerleşiyordu. Böylece Yuhui'nin Dosan'ın en ucundaki dükkânına uğrayanların sayısı da yavaş yavaş arttı. Dosan'daki tek bitki dükkânı olması, üstelik iki katlı bir evi baştan aşağı kullanan tuhaf ve farklı bir yer oluşu dikkat çekmeye başlamıştı. Yeni mekânlara, yeni yerlere dadanan blog yazarları peş peşe dükkâna uğruyor, çeşitli sosyal medya kanallarında içerik üretenler de yolları düşmüş gibi içeri göz atıyordu. Böylece Bitki Dükkânı yavaş yavaş Dosan'ın gözde yerlerinden biri haline geldi.

Yuhui, hiçbir şeyin doğuştan kötü olmadığına inanırdı.

Toprak verimsiz, sıcaklık elverişsiz olduğunda bitkiler solar, ölürdü. Yuhui'ye göre kendine uygun olmayan toprakta ve nemde güçlükle tutunmaya çalışan bitkilerin rahatça yaşayabileceği bir ortam hazırlamak, eninde sonunda kendi göreviydi. Aşırı nem yüzünden kökleri çürüyen ya da uzun süre ışık görmediği için yapraklarını döken bitkilerin sorunları, onun gözünde çözmesi pek de zor olmayan bir bulmacaydı. Bir sorun çıktığında neyi nasıl düzelteceğini çoğu zaman hemen anlardı.

İnsanların da bitkiler gibi olduğuna inanırdı. Tıpkı bitkiler gibi insanların da budanıp şekil verildiğinde iyileşebileceğini, küçük dokunuşlarla daha doğru bir yola girebileceğini düşünürdü. Geçmişte acıyla katlanmak zorunda kaldığı kimi anlar aklına gelse de insan doğasının büsbütün kötü olmadığına inanmak isterdi. Ama bir noktadan sonra bu inancı yavaş yavaş zayıflamaya başladı. Bunun başlıca sebebi de Yuhui'nin hayatına girip çıkan erkeklerdi.

Geriye dönüp baktığında sorunun hep dışarıdan geldiğini görüyordu. O erkekler Yuhui'ye çoğu zaman belli bir nezaketle yaklaşırdı. Ama Yuhui çocukluğundan beri, asıl sorunun hep kendisinde olduğunu sanmıştı. Böyle zamanlarda zihninde bitkiler canlanırdı. Bir süre pencere önünde bırakıldıktan sonra ansızın bastıran sağanakta gereğinden fazla su çekip halsizleşen kamelya, sulama vakti unutulunca bir ay kadar dayanıp kuruyan küçük sukulent, ışığın yönü değişince çiçeklerini birer birer toprağa bırakan katmerli şakayık... Dertlerini sessizce içlerinde biriktirip sonra dışa vuran bitkiler.

Mutlaka bir yerde gözden kaçan, unutulan bir şey olmalıydı. O eksik giderildiğinde solan bitkiler de kısa sürede kendini toparlardı. Yuhui'nin yanında tuttuğu her bitki, böyle birkaç badire atlatıp hayatta kalmıştı. Ama Yuhui, her ne kadar bitkilere bakar gibi özenli ve dikkatli davranırsa davransın, eski erkek arkadaşları onu her seferinde uçurumun eşiğine sürüklemişti. Yedekleme dosyası silinmiş bir masaüstü bilgisayardı sanki; optimizasyon yapılsa, virüs taraması çalıştırılsa da sonunda her şey yine başa dönüyordu.

Muhtemelen tam da o günlerdeydi; aylar süren durgunluğun ardından yavaş yavaş huzur bulmaya başlayan Yuhui'nin dükkânına, burayla hiç bağdaşmayan bir adam geldi. Bu, dükkân açıldığından beri bitki için gelen ilk erkek müşteriydi.

Bir danışmanlık şirketinde çalışan Hoyoung'un o sıralarda gündelik hayatı, masasının başında oturup saç baş yolmaktan ibaretti. Ünlü bir bisiklet firması, metropolde açacağı yeni şube için sektörde benzeri görülmemiş düzeyde yaratıcı ve

yenilikçi bir reklam ve iç mekân tasarımı istediklerini söyleyerek Hoyoung'un şirketine başvurmuştu. İsim büyüktü, teklif edilen bütçe de küçümsenecek gibi değildi. Hoyoung bu projeyi tek başına üstlenmek için didinip durdu ama aklına tatmin edici tek bir fikir bile gelmiyordu.

Derken aklına ansızın "bitki" gelmişti.

Alüminyumun, karbonun ve türlü kimyasal malzemenin kullanıldığı bisikletlerin aksine, doğayı temsil eden bitkiler... Koyu renkli ekipman ve makinelerle dolu bir mağazaya sevimli bitkiler yerleştirilse nasıl olurdu? Şirket içi toplantılarda bu fikir "saçmalık" diye sertçe eleştirilse de Hoyoung geri adım atmamış, fikrini savunmayı sürdürmüştü. Sonunda birkaç taslak sunduğunda firma, beğenirlerse bu yönde ilerleyebileceklerini söylemişti. Asıl sorun, firmayla yapılacak ilk toplantıda göstereceği taslaktı. Hoyoung'un bitkiler hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Toplantıdan bir gün öncesine kadar sunum dosyası bomboştu. Bir hafta boyunca kafa patlatmış ama elle tutulur hiçbir şey bulamamıştı. Harita uygulamasının arama çubuğuna bitkilerle ilgili kelimeler yazıp duruyor, bir ilham perisi çıkıp gelecekmiş gibi bekliyordu. Böyle saçma sapan kelime birleşimleri arasında tesadüfen Yuhui'nin dükkânına rastladı: "Bitki Dükkânı-Bitkilerle ilgili her şey." Denize düşen yılana sarılır misali apar topar bir taksiye atlayıp dükkânın yolunu tuttu.

Taksi, dükkânın önünde durduğunda Hoyoung, buranın işlek bir caddedeki gösterişli mağazalardan biri olmadığını görüp biraz şaşırdı. Yuhui o sırada bahçede plastik ve toprak saksıları

düzenliyordu. Taksiden inen Hoyoung tedirgin bakışlarla etrafı süzerken, çömelmiş halde çalışan Yuhui'yle göz göze geldi.

"Bir saat önce arayan sizdiniz, değil mi?" Şaşkın şaşkın duran Hoyoung'a ilk seslenen Yuhui oldu.

"Ah, evet. Ben Lee Hoyoung."

Yuhui, Hoyoung'u ön bahçeden dükkâna çıkan merdivenlere yönlendirdi. Hoyoung çekingen adımlarla içeri girdi ve dükkâna adım atar atmaz gözlerinin önünde bambaşka bir dünya açılmış gibi hissetti. Hayatında ilk kez bu kadar çok bitkiyi bir arada görüyordu. Bitkilerin yaydığı havaya kapılıp bir süre büyülenmiş gibi olduğu yerde kaldı. Yuhui onun bu şaşkın halini sessizce izledi.

"Bu kadar saksıyı yan yana ilk kez görüyorum. Gerçekten büyüleyici."

"Biraz dağınık görünüyor. Bu ara saksıları değiştiriyorum da."

Yuhui köşede üst üste duran iki sandalyeyi alıp Hoyoung'a oturmasını işaret etti. Hoyoung oturup çantasından tabletini çıkardı. Ekranda bir anlığına Eyfel Kulesi önünde çekilmiş bir *selfie* belirip kayboldu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Pek vaktim yok. Burada her konuda danışmanlık alabildiğimi söylediler. Şuna bir göz atıp yardımcı olabileceğiniz bir yer var mı diye hızlıca bakabilirseniz çok sevinirim. Yarın teslim etmem gerekiyor..."

Hoyoung küçük not defteriyle Yuhui'nin karşısına geçti, tabletini de ona doğru itti. Ekranda, bir hafta boyunca defalarca baştan yazıp yeniden düzenlediği proje dosyasının son hali duruyordu.

Yuhui bu tür belgelere yabancı değildi; o da zamanında iş hayatının içindeydi. Ama ortada bir sorun vardı. Belgede doğru dürüst bir içerik yoktu.

Neyse ki Yuhui kısa süre önce bozulan bisikletini tamire bırakmak için Dosan Pazarı yakınlarındaki bir bisikletçiye uğramıştı. Orada gördüğü manzarayı hatırlayarak makinelerle uyum sağlayabilecek bitkilerin biçimlerini, özelliklerini, bakım yöntemlerini tek tek anlatmaya başladı. Hoyoung da onun söylediklerini harıl harıl not aldı. İkili, gecenin geç saatlerine kadar konuştu. Sohbeti çoğunlukla Yuhui yönlendiriyordu ama sonuçta Hoyoung istediği fikirleri elde etmişti.

Ertesi gün öğleden sonra yapılan şirket toplantısında Hoyoung'un sunduğu dosyada kendi yazdıklarından neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Sunumun çoğu, Yuhui'nin sözlerinden, önerilerinden ve fikirlerinden oluşuyordu. Proje sorunsuz biçimde kabul edildi.

Projeyi gerçeğe dönüştürecek bir tedarikçi de gerektiğinden, Hoyoung bisiklet şirketine Yuhui'nin dükkânını önerdi. Burayı kendisinin keşfettiğini, dükkân sahibiyle en iyi iletişimi de kendisinin kurabileceğini özellikle vurguladı.

Ziyaretçi sayısının her hafta biraz daha artması ve Hoyoung'la yürütülen ortak çalışma sayesinde Yuhui'nin dükkânı kısa sürede hareketlenmeye başladı.

Bisiklet şirketinin doğrudan işlettiği mağazanın açılışı yaklaşırken Yuhui'yle Hoyoung da gitgide yakınlaştı. Yuhui haftada üç gün dükkânını kapatıp şirkete gidiyor, projeden sorumlu kişi olan Hoyoung'la toplantılar yapıyordu.

Mağazaya yerleştirilecek bitkiler seçilip sıra yerleştirmeye gelince Hoyoung, Yuhui'nin sırtını hafifçe sıvazladı:

"Bu iş bir yoluna girsin, işini inanılmaz büyütebilirsin. Hayatındaki en sağlam portföy işlerinden biri olur bu. Bana güven, ciddiyim."

Bitki Dükkânı'nın ziyaretçilerinin artmasının, müdavimlerinin oluşmasının tek nedeni Yuhui'nin Hoyoung'un sözlerine inanması değildi elbette.

İnsanlar, hiçbir şeyin olmadığı koca bir boşluğun ortasında tek başına dimdik duran bu dükkânı seviyordu. Yıl boyunca hiç durağan kalmayan, mevsimlerin rengini açık açık yansıtan bu yer, özellikle genç kadınların ilgisini çekiyordu. Satışlar yavaş yavaş arttıkça Yuhui dükkân için resmî bir Instagram hesabı açtı. Herhangi bir reklam yaptırmamış, yerel internet forumlarına tanıtım yazısı vermemişti. Yine de Dosan'a gelen ziyaretçiler dükkânı takip etmeye, dikkat çekici bir yer olarak paylaşmaya başladılar. Dükkânı etiketleyip kendi akışlarını süsleyenlerin sayısı da gitgide arttı.

Hoyoung ise tüm bunların kendi başarısı olduğunu söyleyip duruyordu. Baştan beri dükkânın onun önerisi sayesinde ilgi gördüğünü, böylesi kıyıda köşede kalan bir yerde bu kadar dikkat çeken bir mekân yaratmanın kolay olmadığını sık sık dile getirirdi. Yuhui'yle sevgili olduktan sonra, eskiden şakayla karışık söylediği bu sözleri daha sık tekrar eder olmuştu.

Hoyoung, Yuhui'nin dükkânını çevresindekilere kendi işletmesi gibi tanıttığında Yuhui genellikle bir şey söylemeden geçiştiriyordu. Bir gün Hoyoung'un arabasında dosyasına göz atarken, Bitki Dükkânı'nın yanına "pazarlama sorumlusu" yazdığını gördüğünde bile bunu büyütmemişti. Dükkânın bir kimliğinin olmadığını söyleyip adını değiştirmesi gerektiğini haftada üç dört kez tekrarlamasını da hoş görmeye çalışıyordu.

Tüm bunlar zamanla düzelebilecek, geçip gidecek alışkanlıklar gibi görünüyordu.

En önemlisi, Hoyoung artık Yuhui'ye yakın biriydi. Yuhui onu anlamaya, hoş görmeye çalışıyordu. Hoyoung'un geçmişinden çok geleceğine bakmayı seçmişti.

Ama Yuhui'nin görmezden gelemediği tek bir şey vardı: Hoyoung'un bitkilere davranış biçimi. Başta şaka yapıyor gibi görünse de bu davranışlar zamanla alışkanlığa dönüşmüştü. Telefonda biriyle konuşurken nedensiz yere dalları koparıyor, yeni filizlenmiş yumuşak yapraklara farkında olmadan dokunup duruyordu.

Bir gün avlunun ortasında, derin bir ayakkabı izinin çevresine gelişigüzel savrulmuş, fasulye filizlerini andıran ince sarmaşıkları

görünce Yuhui'nin içi daraldı. Yere çömelip can çekişen bitkinin kalıntılarını toplarken kendi de böyle paramparça olup gitmeden bir yerde dur demesi gerektiğini düşündü.

Bu kez durumu usulünce anlatmayı deneyecekti. Hoyoung'un bu kötü alışkanlıkları değişebilirdi. Değişmeliydi. O gece Yuhui, Hoyoung'u dükkâna çağırdı. Yorgun bir yüzle içeri giren adamın karşısında durup derin bir nefes aldı ve sakin bir sesle konuştu:

"Şuna bir bak."

Köşede oturan Hoyoung'un önüne onun zarar verdiği saksıları ve çoktan kurumuş dal parçalarını dizdi.

Hoyoung kaşlarını çatıp derin bir iç çekti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz dikkat etmeni rica ediyorum. Bu bitkiler..."

Yuhui, bir saksıyı işaret ederek sözünü sürdürmek üzereydi ki Hoyoung elini savurup ayağa kalktı.

"Bunun için mi çağırdın beni? Çok yorgunum."

"Bu birkaç aydır değişmeyen bir mesele. Şimdiye kadar sabrettim ama artık gerçekten zorlanıyorum."

Yuhui, sakinliğini koruyarak Hoyoung'un alışkanlıklarını birer birer anlattı. Onun bulunduğu her yerde bitkilerin solduğunu görmeye tahammül edemediğini söyledi.

Bunun üzerine Hoyoung'un yüzü hoşnutsuzlukla gerildi.

"Yani beni gece vakti bunun için mi çağırdın?"

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Kasten yaptığını düşünmüyorum ama biraz daha dikkatli olmanı istiyorum."

Hoyoung memnuniyetsiz bir ifadeyle yerdeki ölü sarmaşık dalına baktı.

Yuhui ise onu incitebilecek sözleri defalarca eleyip biçtikten sonra konuşmayı sürdürdü. İlk tanıştıklarında Hoyoung böyle değildi. Son zamanlarda tuhaf davranışları artmıştı ama yine de düzelebileceğine inanıyordu. Yeter ki doğru anlatabilsin, yeter ki Hoyoung anlayabilsindi.

Uzun süre cevap bekledi.

Ama Hoyoung hiçbir şey söylemedi. Kaşları hâlâ çatıktı.

En azından bundan sonra dikkat edeceğini duymak isteyen Yuhui, orada durup Hoyoung'un ağzından çıkacak sözleri bekledi. Bir şeyler düşünüyormuş gibi görünen Hoyoung'a baktı ve alçak sesle konuştu:

"Bitki dükkânı işleten biriyle bitkilere bu kadar hoyrat davranan biri, bir ilişkiyi nasıl sürdürebilir?"

İlişki kelimesi ağzından çıktığı anda Hoyoung'un tavrı değişti.

"Yani bu gece beni çağırıp ayrılmak istediğini mi söyleyecektin?"

"Hayır, ayrılalım demek istemedim..."

"E aynı şey işte. Son zamanlarda ne kadar stres altında olduğumu biliyor musun? Performans değerlendirmesi kapıda. Gece yarılarına kadar çalışıyorum. Sen bunların farkında mısın?"

Hoyoung, düpedüz bağırınca Yuhui umutsuzluğa kapıldı. Onu hiç böyle görmemişti. Bir anda yükselen bu ses karşısında irkilen genç kadın, kapıya yönelip dükkândan çıkmak istedi. Tam kapı koluna uzanmıştı ki Hoyoung aniden onun kolunu yakaladı.

Yuhui kolunu çekip kurtardı.

Hoyoung'un öfkesini bastıramayan sert nefes alışlarını duydu ve kendini toparlamaya çalıştı.

Evet...

Hoyoung'u ilk kez bu halde görüyordu ama yine de yabancı bir görüntü değildi bu. Yuhui, geçmişten başka başka yüzlerin onun yüzünde üst üste bindiğini gördü.

"Gidip biraz soğuk su getireyim."

Derin bir nefes alan Yuhui, Hoyoung'un tepkisini tartarak dükkânın arka tarafına yürüdü. Eğilip buzdolabının kapağını açtığı sırada Hoyoung'un sesi duyuldu:

"Şu saçma şeylerin de bir değeri mi var sanki!"

Su şişesine uzanan Yuhui'nin eli bir anda havada kaldı. Genç kadın, ezilen kuru yaprakların çıkardığı çıtırtıları duydu. İnce ince bükülmüş bir kumaşın lifleri tek tek koparılıyordu sanki. İçinden yükselen ilk düşünce "Yok artık," oldu ama eli bir türlü kıpırdamadı. Avuç içleri soğuk soğuk terledi. Yuhui, öne eğilmiş bedenini ağır ağır doğrultup başını çevirdi ve Hoyoung'un durduğu yere baktı. Adamın siyah ayakkabılarının üzerine uzun, ince yapraklar düşüyordu.

Yuhui bakışlarını yavaş yavaş yukarı kaldırdı ve Hoyoung'un hoyratça hareket eden ellerine baktı. İncecik yapraklar parmaklarının arasında ezilip parçalanıyordu. Göğsünün tam ortasında, midesinin üstünde bir yere keskin bir sancı saplandı; sanki nefesi tıkanmıştı.

Areka palmiyesi, mevsimler değişse de dükkânın girişinde mağrur bir edayla dimdik duran bir bitkiydi. Yuhui'nin nice zahmetten sonra güç bela hayatta tutmayı başardığı, onun için çok özel bir bitki.

Dükkânı açalı çok olmamışken içeride büyük bir haşere istilası başlamıştı. O sıralar yüklü miktarda saksı toprağı sipariş edilmiş, sıvı gübre alınmış, dükkânda ne varsa yeni yeni girmişti. Yuhui bu yüzden sorunun, torfla birlikte içeri giren başka bir topraktan kaynaklandığını hemen fark edememişti. Saksı değişimlerinin tamamlandığı hafta sonundan itibaren kök sinekleri, kabuklu bitler ve yaprak bitlerine karşı bir savaş başlamıştı.

Zamanında müdahale ettiği için daha büyük bir felaketi önleyebilmiş, sağlıklı bitkiler de birer birer yeniden canlanmıştı. Ama areka palmiyesi eski haline kolay kolay dönememişti. Özellikle istilanın başladığı yer olduğu için Yuhui günlerce bu ağacı gözden çıkarıp çıkarmama arasında gidip gelmişti. En kolay yol, palmiyeyi atıp kurtulmaktı.

Ne var ki Yuhui bunu yapmamıştı. Belki olur diye ufacık bir ihtimale tutunmuş, tam bir hafta boyunca areka palmiyesinin başından ayrılmamıştı. Bitkileri durmadan elleyip gözlemek doğru değildi, bunu biliyordu. Yine de verdiği o yoğun ilginin

hiç değilse küçük bir kısmını içine çekip hayatta kalmasını umuyordu.

Güçlü ilaçlar yüzünden köklerinin çoğu çürümüş, yapraklarının büyük kısmı birer birer yok olmuştu. Ama belki de Yuhui'nin o inatçı ısrarı sayesinde areka palmiyesi o amansız hastalığı atlatıp hayatta kalmıştı. İnsan olsa ancak solunum cihazına bağlı halde hayatta kalabilir denirdi; yine de tutunmuştu işte. Sonrasında da gövdesini ve yapraklarını yavaş yavaş toparlamıştı.

Palmiyenin uzun yaprakları Hoyoung'un eline her çarptığında, bir kamçının duvara sürtünmesi gibi keskin, rahatsız edici bir ses çıkıyordu.

Yuhui olduğu yere çöktü.

Elleri titriyordu. Bir yandan kalbinin duracakmış gibi atmasına sebep olan o acıyı bastırmak, bir yandan da titreyen ellerine tutunacak bir yer bulmak ister gibi avuçlarını yerde gezdirdi.

Tam o sırada eline bir şey değdi.

Kalın, sarı saplı bir el çapasıydı bu. Yazın otlar iyice çoğaldığında kullandığı, kış gelince yine lazım olur diye toprağını bile temizlemeden gelişigüzel bir kenara sıkıştırdığı çapa. Sivri demir kısmı parmaklarına değdi.

Yaprakların ince çıtırtısı sürüyordu.

Yuhui nefesini dengelemeye çalışarak çapayı çevirdi, pütürlü sapını sıkıca kavradı. Bir şey yapmazsa ağaç ölecekti. Kâbuslarına girecek kadar emek verip yaşattığı ağacın çığlığı kulağında yankılanıyor gibiydi.

Hayır.

Bu kadar emek verip kurtardığı ağaç ölemezdi. Asla.

Palmiyenin en narin yapraklarından birinin savrularak yere düştüğü an, çapayı sımsıkı kavrayıp nefesini tuttu ve Hoyoung'a fırlattı.

Sarı saplı çapa hedefini şaşmadan buldu.

Dalların ve yaprakların çıtırtısı artık duyulmuyordu.

Yuhui'nin aklına, areka palmiyesine musallat olup onun üzerinde yaşamaya çalışan o iğrenç, usandırıcı kabuklu bitleri temizlediği günler geldi. Böceklerin gezindiği yerlerde bıraktığı o yapış yapış, mide bulandırıcı salgıyı silip çıkardığı, en güçlü ilaca rağmen yaprağa tutunmayı sürdüren son yaprak bitini koparıp ezdiği anı hatırladı. Aradan aylar geçmişti ama o his sanki hâlâ parmak uçlarında duruyordu. Eli istemsizce bir iki kez silkildi.

Nihayet sessizliğe gömülen Hoyoung'a bakarken tuttuğu nefesi birkaç kez hırıltıyla dışarı verdi.

Toparlanan palmiyeyle yeniden, bu kez daha büyük bir özenle ilgilenmesi gerektiğini düşündü. İçinin acımasına sebep olan tek şey, dalından kopup düşen yaprakların yerde oluşturduğu o küçük mezarlıktı.

*

Bahar serinliğinin tamamen kaybolduğu yaz mevsiminin ilk günleriydi.

Bir pazar akşamüstü, Yuhui'nin dükkânı her zamanki gibi dolup taşıyordu. Adam, diğer ziyaretçilerin arasına karışıp dükkâna girdi. Yuhui onu ilk fark ettiğinde daha önce içeri giren kadınlarla birlikte geldiğini sandı. Ama adamla yan yana dükkânı dolaşan kadınlar, bir köşede sergilenen küçük etobur bitkilere uzun uzun baktıktan sonra çıkıp gitti. Adamın arkasında duran beyazlı kadın da kuşkonmazdan söz ede ede peperomia saksısını kurcalayıp ortadan kayboldu. Dükkânda adamdan başka müşteri kalmamıştı. Yuhui ancak o zaman onun varlığını iyice fark etti.

Normalde adama ilişmez, dükkânı kendi halinde gezmesine izin verirdi. Ama az önce gelen kadın yüzünden sinirleri hâlâ gergindi. Bitki Dükkânı'na tek başına gelen erkek müşteri neredeyse hiç olmazdı. Geçen ilkbaharda yaşanan olay aklına geldi. Ellerindeki toprağı silkeleyip adama doğru yürüdü. Bir şey arayıp aramadığını sormak için ağzını açmıştı ki adamın elinde tuttuğu küçük, yuvarlak nesne gözüne ilişti.

Yuhui o yuvarlak şeyi daha dikkatli görmek isteyince adam hızlı adımlarla ona yaklaştı:

"Şey, size bir şey soracaktım."

Küçük, yuvarlak, kahverengi nesneyi havaya kaldırdı. Yuhui ancak o zaman bunun bir avokado çekirdeği olduğunu fark etti. Adam onu az önce hediye edilmiş bir çikolata kutusu gibi özenle tutuyordu. Konuşmaya devam etti:

"Bunu daha önce hiç yetiştirdiniz mi?"

Avokado çekirdeğini usulca önündeki küçük masaya bıraktı. Yuhui pürüzsüz, parlak çekirdeğe sessizce baktı. Kuşkonmaz gitmiş, şimdi de avokado mu gelmişti? Adam bunu öylesine ortaya atmış olabilir miydi acaba? Yüzüne baktı. Şaka yapıyor gibi bir hali yoktu; fazlasıyla ciddi görünüyordu.

"Avokado."

"Evet. Yedikten sonra çekirdeği kaldı. Şekli çok hoşuma gitti. Yetişir mi, yetişirse meyve verir mi diye merak ettim. Biraz araştırdım ama en iyisi bir uzmandan fikir almak olur diye düşündüm. Kore'de de iyi yetişir mi?"

Adam bunları bir solukta söyledikten sonra sustu. Bir anda fazla konuştuğu için nefesi daralmış gibiydi. Yuhui, tezgâhın çekmecesinden kuru bir bez çıkarıp avokado çekirdeğini sildi. Bezle birkaç kez silinen çekirdek az önceki halinden daha da parlak ve pürüzsüz görünmeye başladı. Adam telaşla söze girdi.

"Ah, o temiz aslında. Yani yemekten kaldı dedim diye yanlış anladınız sanırım. Güzelce yıkadım. Gerçekten temiz."

Adamın ne yapacağını bilemez haline bakan Yuhui, yüzünde beliren tebessüme engel olamayarak hafifçe güldü. Adam hâlâ mahcup bir tavırla başını kaşıyordu.

"Şu an bir şey yapmak zor. Ben de biraz araştırayım. Daha önce avokado çekirdeği çimlendirmedim ama yapılabilir gibi görünüyor."

Adam başını kaşıdığı elini indirdi, ardından yüzü aydınlandı.

"Tamam! O zaman şimdilik çekirdeği burada bırakayım. Ben götürürsem içim rahat etmeyecek. Bitkilerden çok anlamıyorum da... Bu arada çekirdek ölmez, değil mi?"

Adam yine huzursuz huzursuz konuşuyordu. Yuhui, endişelenmemesini söyledi, sonra da bir gün kararlaştırdılar. Hafta sonu yoğunluğu olduğu için içerisi kalabalıktı; adam da uzun süre oyalanamayacağını fark etmiş gibiydi. Bir hafta sonra yeniden gelmek üzere dükkândan ayrıldı.

Yuhui, yüzünde saf bir endişeyle çekirdeğe bakan adamı düşündü ve avokado çekirdeğini gölge bir yere usulca bıraktı.

Aslında ilgisini çeken, avokadonun çimlenmesinden çok adamın kendisiydi. Birçok insan türlü sebeplerle bitkilerini terk edercesine Yuhui'nin dükkânına emanet eder, bir daha da uğramazdı. Belki o adam da bir hafta içinde avokadoyu unuturdu. Sonuçta henüz filiz bile vermemiş küçücük bir çekirdekten ibaretti. Adamın çekirdeği unutup aynı mesele yüzünden dükkâna bir daha uğramaması gayet mümkün görünüyordu.

Ama Yuhui'nin tahmininin aksine adam, tam bir hafta sonra, yine bir pazar günü akşamüstü dükkânın kapısını açıp içeri girdi.

Yuhui onu bir bakışta tanıdı. Adam, Yuhui'yi gördüğüne sevinmiş gibi elini kaldırıp selam verdi, sonra hızlı adımlarla yanına gelip ilk iş avokadonun halini sordu.

"Merhaba, nasılsınız? Şey, avokado..."

"Ah, evet. Gerçekten geldiniz."

Yuhui bunu şaşkın gözlerle, neredeyse kendi kendine mırıldanır gibi söyledi. Adam başını hafifçe yana eğip ona baktı. Yuhui avokado çekirdeğini koyduğu küçük kabı açtı.

"Bu haliyle büyümez. Çimlenmesi için önce şu dış kabuğunu soymak gerekiyor. Sonra da çekirdeğe biraz çizik atmak lazım ama... Bunu tek başıma yapmak istemedim. Gelmenizi bekledim."

Çekirdeğin bir kısmını eliyle göstererek anlattı. Adam gözlerini kırpıştırarak çekirdeğe baktı. Bu sırada birkaç müşteri bitkilerle ilgili sorular sorup saksı satın alırken dükkânın bir köşesinde oturup bekledi. Yuhui, adamın gerçekten çekirdeği almaya geleceğini hiç düşünmemişti; kendi tahmininin boşa çıkmasına şaşkındı. Gözleri pırıl pırıl, anlattıklarını dikkatle dinleyen adam ona tuhaf bir şekilde ilgi çekici geldiğinden, bitkiler hakkında daha da istekli bir şekilde konuşmaya başladı.

Adam, dükkân kapanana kadar köşede oturup Yuhui'yle sohbet etti. Avokadoyla başlayan konuşma, dükkândaki öteki bitkilere uzandı. Birbirlerine isimlerini söylemek, ancak adam içi fildişi rengi avokado çekirdeğini eline alıp dükkândan çıkarken akıllarına geldi.

Adamın adı Jihun'du.

Adının çok yaygın olduğunu ama söylemesinin de akılda tutmasının da kolay olduğunu söyledi.

Çekirdeği özenle alıp giden Jihun, o günden sonra haftada bir Yuhui'nin dükkânına uğramaya başladı. Görünürdeki sebep çekirdeğin durumunu sormak ve biraz bilgi almak olsa da aslında

Jihun'un ilgisinin büyük kısmı Yuhui'ye yönelmişti. Genellikle pazar günleri, öğle yemeğinin bitimine doğru dükkânın kapısını açıp içeri giriyor, bir süre orada vakit geçiriyordu.

Şimdiye kadar Yuhui'nin hayatına bir şekilde değen insanların arasında, bitkilere samimiyetle ilgi duyan tek kişi oydu. Bu da Yuhui'yi birçok açıdan rahatlatıyordu.

Jihun, dükkânın düzenini bozan biri değildi. Her zaman sessizce gelir, sessizce giderdi.

Yuhui, duvarlarında hâlâ geçmişin izlerinin durduğu kapının yanına çınlamasıyla insanın içini açan küçük bir çan asmıştı. Hafta sonları birçok kişi girip çıktığı için o çanın çınlamaları birbirine karışırdı; ama Yuhui zamanla, Jihun içeri girdiğinde çıkan sesin başka olduğunu, en azından o sesi ayırt edebildiğini düşünmeye başladı.

Avokado çekirdeği çok geçmeden Jihun'un evinden Yuhui'nin dükkânına taşındı. Yuhui, Jihun'un yerine avokadoyu sık sık gözlemlemeye başladı. Bu, onun için alışıldık bir şeydi; ayrıca avokadonun asıl sahibi Jihun'un da çekirdeğe onun kadar bağlanması genç kadına güven veriyordu.

Avokado iyi büyüyordu.

Gözle görülür bir hızda olmasa da sağlam kökler salıyor, filiz veriyor, zamanla gelişiyordu. Yuhui, bir bitkinin büyümesini çekirdek halinden çimlenmesine kadar bu denli sakin bir zihinle izlemeyeli epey olmuştu. Avokadoya bakarken, çocukluğunda bitkilere duyduğu o saf ve sınırsız sevgiyi anımsadı.

Avokadoyla birlikte hayatına giren Jihun da Yuhui'nin içini derinden kıpırdatmıştı. Mizacı tıpkı başkaları üzerinde iz bırakmaya çalışmadan, sessiz ama sağlam adımlarla büyüyen bir bitkiyi andıran biriyle daha önce hiç karşılaşmış mıydı? Bir de böyle birinin, onun hayatı ve tutkusu olan bitkilere sıcak bakma ihtimalini düşündü. Bundan daha uzak bir ihtimal olabilir miydi?

Avokado çekirdeği su dolu kaptan çıkıp saksıya yerleşene dek Jihun'u gözlemleyen Yuhui, onun şimdiye kadar hayatından gelip geçen erkeklerden gerçekten farklı taraflarının olduğunu görmüştü. Bir tek çekirdeğe bile böylesine kıymet veren biri. Daha önce böyle biri olmamıştı.

Yuhui, Jihun'un kendisini uçurumun eşiğine sürükleyip aşağı baktıran önceki erkeklerden biraz farklı olabileceğini temkinle düşünmeye başladı. Her akşam Jihun'la mesajlaşırken, bu kez gerçekten farklı olabileceği ihtimaline umut bağlamasının doğru olup olmadığını kendi kendine soruyordu.

Jihun'un iş seyahati yüzünden dükkâna gelemediği bir hafta sonunda Yuhui, saksının içinde kök salıp büyüyen avokado çekirdeğine bakarken uzun uzun düşündü. Jihun'dan birkaç şefkat dolu mesaj gelmişti. Yuhui, artık bir yerlerden kaçıp kurtulmak, bir şeylerden sıyrılmak zorunda olmadığını hissediyordu. O gün, uzun zaman sonra ilk kez deliksiz bir uyku çekti.

Her zamanki gibi bir pazar akşamıydı. Yuhui dükkânı kapatmaya hazırlanıyordu. Birazdan kapıyı açıp içeri girecek Jihun'u düşünerek arta kalan ambalaj kâğıtlarını ve ayıkladığı

yabani otları atmak için dükkânın arka kapısından çıkıp avluya yöneldi.

Tam o sırada bir yerden bir fısıltı geldi. Kendi kendine bir şeyler mırıldanan bir sesti bu. Yuhui, bu saatte birinin gelmiş olabileceğini düşünüp elindeki çöp poşetini yere bıraktı ve avlunun ön tarafına yürüdü. Çok geçmeden tanıdık bir silüet gördü. Avlunun köşesinde, dükkâna sırtını dönmüş halde biriyle telefonda konuşan Jihun'du bu. Konuşmaya dalmış, Yuhui'nin yaklaştığını fark etmemişti. Onu şaka olsun diye korkutmak niyetiyle sessizce yaklaşan Yuhui, Jihun'un o tanıdık kelimelerinin arasına karışan yabancı bir kelime duydu.

Kolay kadın.

Yuhui ilk anda bu sözün kimi kastettiğini anlayamadı. Ama hâlâ sırtı dönük halde konuşan Jihun'un ses tonu, Yuhui'ye gösterdiği o nahif halden oldukça uzaktı.

Genç kadının içine tuhaf bir his çöktü. Dönüp arka kapıya yöneldi. Kulak kabartıp konuşmayı biraz daha dikkatle duymaya çalıştıysa da Jihun gittikçe daha kısık sesle konuştuğu için ne dediğini seçemedi.

Çok geçmeden konuşma bitti. Yuhui, Jihun'un telefonu kulağından indirdiğini görür görmez, içindeki çarpıntıyı bastırmaya çalışarak arka kapıyı açtı ve yeniden dükkâna girdi. Jihun'u her zamanki gibi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ama o andan itibaren gözünü adamdan ayırmadı; onu hem merak hem de tedirginlikle izledi. Yine de olağan dışı görünen bir şey yoktu. Jihun gittikten sonra Yuhui günlerce aynı düşüncelerin

içinde dönüp durdu. Daha önce hiç duymadığı o ses tonu, o küçümseyen tavır... Soru işaretleri ve kuşku gitgide zihnini ele geçirdi.

Masaya yaslanan Yuhui, istemsizce ilkbaharın başında aldığı yarayı hatırladı. Sonra da Jihun'la tanıştığı günden bugüne kadar geçen ayları birer birer gözden geçirdi. Yanlış giden bir şey mi vardı? Ya da çoktan rayından çıkmış ama onun fark edemediği bir durum? Uzun uzun Jihun'la ilişkisini düşünürken, artık aynı şeyleri tekrar yaşamayacağına dair kendine söz verdiği geceyi hatırladı.

"Size öyle biri gibi mi görünüyorum, Bayan Yuhui?"

Yuhui o söze inanmayı seçti.

Eğer yanlış anladığı bir şey varsa bunu düzeltmek istiyordu. İşler konuşarak çözülmeyecekse de bunu ondan sonra düşünürdü. Jihun'a kendi duygularını açıkça söylemeye karar veren Yuhui, Jihun hayatına girdikten sonra kendisinde değişen şeyleri düşünerek pazar gününü bekledi.

Her zamankinden daha yoğun geçen bir cumartesiydi. Öyle ki Yuhui, gece olana kadar çalışmak zorunda kalmıştı. Her türlü özel günün peş peşe sıralandığı haftadan hemen önceki o hafta sonu, dükkân her zamanki gibi sipariş verenlerle dolup taşmıştı. Yuhui sadece loş ışıkları açık bırakmış, geç saatlere kadar pazar günü teslim alınacak bitkileri paketlemişti. Ama aklında sadece Jihun vardı. Karanfilleri ve gülleri kırmızı, mürdüm ve mavi kurdelelerle bir oraya bir buraya bağlayıp süslerken, yarın konuyu ona nasıl açacağını düşünüp durmuştu.

İşini bitirip tezgâhını topladıktan sonra çöpleri poşetlere doldurdu. Hafta sonları çöp toplanmıyordu ama onları dükkânın içinde üst üste yığılmış halde de bırakamazdı. Ağzına kadar dolmuş çöp poşetlerini arka avluya koymak için arka kapıya doğru dikkatlice ilerledi. İçerideki musluklardan birini, yosunları iyice sulamak için açık bırakmıştı. Süzülen suyun arasından geçip iki elindeki yirmişer litrelik çöp poşetlerini avlunun bir köşesine bıraktı.

Tam o sırada Jihun'un sesi kulağına çalındı. Yuhui, kafasına bu kadar taktığı için hayal görüp görmediğini düşünerek etrafına bakındı.

Ses sanki ön avludan, dükkânın ana girişine yakın bir yerden geliyordu. Kesinlikle Jihun'un sesiydi. O geceye ait anı bir anda zihninde yeniden canlandı. Yuhui, mırıldanan o sesi daha net duyabilmek için duvara yanaşıp ön tarafa dikkatle baktı.

Sesin sahibi gerçekten Jihun'du.

Biraz içmiş gibiydi, coşkulu bir sesle telefonla konuşuyordu. Bugün cumartesiydi; demek ki yolu düşüp uğramıştı. Yuhui kol saatine bakıp tarihi bir kez daha kontrol etti. Jihun, ışık almayan avlu köşesinde çömelmiş duruyordu. Yuhui, çöp poşetlerini taşırken gerilen ellerini birkaç kez silkerek onun yanına doğru yürüdü. Tam elini Jihun'un omzuna koyacakken o kelimeyi bir kez daha duydu.

"Gerçekten çok kolay kadın, diyorum ya. Bekle de gör."

Bu kez ses sadece belli belirsiz bir yankı değildi.

Yuhui havada kalmış elini hızla geri çekti, sonra Jihun'un çömeldiği yerden yavaş yavaş geri çekildi. Ardından ince ince akan suyun sesi geliyordu ama umursamadı.

"İyi kullanırsan bundan epey para kazanılır diyorum. Değil mi? Ha? Bir tanesi neredeyse bir milyon wona kadar çıkıyormuş."

Kahkahasını bastıramayan Jihun, telaşla dükkânın ön tarafına bir göz attıktan sonra sesini tekrar alçalttı.

"İdare etmesi kolay bir kadın, diyorum ya. Tıpkı benim yetiştirdiğim bitkilere benziyor." Yuhui olduğu yerde donup kaldı.

Jihun'un kimi kastettiği apaçık ortadaydı. Ardından ağzından dökülen cümleler de peş peşe genç kadının kalbine saplandı. İğrenç kelimeler, Yuhui'nin adıyla dükkânının adı birbirine karışarak kulağına doldu. İçinde bir yerin boydan boya çatlayıp yarıldığını hissetti.

Bitkilere benzetilmek Yuhui için normalde neredeyse iltifat sayılabilecek bir şeydi. Ama Jihun'un ses tonu, iltifatla hiç ilgisi olmayan kirli ve karanlık bir yere aitti.

Onunla ilk karşılaştığı andan bugüne kadar geçen günler, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp gitti. Avuçları yine soğuk soğuk terledi. Bu saatte avluya çıkması mı hataydı? Yoksa telefon konuşmasına kulak misafiri olması mı? Neden tam o anda çöp atmak için dışarı çıkmıştı? Sayısız "yanlış" ve "hata" zihninde birbirini kovalamaya başladı. Derken aniden bir şeyi fark etti:

Hayır.

Yanlış yapan ben değilim.

İçinde kırıntısı kalmış ön yargıları bile silip karşısındakine elinden gelen en iyi haliyle, tüm içtenliğiyle yaklaşmak bir hata sayılamazdı. Yuhui, arka avlunun bir köşesine bıraktığı, ağızları bilenmiş el çapasıyla küreğe baktı. Parmağıyla birer birer ezip kıpırtısız kalana kadar uzun uzun seyrettiği o haşereleri yeniden hatırladı. Sebep ortadan kaldırılmadıkça sorun da ortadan kalkmazdı.

Sessizce dönüp loş ışığın titrek titrek yandığı dükkâna girdi. Jihun'un olduğu tarafa bakarak lambaları bir anda sonuna kadar açtı. Işık birden parlayınca dükkâna sırtını dönmüş duran Jihun irkilip arkasına baktı. Göz göze geldiklerinde Yuhui ona buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Adam hemen telefonu kapatıp iki kez boğazını temizledi, kendini toparladı ve yürümeye başladı.

Yuhui, kapıya yaklaşan Jihun'u izlerken dükkânın iç taraflarına doğru ilerledi.

Çan şıngırdadı ve Jihun içeri girdi.

Üzerine sinmiş içki kokusuyla, yüzü alabildiğine neşeli görünüyordu. Yuhui içeriden ona baktı. Acaba bunu daha ne kadar sürdürecekti? Şimdiye dek gördüğü her şey yalnızca bir maskeden mi ibaretti?

Yuhui, katlanır tabureyi almaya giden Jihun'un tanıdık adımlarını sessizce izledi. Musluk hâlâ kapanmamıştı. Ayakkabısı ıslak zemine değince Jihun kaşlarını hafifçe çattı.

Geçen hafta olsaydı Yuhui ona dikkatli olmasını söylerdi. Çünkü dükkânın dört bir yanında yeni sulanmış yosun parçaları vardı. Ama bu kez, tek kelime etmeden ona bakmayı sürdürdü. Katlanır taburelerin üst üste konduğu yer giderin yanındaydı; artıkların toplandığı, bu yüzden zeminin daha da kayganlaştığı bir noktaydı. Yuhui bunun için de ağzını açmadı. Sessizce bakışlarını masanın üzerindeki avokado saksısına çevirdi. Parlak, yuvarlak çekirdeği yarıp yukarı uzanmış taze gövde hemen gözüne çarptı. Yuhui'nin bir süredir tek başına bakar olduğu avokado saksısı. Artık ona uygun bir gübre verme vakti gelmiş gibiydi.

Yuhui, Jihun'un giderin olduğu tarafa vardığını görünce dükkânın floresan lambasının düğmesini indirdi. Yüzü al al olmuş Jihun, giderin çevresinde birikmiş yosun yığınına basıp geriye devrildi ve başı, bir köşede üst üste yığılmış beton parçalarına şiddetle çarptı.

Yuhui olup biteni karanlığın içinden izledi. Birkaç kez daha gürültü duyuldu ama genç kadın yerinden kıpırdamadan, adamın devrildiği karanlığa bakmayı sürdürdü. Ancak bir şeyin yere sürtündüğünü belli eden o ses kesildiğinde yavaşça yürümeye başladı. Kapatılmamış hortum hâlâ su akıtıyordu; sürüklenen yosunlar ve yapraklar birbirine dolanarak giderin çevresinde toplanmıştı. İri bir kütle, bilincini yitirmiş halde giderin önünü kapatıyordu. Az önce o tiksindirici, küçümseyici sözleri hiç çekinmeden savuran ağız şimdi hafifçe aralanmıştı, artık kıpırdamıyordu.

İnce ince akan suyun sesi Yuhui'nin kulaklarında yankılandı. Yosunları, yaprakları, toprağı, çakılları ve yerde büzülmüş duran şeyi temizlemeye koyulmadan önce yavaşça derin bir nefes aldı. Avuçlarını kaplayan soğuk ter çoktan kuruyup gitmişti. Çöp poşetlerini tutan ellerini yıkamamasının aslında ne kadar yerinde bir tesadüf olduğuna dair tuhaf bir düşünce geçti içinden.

*

Yaz iyice bastırınca Yuhui'nin dükkânına gelenlerin sayısı azaldı. Nemli ve bunaltıcı günler sürüp gidiyordu ama yazla birlikte yeni getirdiği tropik bitkilerin ortama alışabilmesi için klimanın derecesini rastgele düşüremezdi. Yuhui sıcağa katlanıyor, fırsat buldukça avluya çıkıp etrafa su serpiyordu. Dükkânın çevresinde oyalanan insan sayısı da gözle görülür biçimde azalmıştı. Bazıları ter içinde bitkilere şöyle bir göz gezdirip hemen ardından kendilerini bir kafeye atıyordu.

Ziyaretçiler seyrekleşince, boşalan yeri çok geçmeden sokak kedileri doldurdu. Akşamları Yuhui'nin dükkânının önündeki küçük avluda toplanıp yayıla yayıla uyuyor, sabah olunca ortadan kaybolup öğle sıcağında yeniden avlunun gölgeli köşelerine dönüyorlardı. Yağmur mevsiminin yaklaştığını öğrenen Yuhui, avlunun bir köşesinde onların yağıştan korunabileceği bir yer hazırladı.

Boğucu sıcakların geceleri bile dinmediği günlerde bir akşamüstü, Yuhui yine her zamanki gibi avluda oturmuş yabani otları ayıklıyordu. Çevresinde de ona bakan sokak kedileri vardı. Kediler avlunun ortasındaki ağacı ve saksıları seviyordu.

Avluya yerleştirilmiş saksılardaki bitkiler, dükkânın içindekilerle kıyaslanamayacak kadar güçlü büyüyor, dallarını daha hevesle uzatıyor, daha iri yapraklar veriyordu. Oyunbaz kediler zaman zaman gelip patilerini saksıların içine sokuyor, böcekleri ya da otları dışarı çıkarıyordu. O zaman yalnızca böcekler değil, toprağın içindeki başka şeyler de görünür hale geliyordu. Kediler toprağın altındaki şeye duydukları ilgiyi kaybedince Yuhui yanlarına gidiyor, sivrilmiş kalıntıların üzerini titizlikle yeniden kapatıyordu.

Sıcağı seven geniş yapraklı ağaçların altına gizlediklerini kediler de şaşırtıcı bir kolaylıkla fark ediyordu. Biraz ötede oturup gözlerini kırpıştırarak, Yuhui'nin elindeki kürekle makasın çıkardığı seslere kulak kabartıyorlardı.

Yaz ne kadar uzun ve sıcak geçerse bitkiler de kışı karşılamak için o kadar güçlü, o kadar gür kökler salacaktı. Bu arada yeni gübreyi bol bol emen palmiye ile kauçuk ağacı, neredeyse tanınmayacak kadar büyümüş, yükselmişti. Kalın gri ve koyu kahverengi dallarını dört yana salarak ayazlı boğumlanma mevsimini atlatmış; yemyeşil, iri, parlak yapraklarını vermeye hazırlanarak ilkbaharı geçip yaza ulaşmışlardı.

Bitkiler sapasağlam büyüyordu. Dükkândan avluya alınan avokado da.

Yuhui, avokadonun yanına gidip elini toprağın içine uzattı. Köklerine değmemeye dikkat ederek ilerlettiği parmak uçlarına, artık eski biçiminden bütünüyle uzaklaşmış, bambaşka bir hale gelmiş kuru parçalar değdi. Bir ay olmuş muydu? Genç

kadın, telefonunun takvimini açıp tarihe baktı. Bu kadar zaman geçtiyse bunlar gübre olma görevini tamamlamış sayılırdı.

Telefonuna, şiddetli rüzgâr ve yerel sağanak uyarısı düştü. Yuhui yağmur mevsimi başladığında avluyu baştan toparlaması gerekeceğini düşündü. Olağanüstü bir iştahla büyüyen ağaçları taşıyan toprağı ve gübreyi yenisiyle değiştirmeyi tasarlıyordu.

Bu toprak atılıp gitse de sorun olmazdı.

Böcek Kapan Menekşe

Salı sabahı erkenden dükkâna giren Yuhui, ilk iş sıcaklığı ve nemi kontrol etti. Pazartesi yalnızca bir günlüğüne dükkândan uzak kalmıştı ama içeriyle dışarının sıcaklığının yavaş yavaş farklılaştığı mevsim geçişi çoktan gelmişti. Hassas bitkilere biraz daha dikkatle bakıp gereken özeni göstermezse, bazıları tam da bu zamanlarda erkenden yaprak dökmeye başlıyor, bazıları da ansızın kışa hazırlanır gibi davranıyordu. Uzun yağmur mevsimi sona ermiş, sonyazın ağır nemi çökmüştü ama sabah akşam hissedilen serin rüzgâr yüzünden Yuhui iyice tetikteydi. Kışın gelmesine daha çok vardı, yine de içini rahatlatamıyordu. Son zamanlarda havaların fazla değişken olması da bunun nedenlerinden biriydi.

Sıcaklığı ve nemi kontrol ettikten sonra dükkânı bir kez baştan sona dolaştı. Tatil günlerinde güvenlik kamerasından olağan dışı bir hareket olup olmadığını hemen görebiliyordu ama bir süredir dükkânın her yanını kendi gözleriyle kontrol etmek de alışkanlığı olmuştu. Elbette yine olağan dışı bir şey yoktu. Evde dinlenirken gelen bildirim üzerine kamera uygulamasını açtığında da karşısına yalnızca daha önce hiç görmediği kediler

çıkıyordu. Ara sıra dükkânın kapısına uğruyor, patileriyle kapıya vurup kuyruklarını sürtüyor, sonra da çekip gidiyorlardı.

Gür bir tarladan koparılıp küçük bir parça halinde oraya yerleştirilmiş gibi duran kedi çimiyle onu iştahla kemirip yapraklara sürtünen kedilerle dolu avlu, yoldan geçenlerin dikkatini çekmeye fazlasıyla yetiyordu. Yuhui bunu özellikle amaçlamamıştı ama geçen yazdan sonra Bitki Dükkânı yalnızca bitki sevenlerin değil, hayvanları, özellikle kedileri sevenlerin de uğrak yeri haline gelmişti. Müdavimler bir yana, ilk kez gelenler bile bazen yanlarındaki mamayı küçük paketler halinde bölüp Yuhui'ye veriyordu.

Avlunun köşesindeki kedi çiminde herhangi bir boşluk olup olmadığını kontrol etmek, kapıyı açmadan önceki rutinin son adımıydı. Çünkü dükkânın açılış saatlerine yakın zamanlarda, yoldan geçenlerden bazıları oraya çöp bırakıyordu. Yuhui güne, avluda yuvarlanan plastik bardakları ve giderin çevresini tıkayan izmaritleri süpürüp çöpe atarak başlıyordu. Sokağın o kısmında güvenlik kamerası yoktu; olsa bile, çöp atan kişiyi yakalamak için ne polisin ne de belediyenin uğraşacağına inanıyordu. Ne kadar temizlerse temizlesin, ertesi gün aynı yerde yine yeni çöpler beliriyordu.

Bir akşam, dükkânın su tesisatıyla uğraştığı için geç çıktığında, plastik bardaklarını ve izmaritleri atanlarla karşılaşmıştı. Yuhui'den biraz daha küçük, ergenlikten yeni çıkmış gibi görünen gençlerdi bunlar.

İzmaritlerini avludaki toprak yığınına hırsla bastırarak söndürdüklerini, sonra da yere birkaç kez tükürdüklerini gören

Yuhui önce donup kalmış, kendine gelir gelmez onları oradan kovmuştu. Yabancılara sert çıkmaya pek alışık olmayan genç kadının, ciddi biçimde öfkelendiği ender anlardan biriydi bu. Çocuklar fazla umursamıyormuş gibi üstünkörü özür dileyip uzaklaşmış, ertesi günden itibaren aynı yerde aynı çöpler bir daha görülmez olmuştu. Yine de Yuhui haftalar boyunca bir an olsun tetikte olmaktan vazgeçememişti. Onlara biraz daha sert çıkamamayı içten içe dert ediyor, aynı şey tekrar olursa o zaman onları sokakta yuvarlanan çöpler gibi darmadağın edeceğine yemin ederek küreğin sapını sıkıca kavrıyordu. Paslanmaz çelikten yapılmış geniş ağızlı kürek de muhtemelen o zamanlar dükkânın önünde bir totem gibi durmaya başlamıştı.

Neyse ki o olaydan sonra dükkânın önünü kirleten olmadı. Belki de yeni gübre gerekecek yerleri aramak için avluyu altüst ettiği zamandan sonraydı; dünyadan silmek isteyeceği insanlar yerine sokak kedileri avlunun bir köşesini doldurmaya başlamıştı. Yuhui son kez avluyu baştan aşağı süzdü, sonra mırlayan kedileri arkasında bırakıp dükkâna döndü ve günün programına baktı.

Yuhui'nin dükkânı kısa sürede yalnızca Sejin'de değil, ülke çapında da epey dikkat çeken bir yere dönüşmüştü. Dükkânı mesken tutan kedilerin bunda büyük payı vardı ama asıl neden, mevsimlere göre değişen özgün dekorasyonuyla Yuhui'nin bitkilerle ilgili ince ve dikkatli danışmanlığıydı. Genç kadın, dükkâna giren bitkileri nasıl daha çok öne çıkaracağını içgüdüsel olarak biliyordu.

Dükkânı için özel bir e-posta hesabı oluşturduktan sonra Yuhui'nin o keskin sezgisi daha da belirginleşmişti. İnsanlar belli bir ücret yatırıyor, sonra da kafalarına takılan meseleleri e-posta yoluyla danışarak çözüyordu. "Bu bitki ne kadar arayla sulanmalı?", "Bu çiçek neden soluyor?", "Yaprakların rengi niye değişiyor?" gibi basit sorularla başlamıştı her şey, ama zamanla yalnızca müşteriler değil, şirketler ve diğer bitki dükkânlarından da soru ve istekler gelir olmuştu.

Yuhui, salı günleri dükkânı açtıktan sonra oturup öğleden sonraya kadar birikmiş e-postaları okurdu. Burası bir restoran ya da tuhafiye dükkânı olsaydı, tatilden sonraki ilk gün haftanın en yoğun günü sayılabilirdi, ama Yuhui'nin dükkânı için durum pek böyle değildi. Haftada bir gün, yarım günü olduğu gibi e-postalara ayırmak onun için de önemliydi. Üstelik yalnızca ödemesi kesinleşmiş danışmanlıklarla ilgilendiği için saçma sapan sorularla uğraşmak zorunda kalmıyor, bu yüzden neredeyse hiç yorulmuyordu. Şirketler ya da kurumlar dışında gelen soruların çoğu bitkinin adı, türü, bakım şekli gibi basit şeylerden ibaretti.

Bugün de ilk e-postadan sonuncuya kadar çoğunlukla aynı sorular sorulmuştu. Ilınmış kahvesinden bir yudum alan Yuhui, e-postada yazan adla havaleyi yapan kişinin adını karşılaştırmak için telefonundaki banka uygulamasını açtıktan sonra ilk e-postaya tıkladı.

Bu çiçeğin adı ne? Bana hediye geldi ama üzerinde adı yazmıyor. Sadece adını sormak için karşı tarafla iletişime geçmek biraz tuhaf

olur diye düşündüm. Yalnızca çiçeğe bakarak adını anlayabilir misiniz?

Listenin en altında yer alan bu e-posta bu sabah 05.20'de gönderilmişti. Danışmanlık ücretinin yatırıldığı saat ise daha da erkendi: 05.05. Gönderenin de havaleyi yapanın da adı Choi Hyunjin'di. Yuhui, o saatte e-posta atan biriyle ilk kez karşılaştığı için mesajı ve eklenmiş fotoğrafı merakla uzun uzun inceledi.

Güzelce kurdele bağlanmış sarı saksının içindeki bitki bir petunyaydı. Yuhui fotoğrafın bir o yanını bir bu yanını dikkatle incelerken başını hafifçe eğdi. Petunya çiçek açtığı dönemde gerçekten çok güzel olurdu ancak kışın bakımını yapmak çok meşakkatli olduğundan, acemi birinin elinde kolay yetişecek bir bitki değildi. E-postayı gönderen kişinin hiçbir şey bilmediği ortadaydı. Bir de gidip sadece adını sormaya çekindiğini söylemesi Yuhui'nin aklına takılmıştı. Böyle birine kim petunya hediye etmişti acaba?

Her şeye rağmen çiçek, iyi bakılmış gibi görünüyordu. Yuhui her zamanki gibi nazik bir cevap yazdı.

Merhaba, Choi Hyunjin. Ben Bitki Dükkânı'ndan Choi Yuhui. Gönderilen çiçek büyük ihtimalle petunya. Zaman zaman kendine has desenler de gösterebilen bir çiçektir. İlkbahardan sonbahara kadar çiçekli olduğu dönemde çok güzeldir, ancak bunun karşılığında kış döneminde de bir o kadar özenli bakım ister.

Saat öğleyi geçerken Yuhui tüm e-postaları yanıtlamıştı. Özellikle dikkat gerektiren bir sipariş ya da danışmanlık yoktu; hepsi bitki türleri ya da mevsim geçişinde bakım gibi küçük

sorulardan ibaretti. Yuhui dizüstü bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı ve masanın üzerindeki takvimi açtı. Akşam için bir saksı teslimi ve bir buket rezervasyonu vardı. Saksı çoktan hazırlanmıştı, buketi de saatine göre yapması yetecekti; dolayısıyla bütün öğleden sonrası boştu.

Bir süredir ertelediği toprak saksıları mı elden geçirse, yoksa yeni gelen bitkilerle mi ilgilense diye bir an düşündü, önce birikmiş toprak saksıları halletmeye karar verdi. Dükkânın bir köşesinde, yağmur mevsimi boyunca doğru düzgün ilgilenilememiş ve öylece bırakılmış toprak saksılar duruyordu. İçlerinde hâlâ toparlanabilecek olanlar da vardı, artık kurtulması zor görünenler de. Hepsini yeniden satışa çıkaramazdı belki ama üzerlerindeki yosun temizlenirse yeterince işe yarar hale gelebilirlerdi. Yine de ister toprak saksı olsun ister normal saksı, kireç lekelerini sökmek ve toprağı yıkamak el oyalayan, çok zaman isteyen bir işti; bu yüzden Yuhui yoğunluğun azalmasını beklemişti.

Çömelip önce en kötü durumdaki saksıları ayırmaya başladı. Öğle güneşi üzerlerine doğrudan vurdukça saksıların kiri her yandan iyice belli oluyordu. Yuhui yeşil hortumu taktı ve musluğu yavaşça açtı. İp gibi bir su şırıl şırıl ilerledi, toz toprak içinde kalmış saksıları tabanlarından başlayarak ıslattı.

"Ah!"

Yuhui, elini saksı yığınına sürdükten sonra fark etti: Sabah gelen e-postada gördüğü o sarı, seramik saksı hakkında bir şeyi söylemeyi unutmuştu. O tür saksıların bitki sağlığı için iyi

olmadığını, birkaç hafta sonra mutlaka saksı değişimi yapılması gerektiğini de ekleyecekti.

Normalde yapacağı bir hata değildi bu. E-postanın ve eklenmiş fotoğrafın taşıdığı o tuhaf havaya dalıp gitmiş, aklını oraya vermiş olmalıydı. Karşı taraf gönderdiği cevabı çoktan okumuş olabilirdi, yine de bir yanıt daha yollasa iyi olurdu. O tür parlak seramik saksılarda doğru düzgün hava deliği bulunması pek mümkün değildi. Yuhui, çamura bulanmış ellerini havada tutarak yarı doğrulup yerinden kalktı ve lavaboya doğru yürüdü.

Tam musluğu çevireceği sırada küçük çan çaldı.

Başını çeviren Yuhui'nin görüş alanına elinde küçük bir zarf tutan bir kadın girdi. Yuhui selam verirken istemsizce duvardaki saate baktı. Ellerini önlüğüne şöyle bir silip kadının olduğu tarafa yöneldi.

"Hoş geldiniz."

Hyunjin, Yuhui'ye gözleriyle selam verdi ve elinde zarfla bir ona, bir dükkâna bakmayı sürdürdü. Zihninde cümleleri kurup kurup sürekli eliyordu. Söze nasıl başlaması gerekiyordu? Acaba insanlar sahiden böyle pat diye çıkıp gelir miydi?

"Siz bakmaya devam edin, ben ellerimi yıkayıp geleyim. Saksı yıkıyordum da."

Hiç konuşmayan Hyunjin'i arkasında bırakan Yuhui yeniden lavaboya yöneldi. Hyunjin elindeki zarfı daha sıkı kavrayarak düşündü. Çok mu ansızın gelmişti? Ya onu tuhaf biri sanırsa? Avuçları terlemeye başladı. Ama başka çaresi yoktu. Bugün bunu çözmezse yine kıyamet kopacaktı; bir şey yapmazsa yarın,

belki bir gün daha izin almak zorunda kalacaktı. Ev de kesin darmadağın olmuştu. Mümkün olduğunca çabuk dönmesi lazımdı.

Hyunjin telefonunu açıp dükkânın fotoğrafını çekti, sonra bunu Seongmin'e gönderip bir mesaj yazdı.

Şimdi geldim. Birazdan yine haber veririm.

Seongmin'in cevabı anında ekranda belirdi.

Birazdan mı? Nasıl? Uzun mu kalacaksın?

Seongmin'in peş peşe sıraladığı soru işaretlerine ve ardı ardına ekrana düşen mesajlara bakınca Hyunjin'in şakaklarında hafif bir baş ağrısı yükseldi. Yuhui, elinde telefonu, ne cevap vermesi gerektiğini bilemeden öylece duran Hyunjin'e sessizce baktıktan sonra yeniden konuştu:

"Bir şey mi arıyordunuz acaba?"

"Ah... Şey, aramak değil de, bunu kurtarmak mümkün mü diye... Ben bu sabah size yazmıştım..."

"E-posta üzerinden, değil mi?"

Yuhui yeniden sorunca Hyunjin hiçbir şey söylemeden elindeki zarfı ona uzattı. İçinde paramparça olmuş sarı seramik saksı, toprağa bulanmış halde duruyordu. Yuhui zarfı yana eğince, toprağın içinde boynu bükülmüş açık yeşil bir gövdeyle ucunda asılı, düştü düşecek mor bir petunya çiçeği göründü. Ah, bu saksı. E-posta üzerinden konuştuğu kişi gerçekten oydu.

"Şey... Bu, birkaç saat önce böyle oldu da. Ne yapacağımı bilemedim, ben de kırık haliyle getirdim. Acaba incinmiş midir,

öyle bir şey olmuş mudur? Yoksa... Bitkiler de cam kırığı gibi şeylerden falan yaralanır mı?"

"Tam olarak öyle denemez ama hiç etkilenmediğini de söyleyemeyiz. Önce bir toparlamak en iyisi olur. Buyurun, şöyle biraz oturun."

Yuhui küçük bir tabure çıkarıp Hyunjin'e uzattı. Hyunjin temkinli bir tavırla otururken gözlerini zarftan ayırmadı.

"Zemin kaygan, lütfen dengeli oturun. Bunu da merak etmeyin."

"Öl... öldü mü?"

"Efendim?"

"Şey... petun... ya demiştiniz ya, o. Öldü mü acaba? Çiçeği... çiçeği kurtarmam gerekiyor."

Yuhui petunyayı zarftan usulca çıkarıp çalışma masasına koydu. Çiçek ve yapraklar pörsümüştü ama durumu kritik görünmüyordu. Toprağın içindeki kökleri ortaya çıktığından çiçek sarsılmış gibiydi. Hyunjin, Yuhui'nin çalışma masasının dibine kadar gelmiş, çiçeğe bakıyordu. Sanki petunya dünyadaki en kıymetli şeymiş gibi huzursuz bir ifadeyle tezgâhın üzerindeki bitkiye gözlerini dikmişti.

"Çiçeğin hiçbir sorunu yok. Ama galiba epey kıymetli bir şey. Hediye geldi demiştiniz, değil mi?"

"Hediye... evet. Hediye ama konunun onunla ilgisi yok, çiçeği kurtarmam yeter. Çiçeği kurtarıp getirmem söylendi..."

Tam o sırada Hyunjin'in elindeki telefon birkaç kez titredi. Kadın aceleyle telefonu kaldırıp petunyanın masanın üzerinde yan yatmış halinin fotoğrafını çekti ve Seongmin'e gönderdi. Yuhui, telefonu hafif eğik tutan Hyunjin'in sağ bileğindeki yaraya bakarak sordu:

"Kedi mi besliyorsunuz?"

"Ke-kedi mi?" Bir an irkilen Hyunjin, ellerini aceleyle indirip cevap verdi: "Ah, hayır. Bu, saksı yüzünden..."

Hyunjin birden sustu. Bu durum aklına takılsa da Yuhui üstelememeye karar verdi. Önce petunyayı toparlamak gerekiyordu.

Saksı parçalarını ayıklamak ve petunyayı yeniden uygun bir şekilde dikmek zor bir iş değildi. Yuhui tezgâhının önünde durup saksı toprağını eledi, ardından seramik saksıyı çıkarıp içini doldurdu, fakat aklı Hyunjin'deydi. Kadının telefonu durmadan titriyordu. Sessiz dükkânın içinde bu titreşimler kat kat büyüyerek Yuhui'nin zihnini tırmalıyordu. Hyunjin, Yuhui'nin her hareketini adım adım fotoğraflıyordu. Bu tavır Yuhui'ye oldukça tuhaf geldi. Genelde dükkâna gelenler ya mekânın estetiğini ya da dükkânla birlikte kendilerini daha güzel gösterecek açıları bulmaya çalışır, bunun için uğraşırlardı. Ama Hyunjin öyle değildi. Birine rapor vermesi gerekiyormuş gibi durmadan deklanşöre basıyor, her kareyi birine ulaştırıyordu.

"Yeni bir kurdele takmamı ister misiniz?"

Yuhui, saksının üzerindeki toprağı silkeleyerek sorunca Hyunjin başını sallayıp yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Harika olur. Teşekkür ederim. O zaman daha güzel görünür, değil mi?"

Birdenbire kocaman gülümseyen Hyunjin'e bakarken Yuhui'nin eli havada asılı kaldı. Çünkü az önce endişeyle dükkânın içinde bir yerlere bakıp duran Hyunjin'in yüzündeki ifade bir anda silinmişti. Geçen hafta, kucağında devasa bir beyaz gül buketiyle dünyayı fethetmiş gibi gülümseyen müşteriyle aynı ifadeydi bu. Yuhui alt tarafı yıpranmış kurdeleyi yenilemeyi teklif etmişti ama Hyunjin, az önceki o ürkek gölgesinden sıyrılmış, parıl parıl gözlerle ona bakıyordu. Hemen arkasında yükselen iri ve gür monstera da Hyunjin'i bir kat daha öne çıkarıyordu.

Yuhui, Hyunjin'in gözlerindeki o umut dolu ışıltıyı karşılıksız bırakmayarak dükkândaki en pahalı ve en kaliteli kurdele rulosunu çıkardı.

"Aslında böyle bir kurdeleye muhtaç olmayacak kadar zarif bir çiçek bu. Ama biraz özenli bakım beklediğini sakın unutmayın."

Yeşim rengi ipek kurdele çok geçmeden petunya saksısını sardı. Hyunjin bambaşka bir görünüme bürünen petunyaya bakıp gülümsedi, ancak vızıldayan telefonuna gözü ilişince yüzü yine o kederli ve gergin haline döndü. Hemen ardından başını önüne eğerek dükkândan uzaklaştı.

Hyunjin'in o hali tüm gün Yuhui'nin zihnini meşgul etti. Maske değiştirir gibi bir anda başkalaşan o yüz ifadesi. Yuhui'nin

de vaktiyle öyle bir maske takmak zorunda kaldığı zamanlar olmuştu. Eski okulun geniş bahçesi, tozu dumana katarak Yuhui'nin yanından geçen oğlanlar... İçlerinden birinin yüzü zihninde yeniden belirince Yuhui farkında olmadan başını iki yana salladı.

Bir süre sonra beklenmedik bir sağanak bastırdı. Aniden tüm şehri kaplayan yağmur bulutları bir türlü dağılmak bilmiyordu. Resmî tatille birleşen uzun bir ara başlamıştı, ne var ki Yuhui dükkâna gitmek zorundaydı. Tropik bölgelerdeki muson iklimini andıran bu hava devam ederse neme duyarlı bitkilerin direnmesi mümkün değildi. Bu kadar yağmurda, en düşük ayarda çalışan nem alıcılara bile yeniden müdahale etmek gerekebilirdi.

Dosan Pazarı İstasyonu'nda inen Yuhui, uzun şemsiyesini sıkıca kavrayıp dükkâna doğru kararlı adımlarla koştu. Her yandan sıçrayan su üzerini ıslatıyor, ayakkabıları da sürekli su alıyordu ama hiçbiri umurunda değildi. En çok sıcaklık değişimlerine karşı son derece hassas olan kalathea için endişeleniyordu. Tatilden hemen önce hava ısınınca onu pencere tarafına taşıması en büyük hatasıydı. Tam yapraklarını yeni yeni sergilemeye başlamışken böyle bir felaketle karşılaşmak... Yuhui uzun şemsiyesini kapatıp daha da hızlı koşmaya başladı.

Sağanağa bütün bedeniyle göğüs gerip dükkânın önüne vardığında nefesini toplamaya çalışan Yuhui'yi, yağmurdan kaçıp saçağın altına sığınmış kediler ya da pencere önünde titreyen kalathea değil, bambaşka bir manzara karşıladı. Kocaman bir yağmurluk giymiş biri dükkânın önünde çömelmiş oturuyordu.

Üstünden sular damlıyor, elindeki torba ise tamamen ıslanmış ve hafif bir dokunuşla parçalanacakmış gibi görünüyordu. Yağmur suyu durmadan gözlerinin önünü perdeliyordu ama Yuhui o kişiyi hemen tanıdı.

Hyunjin, paramparça olmuş petunyayı kucağına alarak bir hafta sonra yeniden Bitki Dükkânı'na gelmişti. Yuhui, Hyunjin'in yüzündeki o umutsuz ifadeyi görünce onun neden zihnini bu kadar meşgul ettiğini nihayet anladı.

*

"Bu kez gerçekten... Bu kez gerçekten ölüp gideceğim."

Seongmin'in sayıkladığı o söz yüzünden Hyunjin tam üç geceyi neredeyse uykusuz geçirmişti. Uyku ilacı alıp hiç değilse bir gün rahat rahat uyumak istiyor, ama ya o sırada Seongmin'den gelen mesajı göremez ve zamanında yanıt veremediği için Seongmin gerçekten ölürse diye dehşete düştüğünden bunu da yapamıyordu.

"Yüzünüz hiç dinlenmemiş gibi görünüyor. Geçen sefer verdiğim ilacı kullandınız mı? İlaç etkili olmadı mı acaba?"

Doktor, hasta dosyasındaki sayfaları çevirerek bir şeyler yazdı. Hyunjin sandalyesinde oturmuş, doktorun seri şekilde hareket eden eline bakarken düşüncelere dalmıştı. Reçete... Onu nereye koymuştu? Masanın üzerine mi, bilgisayarın yanına mı? Nereye koymuş olursa olsun Seongmin'in göremeyeceği bir yere saklamış olması gerekiyordu. Ne var ki nereye koyduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Hyunjin'in tedirgin yüzüne sessizce bakan doktor, ilacı yeniden sordu. Hyunjin irkilip doktora kekeleyerek cevap verdi:

"Ah, evet... ilaç. Sanırım bana pek iyi gelmedi. Onu alınca ateşimin çıktığını hissediyorum, vücudum da sanki kırılıyor... O yüzden daha sonra tekrar içmedim..."

"Öyle mi? Alerjik reaksiyon gibi görünmüyor, ilaç da o kadar güçlü sayılmaz. Biraz daha dikkatli olmak gerekecek o zaman. Şimdilik önceki ilacı bırakın, ben size yeni bir reçete yazayım."

Hyunjin, kimseyle paylaşılamayan şeyleri gönül rahatlığıyla anlatabilmek için psikiyatriste gidildiğini biliyordu ama haftalar geçmesine rağmen içindeki boğucu sıkıntıyı bir türlü olduğu gibi anlatamıyordu. Her şey çok zor geliyor, her şeyi bırakıp kaçmak istiyordu; ne zaman o his boğazında düğümlense kendini tekrar frenlemek zorunda kalıyordu. Çünkü her seferinde kalbinin derinine bir yankı gibi saplanıp onu durduran bir cümle vardı: Seongmin'in söylediği bir söz.

"Bir hobi, spor ya da özel olarak hayatınızda değişen bir şey olmadı mı?"

Hobi. Doktorun söylediği kelimeyi içinden tekrar ederken bir şey söylemek üzereydi ki telefon birdenbire titredi. İkisinin bakışları da aynı anda telefona kaydı. Hyunjin arayanı görür görmez telefon yeniden titremeye başladı ve ekrana peş peşe mesajlar düştü. Aynı anda akıllı saatinde de stres uyarısı titreşmeye başladı.

"Ah, meşgulseniz süreyi doldurmak zorunda değilsiniz. Bugün asıl önemli olan reçete gibi görünüyor."

Hyunjin sağ cebinde durmadan titreşen telefonu eliyle zapt etmeye çalışarak doktora eğilip selam verdi. Bugün bir toplantısının olduğunu, o yüzden telefona bakamayabileceğini söylemiş ama yine de işe yaramamıştı. Gerçekten toplantıda olduğu ya da başka bir hastanede muayene olduğu zamanlarda bile hep böyle oluyordu. Hyunjin'in cebinin dibine kadar ittiği telefon ekranı çoktan yirmiden fazla mesajla dolmuştu. Hyunjin açıp bakana kadar bildirimlerin ardı arkası kesilmeyecekti.

Hyunjin, doktorla bir kez daha göz göze geldi, sonra yavaşça ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Bir yanı dışarı fırlayıp mesajlara bakmak istiyor, diğer yanı bu yolun sonsuza dek sürmesini diliyordu. Cebindeki titreşim gittikçe şiddetleniyor gibiydi. Aslında doktora gerçekten sormak istediği şey bambaşkaydı. Bu titreşimden nasıl kaçabilirim? Telefona bakmamayı nasıl başarabilirim? Ben neden bunu yapamıyorum? Neden, gerçekten neden?

Terleyen sol eli kayar gibi kapı koluna uzandı. Dışarı çıkmak istemiyordu. Tam o sırada arkasından doktorun sesi geldi.

"İsterseniz şuradaki saksıyı alabilirsiniz. Hastalara iyi geliyor. Böyle küçük bir hobi edinmeniz de faydalı olur."

Doktor, "hobi" kelimesinin üstüne basa basa konuştu. Hyunjin bir an doktorun sözünü mü dinlese, yoksa hemen çıkıp gitse mi diye tereddüt etti. Bir anlığına duran cebi o an yeniden deli gibi titremeye başladı. Hyunjin elini uzatıp çiçeği en büyük olan saksıyı kaptığı gibi danışma odasından çıktı.

Eve döndüğünde Hyunjin'i karşılayan, ona öfkeyle bakan Seongmin oldu. Hyunjin iki elinde güçlükle taşıdığı alışveriş torbalarıyla saksıyı ayakkabılığın önüne bıraktı. Kendini savunmak için hangi sözün daha güvenli olacağını düşünerek kafasında kelimeleri teker teker seçmeye çalışırken gözü Seongmin'in boyaya bulanmış ellerine takıldı. Başını çevirip eve hızla göz attı. Çoktan darmadağın olmuş salonu ancak o zaman fark etti. Devrilmiş şövale, yanında yerlere saçılmış tuval bezleri ve oraya buraya sıçramış boyalarla kaplı zemin... Hyunjin derin bir nefes verdi. Bu kez farklı olacak diye söz veren Seongmin yine başladığı yere dönmüştü. Kaçıncı kezdi bu, bilmiyordu; her seferinde tekrar eden bu yalanlarına bir daha inanmayacağına yemin etse de her defasında yine kanıyordu.

Hyunjin etrafa saçılmış boya tüplerini, paleti, referans fotoğraflarını ve mandalları toplarken Seongmin'i yatıştırmaya çalıştı.

"Seongmin. Neden böyle yapıyorsun? Hemen cevap veremediğim için özür dilerim. Metroda bir an uyuyakalmışım..."

"Uyuyakalmışsın?"

Köşede sessizce oturan Seongmin başını çevirip Hyunjin'e baktı. Hyunjin'in elleri yeniden soğuk soğuk terlemeye başladı. Bu bakışla binlerce kez karşılaşmıştı ama alışmak mümkün olmuyordu. Sessizce Seongmin'in söyleyeceklerini bekledi.

"Ha!"

Seongmin birden ayağa fırlayıp yerde duran yuvarlak vazoyu tekmeledi. Vazo devrilip paramparça oldu. Hyunjin irkilse

de belli etmemeye çalışarak Seongmin'i tutmaya çalıştı. Olay daha ileri gitmemeliydi, burada durmalıydı; aklında yalnızca bu düşünce vardı.

"Özür dilerim, gerçekten. Bak, özür diliyorum işte."

"İşte mesele de bu."

Seongmin, gözlerini kırılmış vazoya dikmiş halde konuştu.

"Sırf bu yüzden mi cevap veremedin?"

"Öyle değil diyorum ya. Seongmin, ne olur bir beni dinle. Artık böyle yapmayacaktık."

"Böyle yapmayacak mıyız? Ne yapmayacakmışız? Ne olur bana biraz yardım et."

Seongmin tekrar şövaleyle tuvallerin arasını hışımla kurcalamaya başladı. Tuvalin köşesi hafifçe başına çarpınca öfkeyle tuvali kapıp Hyunjin'e fırlattı. Hyunjin refleksle tuvali yakaladı ama fildişi ceketine şarap rengi boya bulaştı. Üstü başı berbat olmuştu, yine de içinden rahat bir nefes aldı. Belki bugün bu kadarıyla son bulurdu. Hyunjin her zaman Seongmin'in öfkesinin bir an önce dinmesini, hiç olmazsa kendi içine çökmesini diliyordu.

"Gerçekten senden başka kimsem yok."

Seongmin ağlamaklı bir sesle başını öne eğip Hyunjin'in elini tuttu. Avuçları terden sırılsıklam olduğu için eli sürekli kayıyordu. Hyunjin de onun elini sıkıca tuttu ve derin bir nefes alıp salona göz gezdirdi. Yağlı boyaya özgü ağır koku ancak o zaman burnuna doldu. Seongmin biraz sakinleşince

önce pencereleri açmalı, sonra da kırılan vazonun parçalarını toplamalıydı. Ardından yeri siler, halıya dökülen boyanın üzerine biraz solvent döker, ceketteki boyayı da çıkarırdı.

Tam o sırada birbirine kenetlenmiş ellerinden keskin bir acı yayıldı. Temizlik planları yapan Hyunjin, ani acıyla irkilip elini geri çekmeye çalıştı ama Seongmin bırakmadı. Adamın gözyaşları içindeki yüzü yavaş yavaş Hyunjin'inkine yaklaştı. Hyunjin'in akıllı saatinde stres uyarısı titremeye başladı. Az önce ağlayacak gibi duran Seongmin'in yüzündeki ifade de bir anda silinmiş, yerini öfkeye bırakmıştı. Bu... Bu yeniydi. Bitmemiş miydi yani? Hyunjin, boğazında kuruyan tükürüğü güçlükle yuttu.

"Ama sen öyle değilsin galiba."

" "

...

"Beni sevmiyor gibisin."

Aniden bambaşka biri gibi davranmaya başlayan Seongmin, Hyunjin'in elini fırlatırcasına bırakıp hışımla girişe doğru yürüdü. Henüz buzdolabına konmamış yiyecekler ayakkabılığın altında duruyordu. Hyunjin refleksle dudağını sertçe ısırdı. *Ah, onları neden daha önce kaldırmadım ki?*

Seongmin yerde duran saksıyı abartılı bir hareketle havaya kaldırdı. İnce, beyaz kurdele de aşağı yukarı sallandı. Küçük, sarı saksı Seongmin'in elinde tehlikeli biçimde sallanıyordu. Sonraki sahneyi Hyunjin çok iyi biliyordu. Seongmin birazdan öfkesine yenilip saksıyı fırlatacaktı. Şansı yaver giderse ona isabet etmezdi ama etrafa saçılacak parçalardan kaçması zor olurdu.

Hyunjin farkında olmadan sağ bileğindeki izi ovuşturdu. Saksı ya Hyunjin'in olduğu tarafa ya da Seongmin'in durduğu ayakkabılığın hemen dibine düşecekti. Hyunjin telaşla konuşmaya başladı:

"Şey... onu senin için aldım. Baksana, kurdelesi bile var. İyice bak."

Seongmin'in yere çarpmak üzere olan eli bir an için durdu. Beyaz kurdele, elinin üzerine düştü.

"Son zamanlarda resim yapamadığını söylüyordun ya. O yüzden aldım. Çok güzel bir çiçek, değil mi?"

Seongmin yavaşça bakışlarını sarı saksıdan yükselen mor çiçeğe çevirdi. Gergin yüzü yavaş yavaş gevşese de Hyunjin'in içindeki huzursuzluk dinmiyordu. *Ne olur, bu seferlik ne olur.* Seongmin, Hyunjin'in sözlerini içinden tekrar ederek elini yavaşça indirdi. Şaşırtıcı biçimde, nadir bulunan bir hediye almış gibi saksıyı özenle kucağına bastırıp şövalenin yanındaki sehpaya doğru yürüdü. Hyunjin, kucağında saksıyla yanından geçen adama nefesini tutarak, adeta infilak edecek bir bombayı bekler gibi baktı. Bir şeyler daha söylemeli miydi, yoksa Seongmin'in bu haliyle sakinleşmesini mi beklemeliydi? Bu fırtınanın daha fazla büyümesine engel olacaksa her tür yalan kabul edilebilirdi. Ensesinde zonklayan o korkunç ağrı geri dönmüştü.

Kısa bir sessizlikten sonra Seongmin, neredeyse fısıldar gibi konuştu.

"Gerçekten senden başka kimsem yok."

Hyunjin rahatlayarak elini usulca Seongmin'in sırtına koydu ve onu teselli edercesine hafifçe sıvazladı. Bugünlük bu kadar mıydı?

"Sen olmazsan bana bir şey olabilir. Biliyorsun, değil mi?"

Seongmin'in sakince söylediği ama kalbine ok gibi saplanan sözleri üzerine Hyunjin içinde yine o ağır acıyı hissetti. Eli hafifçe titredi. Başını salladı ve Seongmin'in duyabilmesi için biraz daha yüksek sesle konuştu.

"Evet, biliyorum."

Rahatladığını belli etmemeye çalışarak sırayla o eski yara izinin durduğu sağ bileğine ve arada bir yüksek nabız uyarısı veren akıllı saatin takılı olduğu sol bileğine baktı; bilinçli olarak uzun uzun nefes alıp verdi.

*

Yağmurdan sırılsıklam olan üzerini kabaca kuruladıktan sonra Hyunjin biraz kendine geldi.

"Özür dilerim, biraz ortalığı karıştırdım, değil mi?"

"Ah, ha-hayır. Asıl ben özür dilerim."

Yuhui'nin uzattığı yeşil çayı alan Hyunjin, başını şiddetle iki yana salladı. Hiç konuşmadan pencere kenarındaki birkaç bitkiyi dükkânın ortasına taşıyan Yuhui'ye bakarken söze nereden başlaması gerektiğini düşündü. Geçen hafta terapiye gidememişti. Seongmin'in durumu iyice kötüleşiyordu.

Seongmin resim yaparken tüm dikkatini tuvale verdiği için Hyunjin o aralarda biraz olsun nefes alabiliyordu. Sorun,

bu döngüyü doğru hesaplayamamasıydı. Seongmin'in bir zamanlar ışıldayan halini artık hatırlayamıyordu bile. Hiçbir sebep yokken resim yapmayı bırakmasının ardından Seongmin büsbütün değişmiş, Hyunjin'e hastalıklı bir takıntı geliştirmişti. Hyunjin'in haberi olmadan iş yerine geliyor, bir yandan ekip arkadaşlarını didik didik sorgularken bir yandan da sürekli hasta olduğunu söylüyordu. Bedeni kötüymüş, kondisyonu bozukmuş, içi acıyormuş, bu yüzden işi ilerlemiyormuş... Bunları neredeyse nefes almak kadar doğal bir şekilde tekrar ediyordu. Hyunjin de her seferinde ciddiyetle bir doktora görünse iyi olacağını söylüyordu ama aldığı cevap hep aynıydı.

"Benim sadece sana ihtiyacım var."

Psikiyatri kliniğinden getirilen petunyayı model olarak kullanıp yeniden resim yapmaya başladığı sıralarda Seongmin iyiydi. İki yıldır yerinde sayan kişisel sergi hazırlığına rağmen eline fırçayı yeniden almıştı çünkü. Bizzat terapiye giden Hyunjin hiç düzelmiyordu ama oradan getirilen saksı sayesinde Seongmin biraz olsun toparlanacaksa buna da razıydı. Seongmin saksıya, hayatında ilk kez çiçek görmüş biri gibi özenli davranıyordu. Ta ki birden değişip saksıyı önce yere, sonra da Hyunjin'in olduğu tarafa fırlatıncaya kadar.

Saksı paramparça olduktan sonra Seongmin yine aynı şeyleri söyledi: *Öleceğim, sensiz yapamam, ölüp gideceğim.* Hiçbir şey olmamış gibi geçen günlerde bile bunun istisnası yoktu. Hyunjin tüm gün yanında olsa bile Seongmin tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu. Terapi alması gerekenin aslında Seongmin olduğunu biliyordu ama bunu dile getirmek kolay değildi.

"Özür dilerim. Sizi ikinci kez böyle uğraştırdım..."

Hyunjin elindeki yağmurluğu buruşturup başını öne eğdi. Saçlarının ucunda birikmiş yağmur damlaları aniden damlayıp zaten sırılsıklam olmuş kıyafetlerini daha da ıslattı. Spor ayakkabıları ve çorapları çamur içindeydi. Yuhui, soğuğu ve nemi üzerine çekmiş, iyice ufalmış görünen Hyunjin'i baştan aşağı yavaşça süzdü. Yalnızca birkaç saat önce açılmış gibi duran yara, elinin üzerinde kırmızı bir çizgi halinde uzanıyordu. Yüzünü tam görmüyordu ama ifadesini okumakta zorlanmadı. Hyunjin'in ince, solgun parmakları belli belirsiz titriyordu. Elinde tuttuğu beyaz yağmurluk da farkında olmadan yere yapışmıştı.

Yuhui, Hyunjin'in yere bıraktığı torbayı aldı, sonra da tortop olmuş yağmurluğu dikkatle kaldırdı. Yağmurluğun ucundan ince ince yağmur suyu damlıyor, tozu toprağı çamur haline getiriyordu. Yuhui kirlenen yağmurluğu yuvarlayıp Hyunjin'in oturduğu yerden olabildiğince uzağa fırlattı.

Hyunjin "ayrılmak istiyorum" düşüncesini zihninde sayısız kez evirip çevirmişti ama kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Denememiş değildi. Öte yandan o sözü Seongmin'e ilk ve son kez söylediği zamanki sarsıntıyı yeniden yaşamak istemiyordu. İlişkiyi bitirmek istediğini söylemesinin karşılığı olarak tam bir ay boyunca içine gömüldüğü o cehenneme yeniden girmek istemiyordu.

"Ne yapmalıyım?"

Hyunjin boş bakışlarla çalışma tezgâhının üzerindeki enkaza bakarak sordu. Petunya, bir hafta öncesine göre çok daha kötü durumdaydı. O canlı çiçekten eser kalmamıştı; yapraklarında ise her an dökülecekmiş gibi silik bir güçsüzlük vardı. Yuhui bir petunyaya bir de Hyunjin'e baktı:

"Şu an yapılabilecek hiçbir şey yok."

Hyunjin, yüzünde umutsuzlukla ona bakınca hemen ekledi:

"Yine de bir umut var. O güzel çiçeğin yeniden boy vermesi biraz zaman alır tabii. Önce çürüyen yerleri ayıklamak gerekecek, onu çürüten şey her neyse."

Yuhui, çekmeceden lateks eldivenleri çıkarıp iki eline de özenle geçirdi. Ardından tezgâha dönüp çiçekten köke kadar bitkinin her yerini dikkatle inceledi. İnce ve narin sapların çoğu, bir şey tarafından hırpalanıp ezilmiş gibi görünüyordu. Yuhui zedelenmiş sapları dikkatlice ayırıp temizlemeye başladı. Hâlâ mor olan taç yaprakların çoğu da onlarla birlikte koptu.

"Artık devam etmek zorunda değilsin."

Hyunjin'in uzun zamandır söyleyemediği kelimeler, bu kez Yuhui'nin dudaklarından dökülmüştü. Yağmur suyundan mı gözyaşlarından mı bilinmez, Hyunjin'in yüzü sırılsıklamdı. Başını kaldırıp Yuhui'ye baktı.

"Sana yardım edeceğim. Baştan sona kadar."

Yuhui, toprağa bulanmış lateks eldivenlerini çıkarırken Hyunjin'e yaklaşıp elini uzattı. Havada bekleyen o el, tavandaki küçük floresan lambanın ışığında tuhaf bir biçimde parlıyordu.

"Gerçekten... bunu yapabilir miyiz?"

Tükürüğünü güçlükle yutan Hyunjin çatlamış bir sesle sorunca Yuhui hafifçe gülümseyip başını eğerek cevap verdi:

"Zor bir şey değil. İşe yaramaz hale gelmiş bir saksıyı yeniden canlandırmak gibi düşün."

*

Kısa süren sağanağın ardından, bu kez de habersiz bir sıcak hava bastırdı. Televizyonda, gazetede, her yerde herkes bunun artık gerçekten ciddi bir iklim sorunu olduğunu anlatıyordu. Seongmin, Dosan Pazarı İstasyonu'nda indi, telefonundaki harita uygulamasını açıp yürümeye başladı. Serin metro havasıyla istasyonun dışındaki boğucu sıcaklık birbirine taban tabana zıttı. Bir anda yazın ortasına düşmüş gibi başı dönüyordu. Ama tüm bunlara katlanıp o dükkâna gitmesini gerektiren bir sebep vardı. Hyunjin'in üç gün boyunca ortadan kaybolduktan sonra gönderdiği o mesaj.

Kırılan saksıyı tamir ettirmek için giden Hyunjin bir daha ortalarda görünmemişti. Seongmin de bunun yine ailesinin evine kaçması gibi bir şey olduğunu düşünüp doğruca oraya gitmişti ama evde kimse yoktu. İş yerine de gitmiş, fakat giriş kapısını kilitli bulmuştu. Ardından eve dönmüş, darmadağın salonda oturup durmadan Hyunjin'i aramış ve mesaj üstüne mesaj atmıştı. Ne var ki ekrandaki "okunmadı" işareti kaybolmamıştı.

Fakat bu sabah, o biriken "okunmadı" işaretlerinin hepsi bir anda silinmiş, Hyunjin de ansızın cevap yazmıştı. Özür diliyor,

hata yaptığını ve biraz konuşmaları gerektiğini söylüyordu. Ama bunun için eve gelmek istemiyor, uzun zaman sonra randevuya çıkmış gibi güzel bir mekânda oturup konuşmak istiyordu. Hyunjin'in yazış biçimi her zamankinden biraz farklıydı ama Seongmin, "özür dilerim" cümlesini görür görmez onu affetmiş, peş peşe birkaç tatlı mesaj göndermişti.

Tamam, olur. Ben önce gider beklerim. Seni seviyorum, Hyunjin. Toparlanabiliriz.

Dosan bölgesine hayatında ilk kez geliyordu. Bitki Dükkânı adını ise duymuştu. Sosyal medyada zaman zaman önerilen yerler arasında çıkıyordu, bir de Hyunjin ona daha önce buranın fotoğraflarını göndermişti. Seongmin ağır toprak saksının hissini aklına getirdi. Çok geçmeden paramparça olmuştu belki ama her şeye rağmen yeniden toparlanıp geri gelen çiçek gerçekten çok güzeldi. Belki bugün buradan yeni bir cansız model, yeni bir obje bulurdu. Hyunjin'le yeniden başlayacak hayatlarını andıran, son derece şık bir şey.

Seongmin varacağı yere yaklaştığını görünce hemen Hyunjin'i aradı. Hyunjin telefonu açmadı. Bir kez, iki kez, üç kez arama tuşuna bastı ama çağrısı cevaplanmadı.Mesajlaşma uygulamasını açtı; yalnızca kendi gönderdiği bir yığın mesaj vardı, cevap yoktu. Üstelik "okunmadı" işareti silinmemişti. Seongmin'in kaşları çatıldı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Öylece içeri mi girmeliydi? Bir an durup düşündü. Ama tepedeki yakıcı güneş sonunda onu harekete geçirdi. Yeniden arama tuşuna basarken dükkâna doğru yürüdü.

Yemyeşil büyük dükkân, neşeli bir çan sesiyle Seongmin'in gözlerinin önüne serildi. Tüm bitki dükkânları böyle mi oluyordu? Bir an için Amazon ormanlarının bir yerine ışınlanmış gibi hissetti. Dışarıya göre daha rahat, daha serin havayı fark edince biraz gevşedi. Bir yerlerde bir telefon titriyordu.

"Choi Hyunjin?"

Seongmin adını bilmediği kocaman yaprakları sağa sola iterek, tropik bir bölgede keşfe çıkmış gibi sesin geldiği yöne ilerledi. Tam o sırada karşısına koyu yeşil önlük giymiş bir kadın çıktı.

"Bay Kim Seongmin, değil mi?"

Yüzünde son derece nazik bir gülümseme olan Yuhui, şaşırıp kalan Seongmin'i karşıladı.

"Geleceğinizden haberim vardı. Buranın sahibi benim. Korkuttuysam özür dilerim."

Seongmin olduğu yerde durmuş, başını hafifçe eğen Yuhui'yi tepeden tırnağa ağır ağır süzüyordu. Her yanı yeşil bitkilerle dolu dükkânın içinde aydınlık bir yüzle gülümseyen Yuhui'yi görünce az önceki şaşkınlığı, huzursuzluğu, öfkesi sanki bir anda yatışmıştı. Belki uzun zamandır yalnızca Hyunjin'i gördüğü içindi, Hyunjin'e hiç benzemeyen bir tarza sahip bu kadına karşı birdenbire ilgi duymaya başlamıştı. Bitkilerle uğraşan insanlar hep sakin ve yumuşak huylu olur diye düşünürdü zaten; demek gerçekten öyleydi. Bu kadın da uysal ve iyi biri gibi görünüyordu.

Seongmin, az önce kulak kesildiği telefon titreşimini bile tamamen unuttu. Tam bir şey söyleyecekti ki Yuhui önce davrandı.

"Ressammışsınız. Son zamanlarda bitkileri konu alan işler yapıyormuşsunuz, öyle duydum. Bir ara tablolarınızı görmeyi çok isterim."

Bu sözleri duyar duymaz Seongmin'in içindeki son tedirginlik kırıntısı da yok oldu.

"Ah, evet. Doğru. Burada da ilham verecek kadar güzel pek çok model varmış gerçekten."

Omuzları gururla kabaran Seongmin garip bir kahkaha attı. Hemen o an resimlerini gösterecekmiş gibi telefonu açıp kapatmaya başladı. Yuhui ise onun gevşeyen yüzüne bakarak övgülerini sürdürdü. Gerçekten çok büyük bir sanatçıymış, muhteşem resimler yapıyormuş, etraftan öyle duymuş. Seongmin, ilk kez karşılaştığı birinden duyduğu bu övgü dolu cümlelere ve bu cümleleri söyleyen çekici kadına kapılıp gitti.

Hyunjin'le buluşma sözünü bir anlığına unutan adam, farkına bile varmadan yemyeşil dükkândan çıkıp çatı katına giden merdivenleri tırmanmaya başladı. Yuhui de onunla birlikte basamakları çıkarken gülümseyerek konuştu:

"Gerçekten kıymetli şeyleri kimse ulu orta sergilemez, değil mi? Tıpkı bir sanatçının başyapıtları gibi. Ancak direnmesi gereken süreci atlattıktan sonra gerçek cevherini ortaya koyan bitkiler vardır. Yani tam sizin gibi."

"Demek işlerimi biliyorsunuz. Yoksa Hyunjin mi gösterdi? Acaba ben bu tarafta o kadar tanınan biri miyim?"

Yuhui'nin sözlerinin etkisinden hâlâ çıkamamış Seongmin, hiç düşünmeden bir şeyler geveleyip neşeli bir kahkaha savurarak hafif adımlarla çatı katına vardı. Zifirî karanlık çatı katının ucunda, tek başına bir bitki ışığın altında duruyordu. Açık mora mı soluk pembeye mi çaldığı belli olmayan tuhaf renkte uzun bir gövde yükseliyordu. Geniş, yumuşak, kabarık yapraklar onu alttan sarıp sarmalıyordu. Yaprakların üzerinde incecik tüyler vardı.

Tuhaf biçimli bitkiye vuran ışık sayesinde ortam daha da gizemli bir hal almıştı. Seongmin sanki çocukken seyrettiği bir animede buna benzer bir sahne görmüştü. Karanlık tavan arasında tek başına ışık altında parlayan o bitkiye büyülenmiş gibi bakakaldı. *Böyle bir şey nasıl olabilir? Evet, işte bu. Bu hissi olduğu gibi tuvale geçirebilirsem ortaya inanılmaz bir iş çıkar.*

"Dikkatli olmanız gerek."

Arkadan Yuhui'nin kısık sesi duyuldu. Ama Seongmin bu uyarıyı hiçe sayıp çiçeğe iyice yaklaştı. Yakından bakınca bitki, en küçük darbede bile ufalanıp yok olacakmış gibi görünüyordu. Bu düşünce, Seongmin'in içinde tarif edemediği bir coşkunun kabarmasına yol açtı. Sert ve güçlü şeylerden çok böyle yumuşak ve kırılgan şeyleri severdi o. Böyle gizemli bir his, hiç kimsenin eli değmemiş gibi duran o eşsiz doku... Seongmin, Hyunjin'le ilk karşılaştığı anı hatırlayarak elini açık mor çiçeği taşıyan ince gövdeye uzattı.

Seongmin'in parmakları çiçeğin taç yapraklarına değmek üzereyken Yuhui arkasından var gücüyle ona vurdu. Tüm dikkati çiçekte olan Seongmin, olduğu yerde bilincini kaybedip yere devrildi. Buruşturulmuş gazete kâğıdı gibi yerde yatan Seongmin'e bir süre sessizce bakan Yuhui, saksıda bir hasar oluşup oluşmadığını dikkatle kontrol etti. Nem yüklü narin yapraklar hâlâ aynı tazelikte duruyordu.

"Dikkatli olman gerektiğini söyledim."

Yuhui, Seongmin'e bakarak kaşlarını çattı. Yerde yatan adamı ve ona vurduğu küreği olduğu gibi bırakıp yeniden alt kata indi. Tam vaktinde gelen Hyunjin, çekine çekine dükkânın içine bakıyordu. Yuhui hemen kapıyı açtı, önlüğünün iç cebindeki telefonu çıkarıp Hyunjin'e verdi. Hyunjin, dükkâna girerken gözlerini şaşkınlıkla etrafta gezdirdi; mekân tepeden tırnağa değişmişti.

"Vay..."

İri ve güçlü yaprakları görünce dudaklarının arasından kendiliğinden bir hayranlık nidası döküldü. Birkaç gün öncesine kadar burada olmayan bitkilerdi bunlar. Yeşil yaprakların her biri başka biçimdeydi. Ama uzaktan bakınca tek bir kökten çıkmış gibi birbirine uyuyor, insanda bir masal âlemine girdiği hissini uyandırıyorlardı. Hyunjin dikkatle ilerleyip Yuhui'nin gösterdiği sandalyenin ucuna oturdu. Farkında olmadan telefonunun ekranına baktı ama hiçbir bildirim yoktu. Telefonu cebine koyup derin bir nefes aldı. Burnuna dolan hafif bitki kokusuyla içi biraz daha sakinleşmiş gibiydi.

"Buna böcek kapan menekşe deniyor." Dükkânın köşesinde gözden kaybolup sonra yine bir anda yanına gelen Yuhui, Hyunjin'in yanına otururken konuştu.

Hyunjin, Yuhui'nin kucağında tuttuğu saksıya dikkatle baktı. Yaprakların da çiçeklerin de kat kat dizildiği bir bitkiydi bu. Görünüşü biraz sukulenti andırıyordu ama biraz daha dikkatle bakınca dolgun görünen yapraklarının aslında tek katmanlı, çok narin ve yumuşacık yapraklar olduğu anlaşılıyordu. Uzanıp giden mor çiçeği taşıyan sap dışında, yapraklarla bağlantılı başka hiçbir sap görünmüyordu.

"Bakımı zor olmayacaktır. Yalnızca nemi iyi ayarlamak gerek. Çiçeğini sık sık görmezsiniz ama tam da zamanı şimdi. Hem de nadiren rastlanacak kadar."

Yuhui, saksıyı Hyunjin'e uzattı. Hyunjin, bitki zarar görmesin diye saksıyı dikkatle kucağına aldı. *Böcek kapan menekşe.* Çiçeğin adını içinden yavaşça tekrarladı. Tüm ihtişamıyla açmış çiçek, Yuhui'nin sözlerinden sonra ona daha da kıymetli göründü.

"Şey... başka bir şeye ihtiyaç var mı?"

Hyunjin neredeyse fısıldar gibi sorunca Yuhui ayağa kalktı ve ellerini birkaç kez silkeledi:

"Besini yapraklarından alıyor. Adı o yüzden böcek kapan. Evdeki gereksiz şeyleri de iyi yakalar."

"Yani... Onun dışında başka bir şey yok, öyle mi? Artık gerçekten her şey bitti, değil mi?" Hyunjin titreyen bir sesle yeniden sordu.

"İsterseniz dükkâna uğrayıp gübre olarak kullanılabilecek şeylerden biraz alabilirsiniz. Topraktan çok daha faydalı olacaktır. Zaten dükkânda bolca var. Hem elden çıkarılması gereken fazlalıklar peydah olmuşken..."

Yuhui bakışlarını tavan arasına çıkan merdivenlerin karanlığına çevirdi. Hyunjin de istemsizce onun baktığı yöne döndü, ardından bakışlarını tekrar kucağındaki bitkiye çevirdi. Bitkiyi sıkıca çevreleyen saksıdan tuhaf bir sıcaklık yükseliyordu sanki. Yuhui iri yaprakların arasına yeniden girip gözden kayboldu, sonra geri dönüp Hyunjin'e küçük bir not uzattı. Kâğıda muntazam bir el yazısıyla böcek kapan menekşenin bakımına dair ipuçları yazılmıştı.

"Bakmak ister misiniz? Son bir kez." Yuhui, elinde saksıyla ayağa kalkan Hyunjin'e sordu.

Hyunjin yavaşça başını iki yana salladı.

"Ah, hayır. Gerek yok."

Hyunjin, Yuhui'ye veda etti. Yuhui, bir süre onun arkasından baktı, sonra kapıyı tekrar kilitleyip alt kattaki tüm ışıkları kapattı. Belirsiz bir ışığın sızdığı tek yer tavan arasıydı. Genç kadın telefonunu kaldırıp saate baktı. Aşağı yukarı iki saat içinde işin biteceğini düşündü. Elindeki büyük bahçe makası, karanlıkta durmadan hareket edip parlıyordu. Bir zamanlar neye benzediği anlaşılmayacak kadar küçük parçalara ayrıldıktan sonra, kalan gübreyle birlikte onlar da avluya gömülecekti.

*

"Gerçekten iyi olduğunuza emin misiniz?"

Doktor, uzun bir aradan sonra yeniden psikiyatri kliniğine gelen Hyunjin'e aynı soruyu endişeli bir ses ve ifadeyle bir kez daha sordu.

"Gerçekten. Artık düzgün yemek yiyorum, uyuyabiliyorum da. Bakın, yüzümün rengi bile biraz düzelmedi mi?"

Hyunjin, kocaman bir gülümsemeyle doktora baktı. Yüzündeki ifade sahiden değişmişti. Doktor buna sevinse de içinde belli belirsiz baş gösteren kuşkuya engel olamıyordu.

"Seni kötü etkileyen durum ortadan kalkmış olsa bile depresyon ve uykusuzluk bir anda düzelmeyebilir. Ama..."

"İlaç almadan da uyuyabiliyorum, aklıma artık eskisi gibi şeyler de gelmiyor. Gerçekten çok daha farklıyım."

Hyunjin, elindeki telefonu danışma masasının üzerine bıraktı, sonra kapının yanında duran sarı saksıları parmağıyla göstererek devam etti:

"Demek ki hediye ettiğiniz petunya işe yaradı."

Doktor, bakışlarını Hyunjin'in telefonuyla işaret ettiği saksıların arasında gezdirdikten sonra yeniden konuştu:

"Peki. Öyleyse bu görüşmeyi sonlandırabiliriz. Ama durum kötüleşirse ya da eskisi gibi sorunlar baş gösterirse mutlaka tekrar gelmeniz gerekir."

Hyunjin başını sallayıp ayağa kalktı ve eğilerek teşekkür etti. Hâlâ kafasının üstünde görünmez bir soru işareti asılı duruyormuş gibi bakan doktora bir kez daha gülümsedi, sonra

danışma odasının kapısını yavaşça açtı. Gülümseyen resepsiyon görevlisinin önünden geçip üzerinde büyük beyaz harflerle Berrak Ruh Psikiyatri Kliniği yazan ana kapıdan çıkana kadar cebindeki telefon sessizliğini korudu. Hyunjin sol kolunu kaldırıp akıllı saatinde sabit seyreden nabza baktı. Nihayet gelen sessizlik ve dinginlikten duyduğu memnuniyetle uzun zaman sonra ilk kez huzurlu bir nefes alıp yavaş yavaş geri verdi.

"Niye özellikle bitki dükkânı?"

İş arkadaşları, istifasına bir hafta kala işten ayrılıp kendi işini kuracağını söyleyen Yuhui'ye aynı soruları tekrar tekrar soruyordu.

"Bitki satmak gerçekten para kazandırıyor mu? İnsanlar genelde işten ayrılınca kafe falan açmaz mı?"

Merak dolu gözlerle ona bakan çalışma arkadaşlarına Yuhui'nin verdiği cevap hep aynıydı:

"Öylesine. Para kazandırır mı kazandırmaz mı, onu denemeden bilemeyiz herhalde. Şimdilik elimden geleni yapacağım."

Dosan bölgesinin en ucunda bir dükkân açacağını söyleyince normalde pek yakın olmadığı insanlar bile sırayla yorum yapmaya başladı. Hepsi bir ağızdan, sözde kaygıyla Dosan'ın özellikle gidilecek kadar cazip bir mevki olmadığını, muhtemelen yıllardır sadece ofis işi yaptığı için ticaretin en temel kurallarından bile bihaber olduğunu söyleyip öğüt veriyorlardı. Yuhui ise bu tür sözleri her duyduğunda yalnızca hafifçe gülümsüyor, söylenenlerin bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin veriyordu. Her seferinde *bari biraz da sermaye koysalardı, ne*

iyi olurdu, diye içinden geçiriyordu ama ne yazık ki bunu bir türlü yüksek sesle söyleyemiyordu.

Dükkân yeri bakmak için emlakçı emlakçı dolaşırken de elbette aynı şeyleri işitmek zorunda kalmıştı.

"O dükkâna çiçekçi mi açacaksınız? Yok artık, siz bu işlerden hiç anlamıyorsunuz."

Başını şiddetle iki yana sallayan en az on kişi çıkmıştı; üstelik her biri Yuhui'nin geleceğine dair felaket senaryoları eklemeyi de ihmal etmiyordu. Ne var ki genç kadın, istifa etmeye karar verdiği günden beri bitki dışında bir ihtimal düşünmemişti. Çocukluğundan beri kurduğu bir hayaldi bu; başka bir deyişle, uzun uzun dolandıktan sonra şimdi tam olması gereken yörüngeye oturmuştu. Bu yüzden Yuhui için ikinci ya da üçüncü bir plan hiçbir zaman var olmamıştı.

Yol kenarında açmış bir çiçeği ya da küçücük bir yabani otu bile fark edip ona tuhaf bir ilgi duyan insanlar vardır. Yuhui de onlardan biriydi. Çocukken parkta toprakla oynarken, o karmaşanın içinde dahi minik bir ot gördüğü an ona dikkat kesilirdi. İçinde hiçbir besin yokmuş gibi duran çatlakların arasında utangaçça baş veren bitkiler ona son derece ilginç gelirdi. Kurumuş toprakta, kökleri yer yer dışarı taşmış halde temkinle yaşayan, sonra aniden boşanan yağmurla coşan yabani otlar ve kır çiçekleri... Küçük Yuhui'yi kendine çeken o bitkiler, Yuhui büyüyüp de yabani otlardan çok arkadaşlarına ilgi göstermesi beklenen yaşlara geldiğinde bile onu heyecanlandırmayı sürdürdü.

Bitkilerin insanlar ya da hayvanlar gibi ayakları yoktur; kendi bedenlerini alıp bir yerden bir yere götüremezler. Öte yandan kök saldıkları her yerde insanı şaşırtacak bir yaşam gücü gösterirler. Düştükleri yer tamamen kaderin işi olabilir, ama bulundukları ortamda ellerinden geleni yapar, bir felaketle karşılaşsalar bile tek kelime etmeden hayatta kalmaya çalışırlar. Sessiz ama güven veren dostlar gibidirler.

Yuhui, ortaokula başlayıp daha geniş çiçeklikler ve daha büyük bir okul bahçesiyle karşılaştığında da içindeki heyecanı saklayamamıştı. Dersleri zorlaşmış, ödevleri artmıştı belki ama her gün önünden geçtiği manzaradan uzaklaşıp yeni bir toprakla, yeni bitkilerle karşılaşmıştı. Üstelik okul müdürünün bilhassa değer verip üzerine titrediği hercai menekşe ve lale tarhlarını görünce nedensiz bir sevinç yükseliyordu içinde. Çünkü bu, dünyada bitkileri gerçekten seven daha birçok insanın bulunduğunu kendi gözleriyle fark etmek demekti. Tam da bu yüzden, o güzel, tertemiz çiçeklerin hepsini ezip darmadağın eden insanların da var olduğunu öğrendiğinde derinden sarsılmıştı.

*

Yuhui, masaya hafifçe yaslanmış, parlak, açık yeşil bir monstera yaprağı biçimindeki anahtarlığın şıngırtısını dinliyordu. Siyah çantaya sıkıca bağlanmış o anahtarlığın sahibi bir ortaokul ya da lise öğrencisi gibi görünüyordu. Sıkıca toplanmış saçlar, buralarda daha önce hiç görmediği mürdüm renkli kareli okul forması. Kendisi de tam o yaşlarda mıydı acaba? Silmeye çalıştıkça zihninde beliren o anı... Yuhui farkında olmadan sol

göğsünün üzerine elini koydu. Anahtarlıkla birlikte dalgalanan kareli okul eteğinin dükkânın orasında burasında dolaşmasını izlerken, göğsünün bir yerinde ince bir sızı hissetti.

Dükkânın tam ortasında duran Minha, tüm bitkileri tek tek belleğine kazıyormuş gibi bir kararlılık içindeydi. Sejin şehrindeki her şey onun için yeniydi ama burası daha da özeldi. Sosyal medyada görüp "bir gün mutlaka gideceğim" deyip durduğu yere geleceği gün meğer bugünmüş. Namin'e dönmesi en az iki saat sürecekti; yani bu, enine boyuna düşünmeden verilmiş bir karardı. Babasına yakalanmamak için çok oyalanmadan dönmesi gerekiyordu ama Minha'nın ayakları, toprağın derinliklerine batmış gibi, bastığı yerden bir türlü kımıldamıyordu.

Dükkânın dört bir yanındaki bitkiler, hayatında ilk kez gördüğü türlerdi; hafif ışık altında kendinden emin bir tavırla başlarını uzatıyorlardı. Ay ve mevsim değişeli çok olmamıştı ama dükkân çoktan yazı üzerinden silkip atmış, sonbaharın kokusunu önceden kuşanmıştı. İçerisi, dingin sarı çiçekler taşıyan saksılarla doluydu. Bir duvarın dibinde ise özenle temizlenmiş birkaç demet gümüş otu duruyordu. Minha, gümüş otlarının önünde durup burnunu kıpırdatarak neredeyse hiç koku olmayan havayı içine çekti. Derken hiç beklemediği bir hapşırık geldi; hemen yüzünü yana çevirip arkasını döndü ve köşede kozmos demetlerini düzenleyen Yuhui'yle göz göze geldi.

Yuhui, hapşırığı güçlükle tutuyormuş gibi yüzünü buruşturan Minha'ya baktı. İçeri girer girmez etrafa bakınmaya başlayıp heyecanlı sesler çıkaran o çocuksu halinden dolayı onu

olduğundan daha da küçük sanmış, gerekirse anne babasıyla mı geldiğini sormayı düşünmüştü. Ama göz göze geldiklerinde Minha'nın yüzünün beklediğinden daha olgun olduğunu gördü ve bunu fark edince rahatladı.

Kendisine bakarken biraz mahcup görünen Minha'ya doğru yavaşça yürüdü ve ona bir kâğıt mendil uzattı:

"Özür dilerim, burada biraz toz olabilir."

"Ah, te-teşekkür ederim! Neyse ki geçti, hıh."

Minha mendili alıp sümkürdü. Yuhui başını sallayıp yaptığı işe dönmek için tekrar yürümeye başladı. Tam o anda arkasından Minha'nın neşeli sesi yükseldi.

"Bakar mısınız!"

Yuhui durup arkasına dönünce Minha elindeki mendille hemen yanındaki bitkiyi işaret ederek devam etti:

"Bu normalde bu kadar büyük olabiliyor mu gerçekten? Ben böyle bir şeyi ilk kez görüyorum."

Minha'nın gösterdiği yerde tavana değecek kadar boy atmış, yaprakları her yana yayılmış bir monstera duruyordu. Minha bir adımda bitkinin önüne geçip kollarını iki yana açarak onun devasa boyutunu ölçmeye çalıştı. Sırt çantasına takılı anahtarlık da o an sertçe savruldu.

"Işığına ve nemine biraz dikkat eden herkes bu kadar büyütebilir. Şurada duran ise Bengal kauçuk ağacı. Alt taraftaki yapraklarla yukarıdaki yaprakların arasında biraz fark görüyorsunuz, değil

mi? Yukarıdaki yaprakların daha çok ışık almasının da etkisi var."

Minha, kafasını uzatıp Yuhui'nin işaret ettiği tarafa baktı, ardından "Bengal, Bengal kauçuk ağacı," diye birkaç kez kendi kendine tekrar etti. Yuhui bir an duraksayıp dükkânına bugüne kadar ortaokul ya da lise çağında birinin gelip gelmediğini düşündü. Herkesi tek tek hatırlaması elbette mümkün değildi ama en azından hafta içi öğle vaktinde okul formasıyla gelmiş biriyle muhtemelen ilk kez karşılaşıyordu. Gözleri ışıldayarak kendi kendine bir şeyler mırıldanan Minha'ya bakarken az önceki gerginliği dağıldı.

"Gezerken bir şeye ihtiyaç duyarsanız çekinmeden seslenin. Ah, burada gördüğünüz bitkilerin adını da saksıların yanındaki etiketlere bakınca kolayca bulabilirsiniz."

Yuhui sözünü bitirir bitirmez Minha eğilip saksıların orasında burasında duran küçük etiketlere bakarak başını salladı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi çekinerek ağzını açtı:

"Ama şey... Buraya gelince illa bir şey satın almak mı gerekiyor? Şu an için bir şey alacak durumum yok ama sadece gezip baksam olur mu diye... Yani, tamamen param yok değil de şey... Ben biraz uzakta oturuyorum. Bir de buradakilerin hepsi çok pahalıdır... gibi geldi de, şey..."

"Hayır, sadece bakıp çıkmanızda hiçbir mahzur yok. Yalnız çiçek açmış bitkilere nazik olmanızı rica edeceğim. Bir de... Mesela şu bin won, yanındaki üç bin won, arkadaki de bin won."

"Şey..."

"O yüzden rahat rahat bakın. Bütçenize uygun epey ürün var, çeşit de çok."

Yuhui hafifçe gülümsedi ve dükkânın köşesine doğru kayboldu.

Minha onun arkasından bakarken gözleri yeniden parladı. Hiçbir pürüz barındırmayan o sakin, berrak ses tonu ve muntazam bağlanmış önlüğü... Yeşil önlüğün üzerindeki toprak lekeleri bile ona gerçek bir yetişkinliğin izi gibi görünüyordu. Acaba bir gün o da böyle biri olabilir miydi? Sejin'deki kariyer deneyim merkezine gideli aylar olmuştu ama oradan kayda değer bir şey elde ettiği söylenemezdi. Çünkü gelecek hakkında kafa yormaktansa bulunduğu kasabadan çıkıp şehre gelebilmek çok daha önemliydi. Bugün yaptığı şey başına buyrukluk sayılırdı belki ama pişman değildi.

Minha yeniden dükkânın içine göz gezdirdi. İnsanların sosyal medyada paylaştığı fotoğrafları anımsayıp bir orayı bir burayı karşılaştırdı. Uzun ışık huzmelerinin düştüğü bölüm, dükkân hesabının yakın zamanda güncellediği fotoğraflardaki halinin aynısıydı; ışığın ulaşmadığı yerler bile toparlanmış, güzelce yerleştirilmişti.

İçeride tesadüfen bırakılmış bir şey bile yok gibiydi. Ama bu, her şeyin cetvelle çizilmiş gibi yerli yerinde durduğu, üzerinde tozun ya da nemin zerresi bulunmayan kusursuz bir alan olduğu anlamına da gelmiyordu. Minha, bu açıklanması zor rahatlık ve güven hissinin muhtemelen bitkilerin yerleşiminden kaynaklandığını düşündü. Geldiği yolu bu kez geri geri yürüyerek tekrar kat etti ve yeniden kapının önüne vardı. Burada mutlaka bir şey satın alması gerekiyormuş gibi duyduğu

baskı, Yuhui'nin o birkaç sakin cümlesiyle dağılıp gitmişti. "Beş bin won kadar harcasam sorun olmaz herhalde," diye mırıldandı cebini yoklayarak.

Minha'dan daha uzun olan monstera ise hâlâ onu olduğu yerde tutuyordu. Uzun ve dimdik yeşil gövdesi, ona bağlı sert, yelpazeyi andıran yaprakları... Onlara bakarken nedense içi yatışıyordu. Nadiren renk veren monsteraların çok pahalıya satıldığını da duymuştu. Ama Minha'nın asıl ilgisi, bu tür bitkilerin alınıp satılarak ne kadar para kazandırdığı değildi. Monstera gibi bitkilerin gerçek biçimlerini koruyabilmeleri için sürekli bakım görmeleri gerekiyordu. Bir canlıyla böyle düzenli ilgilenmek, onu büyütüp korumak ona ilgi çekici geliyordu.

Çocukluğundan beri avluda duran küçük bir ağaç vardı. Boyu Minha'yı geçmeyen bu ağaç, onunla ilgilenen kimse olmadığı halde kendi kendine yeşerir, üzerinden kaç kış geçerse geçsin ertesi yıl mutlaka yeniden yaprak verirdi. Ne ağacı olduğu da ne zamandan beri orada durduğu da bilinmiyordu, ama Minha, canı her sıkıldığında koşup onun önünde ağlar, arkadaşlarına anlatamadığı şeyleri de çoğu zaman gidip bu ağaca fısıldardı. Ellerindeki ve kollarındaki yaraların sızısını biraz olsun yatıştırmak için etrafı kollayarak gidip ağaca usulca yaslandığı da olurdu. İster tipinin eksik olmadığı buz gibi kış günlerinde, ister sıcaktan ter içinde kaldığı yaz günlerinde olsun, zaman zaman ağacın yanına oturup kısa bir süre de olsa vakit geçirirdi. Bir yeri ağrıdığında, yorgunluktan kıpırdayamaz halde yorganın altında yatarken bile avludaki o küçük ağacın sert, dimdik, morumsu gövdesini ve koyu yeşil, narin yapraklarını düşünür,

bir soğuk algınlığı ilacı ya da ateş düşürücü almış gibi vücudu gevşer, içi de sakinleşirdi.

Dükkânın diğer ucuna geldiğinde yeniden gümüş otlarıyla karşılaştı. Mürdüm rengi ince bir iple sıkıca bağlanıp şeffaf bir cam vazoya yerleştirilmiş demetler, dükkânın farklı yerlerinde duruyordu. "Belki de sazdır," diye kendi kendine mırıldandı Minha. Gümüş otunun tam olarak nasıl bir bitki olduğunu, sazın nerede yetiştiğini, ikisi arasındaki farkı ayırt edecek kadar bilmiyordu. Ama böyle görünen bitkilerin sertliğini, gövdelerinin nasıl dayanıklı olduğunu biliyordu. Evin kapısını açınca hemen karşıda uzanan tarla ve orada dimdik yükselen, şimdi önünde duranlara tıpatıp benzeyen bitkiler... Ölü mü diri mi anlaşılmayacak kadar hep aynı renkte, hep aynı boyda, yerlerinden hiç oynamadan duran şeyler.

Minha ne zaman o tarafa kaçsa sürüklenerek getirilmişti. Artık annesindeki yaranın bir benzeri onun da ellerine kazılıydı.

Genç kız, elini uzatıp özenle bağlanmış gümüş otunun o yumuşak, ipeksi ucuna dokundu. Yumuşak bir his avucunu kapladı. Böyle güzel bir şeyi kim nereden bulmuştu acaba? Bunların da sapları ve kökleri kaba ve sert midir? Başını hafifçe eğip mürdüm iplikle bağlanmış demetin alt kısmına baktı. Tam o anda, at kuyruğu toplanmış uzun saçına değen başka bir cam vazo dengesini kaybedip yalpaladı.

Minha, başına bir şeyin değdiğini hissedip irkilerek kafasını kaldırdı ama artık çok geçti. Yere devrilip paramparça olmuş cam vazoyu ve kırıkların arasında kalmış gümüş otu demetini görür görmez olduğu yere çöküp telaşla elini uzattı.

"Ah, olamaz!"

Aynı anda Yuhui'nin telaşlı sesi duyuldu. Minha duraksadı. Dükkânın iç tarafına asılmış kalın, yeşil perdenin arasından başını uzatmış olan Yuhui aceleyle koşarak gelmişti. Çömelen Minha ise kendini yere bırakıverdi.

"Bir yerinize bir şey oldu mu? Yere de cam kırıkları sıçramış olabilir, dikkat edin."

Yuhui önce Minha'yı ayağa kaldırdı. Yerde kalan ıslaklık yüzünden Minha'nın kolları nemlenmişti. Üzerine cam kırığı yapışmış olabilir diye düşünen Yuhui, Minha'nın okul gömleğinin kolunu hafifçe silkeledi. Bileğinden yukarı uzanan o solgun yara izi gün yüzüne çıktı. Yuhui'nin bakışını hisseden Minha, elini hızla indirip üzerini silkeler gibi yaptı.

"Te-teşekkür ederim. Ama buna ne olacak şimdi... Vazo..."

Minha ne yapacağını bilemeyip başını eğdi.

Yuhui, başını iki yana sallayıp önemli bir şey olmadığını söyleyerek onu rahatlattı. "Böyle yaparsanız daha çok yaralanabilirsiniz. Cam zaten kolay kırılır. Müşterileri geçtim, bazen rüzgâr bile vazoları kırabiliyor."

Yuhui sakin bir yüz ve ustalaşmış bir el becerisiyle yerdeki kırıkları toplayınca Minha da kısa sürede sakinleşti. Yuhui'nin gösterdiği küçük tabureye oturdu ve yere düşen gümüş otu saplarıyla cam kırıklarının birer birer toparlanıp ortadan kayboluşunu sessizce izledi. Birkaç süpürüşte tertemiz olan zemine bakarken içinden kendi kendine *bir şey yok, sorun değil,* diye tekrarladı.

Temizliği bitiren Yuhui, perdenin arkasından küçük bir hortum getirdi, yere azar azar su akıtarak gözden kaçan bir parça kalmış mı diye her köşeyi dikkatle kontrol etti.

"Hoşunuza giden bir şey oldu mu?"

Yuhui'nin hareket ettiği yönü gözleriyle takip etmeyi sürdüren Minha, bir anda gelen bu soruyla irkildi ve aklına ilk ne geliyorsa onu söyledi:

"Evet, şey, yani monstera da güzeldi, kırılıverdi ama gümüş otu... Gümüş otu, değil mi? O da güzeldi, bir de..."

Minha dükkânın bir o yanına bir bu yanına bakarak bildiği bitki isimlerini hatırlamaya çalıştı. Ne yapacağını bilemediğini belli eden yüz ifadesi ve hareketleri, tam da öğrenci yaşına özgü bir hal taşıyordu, ama Yuhui'nin aklına takılan şey, Minha'nın kolunda uzun ve keskin bir çizgi gibi duran o belli belirsiz yara iziydi. Uzak bir yerden geldiğini söylemişti; yani buraya özellikle gelmiş olmalıydı. Yuhui, Minha'nın çantasından sallanan bitki biçimli anahtarlığa baktı. O yaşta başka şeylere dikkatini verseydi daha iyi olmaz mıydı? O zaman oradan kaçmak yerine biraz daha dayanabilir miydi? Yuhui, Minha'nın yerdeki su yüzünden bazı kısımlarında kahverengi lekeler oluşmuş okul ceketine ve gömleğine bakarak cevap verdi:

"Evet, gümüş otu. Bunlar sadece yere dökülenleri ayrı topladığımız demetler, o yüzden çok dert etmenize gerek yok. İsterseniz bunu alabilirsiniz."

Yuhui'nin elinde küçük, yuvarlak bir taşı andıran bir şey vardı. Taşa benzeyen o şey, kendisinden biraz daha büyük bir saksının

içinde duruyordu. Minha gözlerini iyice açıp Yuhui'nin uzattığı, özenle biçim verilmiş çakıl taşı görünümündeki şeyi dikkatle inceledi.

"Tatlı değil mi? Sukulentlerden biri aslında, adı lithops. İlkbahardan yaza kadar biraz dinleniyor, sonbahara doğruysa çiçek açıp büyümeye başlıyor. Bir taş gibi görünüyor ama bu da onun kendini saklama yöntemi işte."

"Vay... Ben gerçekten taş sandım."

Minha'nın küçük, tombul lithopsa dokunmak için farkında olmadan uzanan eli, Yuhui bir adım geri çekilince havada kaldı.

"Bu, küçücük yaralanmalardan bile çok etkilenen, hassas bir bitki. O yüzden üzerine bastırıp kurcalamak doğru olmaz. Geçen kışın sonlarına doğru aceleyle ekmiştim ama epey iyi büyüdüler, böyle çoğaldılar işte. Belki bir gün birine şifa olur diye birkaçını ayırmıştım, içinize sineni seçin."

Yuhui yan taraftaki küçük masadan üç saksı daha getirdi. Avuç içi kadar kahverengi toprak saksıların içinde, bir parmak boğumu kadar olup olmadığı bile belli olmayan lithopslar duruyordu. Minha sessizce inceledi, sonra adeta neon yeşile boyanmışçasına dikkat çeken açık yeşil, desenli lithopsu seçti. Ortası, bir şey söylemek üzere hafifçe açılmış bir ağız gibi yarıktı, bu da onu tuhaf biçimde sevimli kılıyordu.

"Güzel seçim. Ancak çiçek açması biraz zaman alabilir."

Yuhui saksıyı alıp masaya geçti, Minha da onu takip etti. Yuhui, derin bir yara alırsa bitkinin toparlanmasının zor olacağını bir kez daha özellikle vurguladı; eve götürürken bir yere çarpmasın

diye saksıyı plastik bir bardağın içine koyup sıkıca paketledi. Minha, pakete ustalıkla kutu biçimi verip bantlayan, sonra da saplı bir torba haline getiren Yuhui'nin hızlı ellerine dalıp gitmişti.

"Bu da mı size ilginç geliyor?"

"Ah... evet. Saksının böyle paketlendiğini ilk kez görüyorum da... Ah, bir de teşekkür ederim!"

Yuhui'nin itinayla paketlediği saksıyı alan Minha, ufak adımlarla dükkândan çıktı. Başının üstündeki çanın neşeli şıngırtısı bir kez daha duyuldu; tam o sırada omzu, içeri girmeye çalışan müşterinin omzuna değdi. Avlunun bir köşesinde hâlâ mırlayan kedilere göz ucuyla selam verdikten sonra, Sejin'den dönmesi gereken saatin çoktan geçtiğini fark etti.

Telefonuna hiçbir bildirim gelmemişti. Ama içindeki huzursuzluğu bastıramıyordu. Dosan'dan eve dönmek sandığından daha meşakkatliydi. İçinde saksı bulunan paketi iki eliyle sımsıkı tutarak otobüs durağına doğru telaşlı adımlarla yürüdü. Rüzgâr oldukça sert esiyor, etrafa serinlik veriyordu ama bedeni ter içindeydi. Sınıf öğretmeni, bugün merkezdeki derslerin bir kısmını astığını fark etmiş olabilir miydi? Normalde öğretmeni annesiyle sık sık iletişime geçmezdi, bugün de sorun olmazdı herhalde. Ya da bugüne özel olarak aramış, mesaj atmış olabilir miydi? Ya söylediklerini babası duyduysa?

Bineceği otobüsü son anda kaçıran Minha, telefona bakarken olduğu yerde kıpırdandı. Üst üste iki aktarma yaparak güç bela şehirlerarası otobüse bindi ama içi rahat değildi. *Ne olur*, diye

geçirdi içinden, *bugün babamın kırk yılda bir çok geç geldiği o günlerden biri olsun.* İyice sarhoş olup bir curcuna çıkarsa da olurdu, eve yüzü kıpkırmızı halde, o tiksindirici bakışlarıyla Minha'yı süzen adamlarla birlikte dönse de. Yeter ki onun eve geç kaldığını öğrenmesin.

Otobüs birinci şeritte trafiğe takılmadan ilerliyordu ama güneş çoktan dağın ucuna dayanmış, kaybolmak üzereydi. Şehirlerarası otobüsten inip evinin yakınlarına giden belediye otobüsüne bindiğinde saat yediyi geçmişti bile. İlk kez otobüsün bu kadar yavaş gitmesine hayıflanıyordu. Lithopsu sıkıca saran torbanın sapı, avuç içindeki terle yapış yapış olmuştu.

Minha, evin önünde uzun uzun nefesini düzenlemeye çalıştı. Saksı torbasını çantasına koymayı düşündü ama hiç yer yoktu. Bir süre ne yapacağını düşündü. Torbayı çevirip her yanına baktı, tertemiz görünüyordu. Dükkânın sahibi olan o kadın, zarar görmemesi için bilhassa dikkat etmesini söylemişti. Bunu böyle olduğu gibi içeri götürürse neler yaşanacağını tahmin etmek zor değildi. Bir yere saklamalı mıydı?

"Kim Minha."

En çok kaçmak istediği ses tam arkasından geldiği anda, derin derin nefes alıp nasıl bir ifade takınması gerektiğini prova ediyordu. Demek ki yine erkenden gelmişti. İçine çöküp ayak uçlarına kadar inen o çaresizlik duygusundan silkinmeye çalışan Minha, ağır ağır arkasına baktı.

Gözleri, içinde şişelerin birbirine çarptığı siyah poşete takıldı. *Tam da bugün*, diye geçirdi içinden. Adam terliklerini

sürüyerek yavaş yavaş Minha'ya doğru geldi. Minha, elindeki sarı kahverengi köşeli torbanın onun dikkatini çektiğini sezdi.

Yara almış bir lithops yeniden hayata tutunabilir miydi?

Daha gün bile dolmadan yeniden başlayan o cehennem, bütün bedenini saracak kadar büyük bir şiddetle geri dönmüştü. Minha gözlerini sıkıca yumdu.

Ertesi sabah Yuhui avluda durup düşüncelerini toparladı. Avludaki toprak, çimler ve oraya buraya dikilmiş ağaçlar ilk bakışta kendi hallerinde büyüyormuş gibi görünür ama aslında öyle değildir. İnsan elinin değmediği toprak, kelimenin tam anlamıyla ölü toprağa dönüşür. Yuhui normalde son yağmur mevsimi bitince avlunun toprağını ve yabani otlarını elden geçirirdi, fakat bu yıl yağışlar uzun ve sık olduğundan uygun zamanı bir türlü yakalayamamıştı. Bu yüzden gübreyi fazla çeken bazı yerler bozulup kızılımsı bir renk almış, bazı bölümler ise griye dönüşmüştü. Yuhui, dükkânın dışındaki küçük basamaklara oturup bakışlarını avlunun üzerinde oradan oraya yavaşça gezdirdi.

Toprağı bellemek yorucu bir işti ama Yuhui bu işi severdi; üstelik toprağa çıplak elle dokunmayı tercih ederdi. Ellere bulaşan toprak nasılsa yıkayınca giderdi, kıyafete bulaşanı da silkeleyince ya da yıkayınca çıkardı. Eldiven takınca toprağın hissi ve altında gömülü şeyin işe yarayıp yaramadığı tam olarak anlaşılamıyordu. Yuhui, bitkilerle ilgilenip kendi de yetiştirmeye başladığından beri her bitkiyi çıplak elle tutup işlemeye alışmıştı. Yaprağından köküne kadar zehirli olanlar hariç.

Genç kadın avluyu dört bölgeye ayırıp önce nereyi düzenlemesi gerektiğini düşündü. Dışarıda yetişen bitkilerin artık kışa hazırlanması gerekiyordu. İçlerinden dayanacak olanlar da çıkardı, dayanamayacak olanlar da. Ne olursa olsun, sararmış toprağın bir kısmını mutlaka elden geçirmek gerekiyordu. Bu süreci kayda geçirmenin de muhtemelen işe yarayacağını düşünerek telefonunu eline aldı.

Dükkânın sosyal medya hesabının da e-postasının da bildirimlerini kapatmıştı; bu yüzden kimin ne mesaj gönderdiğini, neyi beğendiğini ya da nereye yorum bıraktığını bilmesi zordu. Ama bazen anlam veremediği bir hatayla bildirimler görünür oluyordu. Tıpkı bugün olduğu gibi.

Uygulama bildirimlerinin ekranın her yanını kaplamasından hoşlanmayan Yuhui, hesap simgesinin sağ üst köşesindeki o kırmızı yuvarlak rozeti silmek niyetiyle hesaba girdi. Okunmamış sayısız mesaj ve yorum aynı anda peş peşe akmaya başladı. Dükkân hesabını açtığından beri mesajları bir kez bile kontrol etmemişti, dolayısıyla tahmin edilemeyecek kadar birikmiş olmaları son derece doğaldı. Birine bakmaya başlarsa hepsine bakmak zorunda kalacaktı. Yuhui uygulamayı kapatmak üzere başparmağını ana ekran simgesine götürdü. Tam o sırada, bildirim ekranının en üstünde duran tek bir mesaj onu durdurdu. Ne özellikle göze çarpan ne de önceden bildiği bir kullanıcı adıydı; asıl dikkat çeken, o hesaptan gelen ardı arkası kesilmez mesaj bildirimleriydi.

"Ha1 1" takma adlı kullanıcının mesaj penceresinde, aynı açıdan defalarca çekilmiş gibi görünen fotoğraflar sıralanmıştı. Yuhui,

tekrarlanan "yardım edin" mesajlarını geçip ekli fotoğrafa tıkladı. Ortası çökmüş, artık toparlanması mümkün görünmeyen açık yeşil bir lithopsun tam karşıdan çekilmiş fotoğrafıydı. Bitkiyi saran toprak da oradan buradan eşelenmişti; çok net görünmese de saksının kenarı da kırılmış gibiydi.

Yuhui, ancak tüm fotoğraflara baktıktan sonra bu bitkinin kendi elleriyle verdiği lithops olduğunu fark etti. Ardından "ha11"in gönderdiği mesajları yeniden gözden geçirdi. *Yardım edin, ne yapmalıyım*? Dağınık yazılmış cümlelerdi ama anlaşılan lithopsu nasıl kurtarabileceğini soruyordu. Son günlerde dükkâna gelip lithops satın alan kimse olmamıştı. Saksılardan birkaçının iyice çiçek açmasını beklediği için onları dükkânda ayrı bir yere koymamıştı. Ve yalnızca bir kişiye bu bitkiden hediye etmişti. Yuhui'nin aklına istemsizce krem rengi okul gömleğinin arasından görünen o ince ve uzun yara izi geldi.

"Ha11" durmadan bir şeyler yazıp silmeye devam ediyordu. Yuhui ekranın üst kısmına çıkıp lithopsun fotoğrafına bir kez daha baktı. Bir gün içinde bu denli mahvolması... Acaba bakması fazla zor bir bitki mi vermişti? Yoksa paketleme mi yetersizdi? Daha sıkı mı bağlaması gerekirdi?

Ben

Ben yapmadım bunu.

İki mesaj art arda geldi. Yuhui saçını at kuyruğu yapmış, her şeyi çok ilginç ve eğlenceli buluyormuş gibi dükkânın içine pırıl pırıl gözlerle bakan o kız öğrenciyi hatırladı. Ne olduğu ya da lithopsun yeniden canlanma ihtimalinden çok, o ışıldayan

gözlerin sahibinin neden böyle şeyler yazdığı önemliydi. Yuhui peş peşe gelen mesajları kesip aceleyle cevap verdi.

Dükkâna yine gelebilir misin? Zaman fark etmez.

Yuhui'nin cevabını gören Minha başını kaldırıp masanın üstüne asılmış takvime baktı. Dün olanlardan sonra bundan sonrasını hayal etmek bile zordu. Bitkinin bir hediye olduğunu, onu satın almadığını söylemiş ama babası inanmamıştı. Dişiyle tırnağıyla kazandığı parayı saçma şeylere harcadığını söyleyip her zamanki gibi bütün evi altüst etmişti. Babasının bitmek bilmeyen taşkınlığı bu kez her zamankinden uzun sürmüş, Minha da torbanın gözlerinin önünde bir oraya bir buraya savruluşunu donuk gözlerle ve derin bir umutsuzlukla seyretmişti. "Çocuk dediğin böyle büyür, terbiye ederken bazen el de kalkar," diyen babası ve arkadaşları kıkırdarken bile kıpırdamadan durmayı başarmıştı. Ama birinden hediye aldığı, üstelik hâlâ tüm sorumluluğu kendisine ait olan o paketin yere, sonra da avluya savruluşunu görünce bu döngüden asla kurtulamayacağı korkusunu yeniden, üstelik çok daha derinden hissetti. *Bu hale gelmiş bir saksı yeniden hayat bulabilir mi? Ya da bu haldeki ben?* Baştan aşağı çiziklerle dolu bitkiye bakarken kalbinin derinliklerinden öfke kabardı. Bitki Dükkânı'nın hesabında mesajlara cevap verilmediğine dair sabitlenmiş bir duyuru vardı ama Minha'nın başka çaresi yoktu.

Yuhui'nin gönderdiği cevabı tekrar tekrar okuyup durdu. Babasının öfkesinin dinmesi için hep zamana ihtiyaç olurdu. Lanet olası o zamana. İlerleyen aylarda Sejin'e gitmesi zor

görünüyordu. Minha bu süreyi bu kez de atlatabilecek miydi, emin değildi.

Lithopsu boş ver, sadece sen gel.

Yuhui, cevap gelmeyen konuşma ekranına bir mesaj daha bıraktı. Mesaj okunmuş olarak işaretlendi ama konuşma orada kesildi. Yuhui dükkânın kapısını açıp müşterileri karşılarken de biriken e-postalara cevap verirken de yanıt gelmedi.

O öğrenci mutlaka gelecekti. Ne kadar zaman alacağını bilmiyordu ama mutlaka çıkıp gelecekti. Tahmin ettiği gibi gerçekten yardıma ihtiyacı varsa, ona nasıl yardım etmesi gerektiğini de düşünmek zorundaydı. O lithopsu kim o hale getirmişti?

"Koş, Choi Yuhui. Koş dedim sana!"

Yuhui, uzaklardan bir ses duymuş gibi farkında olmadan başını geriye attı. Kıkırdayan oğlanlar, koyu yeşil okul eteğine bulaşmış ne olduğu belirsiz sıvı, okul çıkışında kulaklarını kapatıp yalnızca önüne bakarak yürümek zorunda kaldığı günler... *Ben yapmadım*. Bu cümleyi defalarca tekrarlamış ama kimse inanmamıştı.

Zihninde aniden bir yüz belirince Yuhui gözlerini sıkı sıkı yumdu. O kızın nasıl bir hikâyesinin olduğunu bilmiyordu ama elinden geldiği kadarıyla yardım etmesi gerekiyordu.

Çalışma masasından lateks eldivenleri çıkarıp parmaklarına özenle geçirdi ve tavan arasına yöneldi. İçinde toprakla birlikte sıkıca bastırılıp ağzı bağlanmış iki çöp torbasını geçip en iç tarafta perdeyle ayrılmış büyük seranın kapı kolunu yavaşça

çekti. Yuhui'den biraz daha kısa ağaçlar buraya belli aralıklarla dizilmişti. Genç kadın, üzerinde canlı benekler bulunan beyaz çiçeklere baktı. Sonra gözünü, taç yapraklarını dökmek üzere olan bir çiçeğe çevirdi ve altını kontrol etti. Dolgun, uzunumsu, açık yeşil iki meyve sarkıyordu. Henüz tam olgunlaşmasalar da bu kadarı yeterliydi. Yuhui meyveleri hemen toplayıp toplamamayı bir an düşündü. Sonra, etkilerinin daha güçlü olması için birkaç gün beklemenin daha doğru olacağına karar verdi.

Elini dikkatle uzatıp meyveleri yokladı. İki üç yılda bir kullanılabilecek meyvelerdi bunlar, ama onları harcıyor olma düşüncesi genç kadına israf gibi gelmiyordu. Şimdiye kadar hep tam gerektiği yerde, gerektiği gibi kullanılmışlardı; bu kez de öyle olacaktı. Bir yandan meyvenin pütürlü yüzeyini şefkatle okşarken bir yandan da mesaj ekranını yeniden kontrol etti.

*

"Hâlâ ona mı bakıyorsun?"

Memur Park, Dokyeong'un masasının üzerindeki çıktılardan birine bakarak sordu.

Düşüncelere dalmış olan Dokyeong başını çevirip Memur Park'a baktı, kaşını kaldırdı.

"Neden, bir şey mi duydun? Önemli bir tanık falan mı var?"

"Ah, yok yok, öyle bir şey değil, sadece merak ettiğim için sordum..."

Memur Park mahcup bir ifadeyle oradan uzaklaşınca, Dokyeong'un az önce parlayan gözlerine yine hayal kırıklığı yerleşti. Birden doğrulan adam, saçlarını hoyratça karıştırıp yeniden yerine çöktü.

"Tek bir şey... Bir şey bile elime geçse yeter. Bir şey var. Var ama..." Dokyeong yerinde oturup tükenmez kalemiyle oynayarak kendi kendine mırıldandı.

Az sonra yerine dönen Takım Amiri Im, suratı iyice asılmış Dokyeong'a seslendi:

"Of ya, önceki gün bitmedi mi bunun raporu? Ortadaki tek olay o değil sonuçta."

Takım Amiri Im yüzünü buruşturunca uzaktan o tarafa bakan Memur Park adımlarını hızlandırdı. "Ortada ceset bile yok, değil mi ama?"

"Yok ama yine de biraz tuhaf değil mi? Kayıp kişilerin güzergâhlarının çakıştığı birkaç yer var. Ayrıca bu izlerin yeterince takip edilip edilmediği de şüpheli. Bir de bu başından beri benim baktığım bir dosya olsaydı neyse."

Dokyeong, homurdanarak önündeki çıktıları işaret etti:

"Tamam da onlar zaten incelenip sana öyle gelmedi mi? Hem neydi o, hani Annam şehrinde kayıp ihbarı yapılan dosyaların çoğunun yurtdışına kaçışı falan çıkmıştı ya? Sırf Sejin'de yılda birkaç yüz değil, birkaç bin kayıp vakası var, birkaç bin."

Takım Amiri Im sesini yükseltip zaten asık olan yüzünü daha da buruşturdu. Onu izleyen Dokyeong boğazını temizleyip olabildiğince sakin bir tavırla konuşmaya çalıştı:

"İşte o yüzden biraz daha bakmak istiyorum ya. Çakışan yerlerin arasında şüpheli bir yer de var."

Dokyeong'un parmağıyla gösterdiği yerde Bitki Dükkânı yazıyordu. Takım Amiri Im eğilip baktı, sonra başını kaldırıp Dokyeong'a bakarak iç çekti.

"Tamam, senin dediğin gibi kayıp kişilerden bazılarının güzergâhı çakışıyor olsun, hatta içlerinden bazıları buranın yakınından geçmiş olsun. Eee, sonra?"

"Güzergâhlar çakışıyorsa gidip bakmak gerekir, öyle değil mi?"

Dokyeong sözünü bitirince Takım Amiri Im dilini damağına vurup telefonunu çıkardı, bir şey arayıp ekranı Dokyeong'a çevirdi. Bitki Dükkânı'nın sosyal medya hesabıydı bu.

"Bak, ben bile bu hesabı takip ediyorum. Sejin'de yaşayan biriysen en azından bir kere gitmişsindir buraya, değil mi? Burası yüzünden Sejin'e gezmeye gelen bir dolu insan var. Öyle değil mi?"

Takım Amiri Im merakla konuşmalara kulak kesilmiş Memur Park'a sordu. Bir anda kaskatı kesilen Memur Park, başını dimdik tutarak cevap verdi.

"Ee, ben de kız arkadaşım gitmek isteyince bir kere uğramıştım ama."

"Gördün mü? Doğru değil mi? Dedektif Cha, biraz böyle şeylere de bakıp yaşa ya. Ben de gittim, Memur Park da gitmiş. Bu da demek oluyor ki meşhur bir yer, insanlar sık sık gidiyor. O zaman başkalarının güzergâhları da doğal olarak çakışmaz mı?"

Dokyeong gözlerini kısıp telefonunu kaldırdı, Bitki Dükkânı'nın sosyal medya hesabını açtı. Hesap çeşit çeşit çiçek ve ömründe ne duyduğu ne de gördüğü bitkilerin fotoğraflarıyla doluydu.

"İşte diyorum ya, orada özel bir şey yok."

Dokyeong, Bitki Dükkânı'nın hesabıyla masasındaki çıktılar arasında birkaç kez gidip geldikten sonra, bu kez dükkânın hesabını gerçekten incelemeye başladı. Dükkân sahibi her gün belli bir saatte paylaşım yapıyor gibiydi; ayrıca paylaştıkları epey beğeni alıyordu. Özel bir yanı olmayan, sıradan bir dükkân tanıtım hesabı gibi duruyordu.

Farkında olmadan sürekli aşağı kaydırırken parmağı, geçen yıl bu zamanlarda paylaşılmış fesleğen ve naneyle ilgili gönderide durdu. Dokyeong'un kaşları anında çatıldı. Diğer bitkileri bilmiyordu ama bunu kesinlikle biliyor, ayırt edebiliyordu. Çünkü en az onlarca kez öldürdüğü bitkilerdi bunlar.

Dokyeong, "bitki dediğin şey tohumu atmakla başlar" gibi tuhaf bir takıntı yüzünden fesleğenle naneyi tohumdan yetiştirmeye kalkmış ama bir ayı geçmesine rağmen iki saksıda da tek bir filiz bile çıkmamıştı. Acaba suyu mu az geldi diye bol bol sulayıp haftalarca beklemiş, ama onu karşılayan tek şey toprağın üzerinde sinsice yayılan küf olmuştu. Yakındaki çiçekçiden sağlıklı yetişmiş fesleğen ve nane alıp getirse bile

Dokyeong'un kapısından girdikleri an boyunlarını büküp can çekişmeye başlarlardı. Gün boyu başlarında beklemesinin bitkileri strese sokabileceğini söyleyenlere uyup ilgiyi kesmeyi de denemiş, çiçekçiye bizzat götürüp danışarak toprağı ve saksıyı da değiştirmişti ama hepsi boşunaydı. Çürümüş köklerini gördükten sonra bitkileri toprağıyla birlikte çöpe atmak ne kadar da sıradan bir şeye dönüşmüştü. Simsiyah, yanmış gövdeler ve pelteleşip dökülen yapraklar hâlâ tüm çıplaklığıyla gözünün önündeydi.

Dokyeong yüzünü iyice buruşturup yeniden Bitki Dükkânı'nın fotoğraflarına baktı. Ne yaparsa yapsın başını eğip devrilen perişan bitkilerle karşılaştırınca, bu fotoğraflardaki fesleğen ve elma nanesi bambaşka bir dünyada yaşıyor gibiydi. Bu bitkilerin yaprakları bu kadar gür olabiliyor muydu sahiden? Dokyeong fotoğrafları tek tek dikkatle incelerken dilini damağına vurup bir "şak" sesi çıkardı. Baştan aşağı capcanlı bir yeşillikle dolu bu fotoğraflara bakınca geçmişte yaşadıkları zihnine hücum etti, az önce yediği öğle yemeği midesine oturdu.

Amir Im, yüzü hoşnutsuzluktan buruşmuş halde oturan Dokyeong'a sordu:

"Ne oldu, tuhaf bir şey mi var?"

"Ah, hayır. Midem biraz kötü de. Ben öyle ot gibi şeylerden pek hazzetmem."

Dokyeong, dükkân sahibinin duyuru olarak paylaştığı e-posta hesabını ve soru yönlendirmelerini hızla kontrol edip telefonu kapatırken devam etti:

"Yani popüler bir yer olduğunu ben de biliyorum ama yine de bir tuhaflık varmış gibi geliyor bana, o yüzden dönüp dönüp bakıyorum. Gerçi dürüst olayım, 'tamam, kesin burası' diyecek kadar net değilim. Yakınlarda pek fazla pazarın olduğunu söyleyemeyiz, o mahallede çok fazla güvenlik kamerası da yok."

"Güvenlik kamerası da mı yok?"

"Evet. Bildiğin yerleşim bölgesi değil, biraz kuytu bir yer olduğu için galiba. Dosan semti zaten Sejin'in en ucunda ya."

Amir Im, dilini damağına vurup çare yokmuş gibi başını salladı:

"Tamam tamam, her şey iyi hoş da işini yaparken yap bunu. Benim lafımı ne zaman dinledin ki zaten, ama bunun bu hafta bitmesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Dokyeong cevap vermeden masaya yığılmış çıktılara dik dik bakarak düşüncelere daldı. Burası bir kafe ya da restoran değildi, ünlü birinin sergi açtığı bir galeri de değildi; dahası, Sejin'in en ucunda duran küçücük bir dükkândı. İnsanlar niye bu kadar hayran kalıyordu buraya?

Dokyeong, ilk fırsatta Bitki Dükkânı'na gidip bir bakması gerektiğini düşündü. Elbette bunu amirine söylemeye niyeti yoktu; izin gününde gidip gelecekti. Her şeyden önce, böylesine sıradan bir adı olan bu dükkânın nesi bu kadar büyük meseleydi de sosyal medyayla arası hiç olmayan Takım Amiri Im'i bile parmağını oynatıp takip etmeye itmişti? Bunun sebebini öğrenmek, neredeyse soruşturmaya dair bir ipucu kadar merak uyandırıyordu.

*

Minha Bitki Dükkânı'na vardığında öğle arasının hemen sonrasıydı. İçeride de dışarıda da epey insanın dolaştığını görünce genç kız afalladı. Ama böyle bir günün yeniden geleceğinin hiçbir garantisi yoktu. Elindeki son fırsattan farksızdı bu. Minha, avlunun bir köşesini mesken tutmuş kedilerle göz göze gelerek dükkânın önünde bir süre dolandı.

O sırada Yuhui, kararsız adımlarla öylece dolanan genç kızı fark etti. Birkaç hafta önceki okul üniformasını giymiş, yaprak biçimli anahtarlığını çantasına takmış Minha'yı içeri buyur etti.

"Lithopsu kurtaramayız, bunu biliyorsun, değil mi?"

Dükkân tamamen boşalıp içeride yalnızca ikisi kaldıktan sonra Yuhui kısık sesle konuştu. Minha ayakta duran Yuhui'ye donuk gözlerle baktı, ardından başını eğdi. Yuhui, şakaklarını örten kâküllerden dolayı genç kızın yüzündeki ifadeyi tam seçemiyor ama aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Lithopsu kimin o hale getirdiğini sormak istese de Minha konuşana kadar beklemeye karar verdi. Soru sormak yerine elini önlüğünün cebine sokup katlanmış kâğıt mendille oynadı.

"Babamın... artık yakamı bırakmasını istiyorum. Bir de..." Bir anlığına susan Minha, kan çanağına dönmüş gözleriyle başını kaldırıp Yuhui'ye baktı. "Biraz olsun... bu acıyı... anlayabiliyorsanız..."

İçinde yumak gibi düğümlenmiş kelimeler dudaklarının arasından çıkar çıkmaz ne olduğunu anlayamadığı bir duygu kabarıp taştı ve Minha, uzun süredir tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Ayaklarının dibine düşen damlaların arasından, bugüne kadar hiç kimsenin önünde yakınamadığı zamanların acısı

çıkıyormuşçasına hıçkırıklar yükseldi. Yumruklarını sıkıp okul eteğini sımsıkı kavrayan genç kıza bakan Yuhui'nin eli bir anda onun omzuna dokundu. Olduğu yere çöküp kalan Minha'ya bakarken düşündü. *Keşke onu dinleyen biri olsaydı. İlla bir yetişkin olması da gerekmiyordu.*

Duvara yaslanıp elleriyle yüzünü kapatan Minha'nın ellerinde, yeni açılmış gibi duran taze yaralar vardı. Yuhui, Minha'nın hayatına dair her şeyi bilmiyordu ama en önemli hatıranın ikisinde de ortak olabileceğini düşündü. Başını kaldırıp ona bakan gözü yaşlı Minha'ya cebinde katlı duran mendili uzattı.

Minha yüzünü silip toparlanırken Yuhui dükkânın köşesinden iki tane küçük, açık yeşil meyveyle geri döndü. Minha, Yuhui'nin elindeki şeye sessizce baktı. Biraz ham mangoya, biraz da tam olgunlaşmamış domatese benzeyen parlak, yuvarlak bir meyveydi bu.

"Muhtemelen ilk kez görüyorsundur. Başka ülkelerde değişik isimlerle anılıyor, ayrıca epey farklı alanlarda kullanılan bir meyve."

Yuhui, cerbera odollam meyvelerinden birini Minha'nın eldivenle sıkıca sarılmış avucuna koydu.

"Bu meyve, ihtiyacı olan biri için muhtemelen bundan daha iyi kullanılamaz."

Minha gözünü dikmiş bakarken, Yuhui meyveyi paketlemeye koyuldu. Bunu başka herhangi bir saksıyı paketlediğinden çok daha büyük bir özenle yapmak gerekiyordu. Minha ise yalnızca Yuhui'nin dikkatle çalışan ellerine odaklanmıştı.

"Sayende bu meyve de gerçek sahibini bulmuş oldu. Ah, çiçeği gerçekten çok güzeldir. Sonra sana fotoğrafını gönderirim."

Yuhui, özenle sarılıp paketlenmiş meyveyi çantasına koyan Minha'ya kendi telefonunu uzattı.

"Sosyal medyadan mesajına cevap verdiğim ilk kişi sensin. Bundan sonra sosyal medya üzerinden değil, direkt mesajla ya da telefonla haberleşelim."

Yuhui'nin telefonunu alan Minha, hâlâ gözlerinin kenarında duran yaşları silerken başını salladı.

Geçen seferkine benzer bir saatte eve dönen Minha'ya, babası bu kez o kötü huyunu kesin olarak düzeltmesi gerektiğini söyleyerek yine el kaldırdı. Ne var ki Minha eskisi gibi vücudunu iyice büzmedi. Saçları darmadağın olmuş halde yerde yatan annesine bakarken çantasının askılarını iki eliyle sıkıca tuttu. Bir süre sonra ortalık biraz yatışınca odasına girdi, çantasından meyveyi çıkardı. "Bunu bir kalkan gibi düşün." Bunun yenilebilir bir şey olmadığını söylemişti Yuhui. Öyleyse içinde gizemli bir güç mü vardı? Minha meyveyi odada güneşi en iyi alan pencere kenarına koyarken düşündü. Meyveye bakarken bilekleri ve dirseklerindeki zonklamanın hafiflediğini hissetti.

Meyve, sokak lambasının ışığını geri yansıtıyordu. Küçük bir gece lambasına benziyordu bu haliyle. İnternette gördüğü mango ya da papayalar da böyle mi görünürdü acaba? Meyveyi pencerenin önüne koyunca sanki odanın içine hafif bir koku da yayılmıştı. O gece Minha, uzun bir aradan sonra ilk kez kâbus görmeden uyudu.

Ne var ki bir hafta sonra okuldan geç döndüğünde odasını darmadağın buldu. Çekmecede biriktirdiği azıcık parası yok olmuş, gardırobunun tüm çekmeceleri açılmıştı. Bu haliyle dili dışarı sarkmış çirkin bir canavarı andırıyordu. Pencerenin önüne özenle koyduğu meyve de ortadan kaybolmuştu. Acaba hırsız mı girdi diye düşündü ama burnunu çekerek sessizce bulaşık yıkayan annesinin sırtını görünce bunu yapanın kim olduğunu anlaması uzun sürmedi. Zaten babası belli aralıklarla Minha'nın odasını didik didik arardı; bu yüzden şaşıracak bir şey yoktu.

Minha, gözlerini boş pencere pervazına dikti. Belki bir yerde duruyordur umuduyla bütün evi aradı, avluya da baktı, ama hiçbir yerde bulamadı.

O gün meyveyi de yanına alıp homurdana homurdana evden çıkan babası, bir daha o kapıdan içeri adım atamadı. "Bitkiler hangi yöne uzanacaklarını iyi bilirler," diyen Yuhui'nin sözü Minha'nın zihninde uzun süre yankılandı.

*

Sejin, Dosan, Seomaeul-ro 112. Sokak No. 3

Dokyeong otobüse biner binmez notlar uygulamasına kaydettiği adresi harita uygulamasına girdi. Dürüst olmak gerekirse, eline geçecek en ufak bir umut kırıntısına bile tutunma içgüdüsü her şeyden ağır basıyordu. Dosyada elbette en küçük bir ilerleme yoktu. Takım amiri her gün, önemsiz bir olaya gereğinden fazla takıldığını söyleyip başının etini yiyordu; ekipten de Dokyeong'la aynı fikirde hiç kimse çıkmıyordu. Hatta Sejin'in kayıp istatistiklerini önüne koyup büyük resme

bakması gerektiğini söyleyen bakışlar atıyorlardı. Dokyeong her defasında ağzıyla "tamam" diyordu ama zihninde bambaşka şeyler dönüyordu. İçinden atamadığı kuşkular onu durmadan aşağı çekiyordu. Dosan'la hiçbir ilgileri olmadığı halde bu insanlar neden Dosan'da kaybolmuştu? Dosan onların son varış noktası mıydı, değil miydi? Bundan emin olunamazdı belki, yine de yeterince şüpheli değil miydi? Kayıpların Dosan semtinde ortadan kaybolmadan önce uğradıkları, geride iz bıraktıkları parkları, marketleri ve diğer tüm noktaları tek tek dolaşmıştı. Bir yer hariç: Bitki Dükkânı.

Bugün izin günüydü ama sabahı, otobüs durağında yere serilmiş şarkı söyleyen sarhoş bir adam yüzünden epey ter dökerek geçirmişti. Ancak ortalığı yatıştırdıktan sonra Dosan Pazarı'na giden otobüse binebilmişti. Yine de en azından varacağı yere yakın bir otobüsün olması şanstı. Dokyeong hafif bir rehavetle başını otobüsün camına yasladı. Şoförün açtığı radyodan gelen sesi dinlemeye başladı.

"Öte yandan son günlerde nedeni anlaşılamayan toplu zehirlenme vakalarının arttığı söyleniyor. Muhabir Kim, yakın zamanda buna benzer bir olay daha yaşanmamış mıydı?"

"Evet, doğru. Namin şehrinin Punghwa bölgesinde yaşanan bir olay bu. Kırklı yaşlarında üç erkek art arda hayatını kaybetti. Üçü de karın ağrısı şikâyetiyle hastaneye başvurmuş ama ardından bu durum doğrudan akut kalp krizine dönüşmüş."

"Karın ağrısı mı? Son zamanlarda gündemde olan uyuşturucu meselelerinden biri olabilir mi?"

"Hayır, öyle değil. Bunun tam olarak neyin sonucu olduğunu söylemek mümkün değil ama öncelikle zehirlenme olarak değerlendirildi. Görünüşe bakılırsa, birlikte içtikleri meyve şarabı buna neden olmuş."

"İnsanların az olduğu, dağla iç içe kırsal yerlerde yenecek şeyle yenmemesi gereken şeyi ayırt etmek zor olabiliyor, değil mi? Yılan şarabı gibi şeyler yanlış içilirse insanı öldürebiliyor mesela."

"Evet, aynen öyle. Çiftlik gibi yerlerde tarım ilacı kaynaklı kazalar da çok oluyor. Son zamanlarda zehirli sera bitkilerini yanlışlıkla tüketme vakaları da arttı. Güney Asya'da 'intihar ağacı' diye bilinen, ölmek amacıyla meyvesi yenen tuhaf bir ağaç var; bu olayda da ona benzer bir madde tespit edildi. Öte yandan bu olay sayesinde beklenmedik başka bir gerçek daha ortaya çıktı. O da yasa dışı döküm alanı işletilmesi..."

Radyo sunucusuyla konuğu, bir ölüm vakasını adeta havadan sudan bahsedercesine konuşmayı sürdürüyordu. Yayılmış oturan Dokyeong, ölüm vakasını ayrıntılarıyla anlatan konuğu dinlerken doğruldu. Sejin'de kolay kolay yaşanmayan türden bir olay olduğu için bu durum ayrıca ilgisini çekmişti. Bu zamanda bile böyle insanlar olur mu diye düşünürken, zehirlenme ve ölüm vakasından başlayıp başka suçların da zincir gibi ortaya dökülmesinin trajikomik bir vaziyet olduğunu aklından geçirdi. İnsan için ölümcül düzeyde zehirlenmeye yol açabilecek meyve ya da sebzelerin bulunduğunu öğrenmek de onu şaşırtmıştı. Aklına istemsizce Bitki Dükkânı hesabında gördüğü sayısız bitki fotoğrafı geldi. Acaba orada da böyle bitkiler satılıyor muydu? Pencereden dışarı dalgın gözlerle bakıp yayını dinleyen

Dokyeong, Dosan Pazarı İstasyonu anonsunu duyunca yorgun gözlerini kırpıştırıp ayağa kalktı ve düğmeye bastı.

Yuhui, dükkândaki bitkileri teker teker dikkatle kontrol ettikten sonra jaluzileri yukarı çekti ve pencereyi sonuna kadar açtı. Uzun zamandır ilk kez havada neredeyse hiç toz yoktu. Dükkânın arka tarafından, uzaktaki dağın zirvesi bile seçilebiliyordu. Normalde pek havalandırılmayan tavan arasıyla serayı temizlemek için de ideal bir gündü. Jaluzilerin hepsi toplanınca dükkânın içi birden aydınlandı. Güneş her gün biraz daha geç doğuyordu. Kış gerçekten bastırdığında, bu kadar güçlü gün ışığı alan günler de muhtemelen seyrekleşecekti. Yuhui dört bir yandan dolan taze havanın etkisine kapılmıştı.

Dükkândaki müşteriler de değişen ışık altında bambaşka görünen mekâna bakıp keyiflenmişti. Yeniden kameralarını çıkarıp etrafın fotoğrafını çekmeye başladılar. Yuhui belindeki yeşil önlüğü dikkatle çıkarıp masaya koydu, ardından toprak ve gübre gibi ağır işlerle uğraşırken giydiği koyu lacivert, sert kumaşlı önlüğünü bağladı.

Sabah Minha'yla yaptığı konuşma zihninde dönüp duruyordu. Minha, artık evin ana kapısından girip çıkarken ya da Namin'den başka bir şehre giderken etrafın tepkisini kollayıp kolundaki yaraları gizlemeye çalışmadığını yazmıştı. Yetişkin olunca Namin'den ayrılacağını da söylemişti. Artık istediği her yere gidebileceği için başını şiddetle sallayan tavşan suratlı emojilerden de bir sürü göndermişti. Yuhui, telefonunda kayıtlı olan fotoğrafı Minha'ya yolladı. Söz verdiği gibi cerbera

odollamın çiçeğinin fotoğrafıydı bu; beyazla mürdümün tuhaf bir uyumla iç içe geçtiği bir çiçek.

Çiçeğin solup yerini meyveye bırakması doğanın olağan düzeniydi belki ama bu bitkinin çiçeğine rastlamak kolay değildi; bu yüzden Yuhui, çiçeğin açtığı ve solduğu tüm anları özenle kaydediyordu. Bu yıl ömrü dolmuştu; gelecek yıl yeniden çiçek açıp açmayacağını, meyve verip vermeyeceğini bilemezdi. Yapabileceği tek şey beklemekti.

Yuhui koyu lacivert önlüğünü eliyle düzeltti. Avluyu baştan aşağı düzenlemek en az yarım gününü alacaktı; dükkân sakinken elini çabuk tutması gerekiyordu. Müşterilere bir şeye ihtiyaç olursa seslenmelerini söyledikten sonra, merdivene dayalı köşeli siyah küreği alıp küçük depoya yöneldi.

Harita uygulamasını takip ederek etrafına bakınan Dokyeong, dükkânın ön avlusunda durdu.

Ortada bir tabela görünmüyordu ama buranın aradığı yer olduğundan neredeyse emindi. Başını kaşıyıp avlunun içinde dikilirken sağa sola göz gezdirdi. Düzenli dikilmiş ağaçlar ve güneş gören yerde uzanmış iki kedi... Dükkânın büyük pencerelerinin ardından müşteri gibi görünen insanlar seçiliyordu. Dokyeong yerde serili palmiye lifli paspası takip ederek kapıya yöneldi. Tam o sırada depodan elinde bir sürü çapa ve küçük kürekle çıkan Yuhui'yle göz göze geldi.

Yuhui'yi iki elinde kürekklerle karşısında görünce istemsizce irkildi ama hemen ardından hafifçe başını eğdi. Yuhui onu dikkatle süzerek kürekleri ayak ucuna bıraktı. Metalin birbirine

çarparken çıkardığı o soğuk çınlama, bir an avluda asılı kaldı. Dokyeong palmiye lifli paspasın üzerinde, ellerini önünde birleştirmiş duruyordu.

"Bir şeye mi bakmıştınız?"

Yuhui, hiçbir amacı yokmuş gibi tek başına dükkâna gelen erkeklere uzun zamandır rastlamamıştı. Her zamanki belli belirsiz gülümsemesiyle Dokyeong'a doğru yürümeye başladı.

KAZGAGASI

Yuhui bir pazar akşamı, jaluzileri sonuna kadar indirmiş, bir telaş içeriyi topluyordu. Hafta sonundan beri yağan sulu kar yüzünden zemin, griye çalan ayak izlerini olduğu gibi içine çekmişti. Dükkân açıkken de paspası elinden bırakmayıp endişeyle sürekli zemine bakmıştı ama sıcaklık birden sıfırın altına düştüğünden, bitkilerle daha çok ilgilenmesi gerekiyordu. Bu yüzden içinden geldiği gibi kolayca oradan oraya koşturamamıştı.

Elinde sırılsıklam bezle en çok gözüne batan köşeden başlayarak dikkatle silmeye girişti. Ertesi gün tatildi, yani biraz daha rahat davranabilirdi. Ama gözüne batan ne varsa bir an önce ortadan kaldırması gerekiyordu. Hele iki gündür içten içe söylense de ellemediği o köşedeki çamuru daha fazla öylece bırakamazdı. Açık gri paspasın ucuna kısa sürede kül rengi toz yapıştı. Rengini hemen geri kazanıp yeniden parlamaya başlayan zemine bakarken Yuhui'nin dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Yine var gücüyle zemini kazır gibi silmeye hazırlanırken dükkânın kapısı birden açıldı ve küçük çan şıngırdadı. *Ah.*

Yuhui bir anlığına iç çekti. Kapıyı kilitlememesi hataydı. Yüzü buruştu. Tüm gücünü verdiği elleri bir anda gevşedi.

Genç kadın kendini toparlayıp her zamanki gülümsemesiyle dönerek sakince dükkânın kapandığını söylemek istedi. Ama kapıda duran kişi, ondan önce davranıp titreyen sesiyle bağırmaya çalıştı:

"Burası... orası, değil mi?"

İnce, keskin ve aceleci bir kadın sesiydi bu. Yuhui başını yavaşça çevirip sesin sahibine baktı. Dağınık uzun saçlar, ince bir ceket, kot pantolon; hava durumuna hiç uymayan ince kıyafetler. Spor ayakkabılarının üzerinde, toprak olduğu anlaşılan kalın bir katman vardı. Çapraz asılmış koyu gri çantası ıslanmıştı; demek ki sulu kar hâlâ dinmemişti.

"Burası hani... o işi yapan yer, değil mi?"

Yuhui uygun kelimeleri ararken kadın onunla göz göze gelerek yeniden sordu. Yuhui, onun ne demek istediğini hemen anlayamadı. Ne almak istiyordu? Ne taraftan bakarsa baksın, nefes nefese kalmış halde dükkâna adeta dalan bu kadının yüzünü okuyamıyordu. Fark ettirmeden saate baktı. Dokuzu biraz geçmişti bile. Şimdi müşteri alırsa daha yeni başladığı temizliği bitiremeyeceği kesindi. Bir randevu verip geri yollamalıydı. Kadına doğru bir adım daha atarak konuştu:

"Dükkân hesabını görüp mü geldiniz? Ama bugün mesai bitti, yarın da kapalıyız. Eğer öbür gün tekrar gelebilirseniz size bir saat ayarlayabilirim..."

"İnsan..." Kadın huzursuz bakışlarla birden Yuhui'nin sözünü kesti: "Öldüren yer, burası değil mi? Değil mi?"

Kadın titreyen eliyle jaluziyi aralayıp dışarıyı kontrol etti. Yuhui, aralanmış dudaklarını sıkıca kapattı. Kadının sözlerini zihninde iki kez evirip çevirdi, söylediklerinin ne anlama geldiğini ancak o zaman kavradı. İçine sinmiyordu ama görünüşe göre temizliği bir gün daha ertelemesi gerekecekti. Dükkâna girer girmez kendisine bunu açık açık soran ilk kişi oydu.

Yuhui usulca yaklaşarak kadının sımsıkı tuttuğu çantayı hafifçe dükkânın içine doğru çekti. Kapının kenarına yaslanan kadın da mıknatısla çekilmiş gibi Yuhui'nin çektiği yöne geldi. Kapının yanındaki çan tekrar titredi. Yuhui kapıyı açıp dışarı baktı ama kimse yoktu. Kapıyı sıkıca kilitledi, sonra da jaluzilerin hepsinin tam indiğinden emin olmak için pencere kenarlarını uzun uzun gözden geçirdi.

Kadın, Yuhui'nin gösterdiği yerde öylece durmuş yere bakıyordu. Yuhui söze nasıl başlaması gerektiğini bir an düşündü, önce kadını rahatlatması gerektiğine karar verdi.

"Dışarıda kimse yok. Burası güvenli."

Köşeden küçük bir sandalye çıkarıp kadına uzattı. Kadın da çantasını yere bırakıp oturdu. Yuhui, gözlerini sırılsıklam olmuş çantadan ayırmadan yeniden sordu:

"Su ister misiniz?"

Kadın hiç konuşmadan başını salladı. "Su" kelimesini duyar duymaz aniden susadığını fark etmişti. Gerginlik biraz dağılınca ayak bileğindeki ağrıyı hissetmeye başladı. İstasyondan beri

telaşla koşarken buz tutmuş yeri fark edemeyip düştüğünde burkmuş olmalıydı. Çamur bulaşmış spor ayakkabıları da gözüne çarptı. Kısa süre sonra ayak bileğinden baldırına, oradan da kalçasına doğru soğuk yükseldi.

Yuhui, köşedeki sobayı kadına biraz daha yaklaştırdı. Kadın fark etmeden ellerini sobaya doğru uzattı. Sobanın sıcağı avuçlarına değdiği anda gözleri doldu. Ama yabancı birinin önünde hüngür hüngür ağlayamazdı. Yanlış yere gelip gelmediğine dair bir korkuyla başını kaldırdı ve Yuhui'nin tepkisini yokladı.

"Ben, ben..."

İçinden bir kez daha kararının sağlamasını yapıp ağzını açtı ama aniden gelen öksürük yüzünden boğazını birkaç kez temizlemek zorunda kaldı. Ardından cebinden telefonunu çıkarıp galeriden bir fotoğraf açtı.

"Ölecek gibi hissediyorum."

Bunu söyler söylemez tuttuğu gözyaşları akmaya başladı. Yuhui, kadının uzattığı telefonun ekranındaki fotoğrafa sessizce baktı. Fotoğrafta en fazla yirmi sekizinde görünen bir erkek, kapüşonunu başına geçirmiş duruyordu. Şaşırmış gibi doğrudan kameraya bakan bir yüz. Kısa kâkül, gülüyor mu ağlıyor mu anlaşılmayan tuhaf bir ifade. Buna karşılık, sokakta kolayca görülebilecek sıradan bir yüzü ve giyimi vardı.

"Kedi Katili olayını biliyor musunuz?"

Kadın burnunu çekerek sordu. Kedi Katili? Yuhui bir şeyler hatırlar gibi olsa da tam çıkaramıyordu. Sanki internette bir yerde gördüğü bir kelimeydi. Nerede gördüğünü, kimden

duyduğunu hatırlayamıyordu. Gözlerini hafifçe kısarak "katil" kelimesini zihninde evirip çevirdi.

"Gangin-gu'daki sokak kedisi olayı... Duymuşsunuzdur herhalde, değil mi?"

Yuhui bunları duyar duymaz Kedi Katili olayının nereden aklında kaldığını hatırladı. Birkaç ay önce Gangin-gu'da sokak kedilerine işkence edilmesi, ana haber bültenlerine çıkacak kadar ses getirmişti. Sokak kedileri ve güvercinler acımasızca öldürülmüş, hayvan koruma gönüllüleri olay yerlerini dolaşıp polisle birlikte suçluyu bulmaya çalışmıştı. Uzun uğraşlardan sonra failin yakalandığı söylenmişti sanki. Pek çok insanın tepkisini çeken bir olaydı ama davanın nasıl sonuçlandığı pek haber olmamıştı.

O olayda fail diye gösterilen kişinin kullandığı isim "Kedi Katili"ydi. Kedi topluluklarına girip bilgi topladığı, sokak kedilerinin mama ve su kaplarının bulunduğu yerleri özellikle seçtiği yönünde tahminler dolaşıyordu.

"Bu adam Kedi Katili. Ve ben..."

Kadın boğazını bir kez daha temizledi, ardından neredeyse fısıldayarak devam etti.

"Bu olayın ihbarcısıyım."

Suji o günden beri bir gece bile kâbus görmeden uyuyamamıştı. Ya o yoldan geçmeseydi, ya o saatte çöp dökmeye çıkmasaydı, ya o sırada yüzünü tamamen kapatsaydı... Zihninde sayısız "eğer" art arda beliriyor, ama ne kadar düşünürse düşünsün geçmişi değiştiremiyordu. Sürekli devam eden zulmü bir süreliğine de

olsa engellemenin verdiği bir rahatlık vardı, ama o gün başka bir seçim yapsaydı ne olurdu sorusu da kadına azap veriyordu.

Her şey Gangin Apartmanları'ndaki çiçeklikte başlamıştı. Tam bir hafta süren yağmur mevsimi bittikten hemen sonra, Gangin Apartmanı 2. Blok'un çiçekliğinde iki güvercin ölüsü bulunmuştu. Biri onları özellikle oraya yerleştirmiş gibi yan yana duruyorlardı ama apartman sakinlerinin hiçbiri olayı önemsememişti. Uzayan yağmurlar yüzünden bulaşıcı hastalık kapmış ya da ömrü bitmiş iki güvercinin tesadüfen orada can verdiğini düşünmüşlerdi. Uzun süre bekletilirse çürüyeceği için apartman görevlisi leşleri bulur bulmaz temizleyip çiçekliği de toparlamıştı. Her ihtimale karşı etrafa dezenfektan da sıkılmış, apartman sakinlerinin çiçekliğin yakınında köpek gezdirmemeleri ve küçük çocukları yaklaştırmamaları gerektiğine dair bir duyuru asılmıştı. Çok geçmeden güvercinlerin ölümü unutulup gitmişti.

Bu küçük hadise insanların hafızasından silinmeye yüz tutmuşken bir olay daha yaşandı. Bu kez bir sokak kedisinin ölüsü bulunmuştu. Yine 2. Blok'un çiçekliğinde, yine sergilenmek istermişçesine tam ortaya yatırılmış halde. Gangin Apartmanları'nda yaşayan herkesin mutlaka bir iki kez gördüğü bir kediydi bu. Ona düzenli mama ya da su verenler çok üzülmüşlerdi ama kimse bunun kasıtlı bir cinayet olduğunu düşünmemişti. Çiçekliğin tam ortasına bırakılmış hayvanın görüntüsü insanlara biraz tuhaf gelmişti, o kadar. Sokak hayvanları bazen ansızın ölüverirdi çünkü. Daha önce aynı çiçeklikte ölen güvercinler gibi.

Ne var ki Gangin-gu'nun çeşitli yerlerinde ölen sokak hayvanlarının sayısı gitgide arttı. Gangin-gu Belediyesi kısırlaştırma ve besleme noktaları projesi yürütüyordu; hayvan haklarına önem veren bir yer imajıyla da nam salmıştı. Sokak kedileriyle ilgilenen çok sayıda insan vardı, kurdukları çevrimiçi topluluklar da epey aktifti. Kedileri çok sevmesine rağmen bir hayvan sahiplenmek için şartlarının uygun olmadığını söyleyip kendini oyalayan Suji, sahiplenmek yerine bu topluluklara katılmış ve mahalledeki kedilerle düzenli olarak ilgilenmeye başlamıştı. Başka semtlere kıyasla daha istikrarlı ve daha güvenli olduğu söylenen bir yerde, sokak kedilerinin peş peşe ölü bulunması topluluğu bir anda altüst etti.

Sorun, kedilerin hepsinin son derece ağır zarar görmüş olmasıydı. Tüyleri yolunanlar, bacağı ya da kuyruğu kırılanlar, hatta iç organları ortaya çıkacak kadar feci durumda olanlar... Hepsi, sanki birilerine gözdağı vermek ya da kendini göstermek ister gibi insanların sık geçtiği yerlere bırakılmıştı. Gangin-gu merkezli bir hayvan koruma grubu polisle birlikte araştırmaya başladı ve bu olay, yalnızca Gangin-gu'daki topluluklar arasında değil, hayvanlarla ilgili çok sayıda çevrimiçi toplulukta bir anda en önemli gündem maddesine dönüştü. Ama fail ortada yoktu; polis bir türlü ipucu bulamıyor, olayların da ardı arkası kesilmiyordu.

O gün de birçok kişi topluluklarda işkenceci hakkında şu ya da bu bilgiyi paylaşıyordu. Haftalardır vahşice işkence edilip öldürülmüş kedilerin fotoğraflarına tekrar tekrar maruz kaldıkları için topluluğun üyeleri de tükenmişti. Suji işe gidip

gelirken, özellikle de işten dönüşte Gangin Apartmanları çevresindeki sokak kedilerine daha çok dikkat ediyordu. Apartman girişinin hemen yanındaki mama noktasındaki kapları da tek tek kontrol ediyor, biri içine bir şey karıştırmış mı, su yeterli mi diye dikkatle bakıyordu.

O akşam da kedilerin kaldığı yerleri tek tek kontrol edip eve dönmüş, yatağına uzandığında çöpü atmadığını fark etmişti. Boş verip uyumayı düşündü ama çöpleri bırakma günü belliydi; bugün bırakmazsa yine birkaç gün beklemesi gerekecekti. Sonunda boyun eğip ağırlaşmış bedenini güçlükle kaldırdı. Kıyafetlerini yeniden üzerine geçirip çöp torbasını aldı, yavaş yavaş dışarı çıktı. Ve çöpü bırakıp dönerken o manzarayı gördü.

Çiçekliğin, sokak lambasının vurmadığı ucunda bir karartı vardı. İlk anda koyu renkli birkaç kedinin durduğunu düşünüp geçip gitmek istedi. Ama iki kez kısa, zayıf bir çığlık duyuldu ve başını sesin geldiği tarafa çevirdi. Kedinin sesi garip bir şeye dönüşmüş, gelip kulağına saplanmıştı. Suji hiçbir şey düşünmeye fırsat bulamadan sesin geldiği tarafa doğru koşar adımlarla yürüdü. Siyah kapüşon giymiş bir adam, küçücük bir kediyi eline almış ona bir şeyler yapıyordu.

Onun ne yaptığını anlaması uzun sürmedi. Suji ağzını kapatıp titreyen eliyle telefonunu çıkardı. Kamera uygulamasını açıp çekim tuşuna bastığı anda kapatmayı unuttuğu flaş patlayınca adam birden başını çevirip Suji'ye baktı.

"O günden sonraki birkaç günü nasıl geçirdim, hiçbir fikrim yok."

Suji, telefonu avucunun içinde tedirginlikle çevirirken döküldü bu sözler dudaklarından. Yuhui, Suji'nin gösterdiği fotoğraftaki adamın neden o kadar tuhaf bir ifadeye sahip olduğunu artık anlamıştı; yüzündeki o şaşkınlık, gecenin karanlığını yırtan telefon flaşının eseriydi.

"Peki ya sonra? Adam yakalanmamış mıydı?"

"Ah... Evet, yakalandı. Hemen polise ihbar ettim, sonuç olarak soruşturma başladı. Olay yeri bütün çıplaklığıyla ortadaydı çünkü. Ama bütün mesele ondan sonra gerçekleşti."

Adamın fail olarak gösterilip polis soruşturmasına alındığını hayvan koruma gönüllülerinden ve topluluk üyelerinden duydukça Suji her şeyin bittiğini sanmıştı. İki aydan uzun süredir çok sayıda insanın tiksintiyle yüzünü buruşturduğu, bazılarının korkudan titrediği o işkence ve öldürme vakalarının nihayet sona erdiğini düşünmüştü.

"O adamın topluluklarda Kedi Katili takma adıyla dolaşan kişi olduğunu öğrenince herkes dehşete düştü. İğrenç bir herif olduğunu söyleyerek ağız dolusu küfrettiler. O kadar öfke toplayan bir olaydı ki, sonucu da iyi olur sanmıştık ama..."

Suji susunca Yuhui telefonunu açıp uzun zaman sonra sokak kedilerine işkence olayını internette aradı. Topluluklara ve bloglara düşmüş sarsıcı fotoğrafların arasına sıkışmış küçücük haberlerde, olayla ilgili mahkeme kararı yazıyordu. Yuhui'nin gözü "göstermelik ceza" ifadesinde takılı kaldı.

"Beş yüz bin won para cezası. Sadece bu kadar."

O ana kadar sakin bir sesle anlatan Suji'nin sesi öfkeyle incelip titredi. Nefesini kontrol etmek için özellikle uzun bir soluk aldı.

"Dediğim gibi burası güvenli, o yüzden sorun yok."

Yuhui'nin sözü biter bitmez Suji'nin gözleri yeniden doldu.

"Galiba ihbar etmemeliydim. Hayır, eğer etmeseydim o zaman da hiçbir suçu olmayan kediler yine sürüyle ölecekti. Kediler yine..."

Ne yapacağını bilemeden çömelmiş duran Suji'ye bir bakış atan Yuhui, pencereye ve kapıya bir kez daha uzun uzun baktı. Kısa süre önce gelen o dedektif aklından geçti. Adı Cha Dokyeong muydu neydi.

"Ben... ihbar ettikten sonra durmadan Kedi Katili tarafından takip edilmeye başladım. O adamın yüzünü... sadece birkaç kişi biliyor. Bir de onun benimle aynı apartmanda oturduğunu... ancak ihbardan sonra öğrendim. Polisten de yardım istedim ama..."

Suji, başını yeniden dizlerinin arasına gömdü. Yuhui'nin yüzü buz kesti.

"Hiçbir işe yaramamış anlaşılan."

"..."

Yuhui iç çekti. Suji'nin dışarıdaki havaya hiç uymayan kıyafetlerine ve büyük sırt çantasına artık bir anlam verebiliyordu.

"Durmadan, 'Size doğrudan bir zarar gelmiş değil ki,' deyip durdular. O zaman ben... benim böyle acı çekmem zarar değil de ne?"

Suji birkaç kez uzaklaştırma kararı talep etmiş, doğrudan ilgili karakola gidip her şeyi ayrıntısıyla anlatmıştı ama aldığı cevap hep aynıydı: "Maddi bir zarar yok." Kedi Katili onu devamlı takip ediyor, baskı kuruyordu ama söylediği ya da yaptığı şeyleri yalnızca Suji fark ediyordu; mahallenin hiçbir kamerasında net bir biçimde yakalanmıyordu. Konut ihlali ya da şiddet gibi bir sabıkası da yoktu, polis soruşturmasında da son derece tutarlıydı; dolayısıyla onu başka tür bir suçlu gibi değerlendiremeyeceklerini söylüyorlardı. Kedi Katili'nin kin güdüp peşinden ayrılmadığını anlattığında, "Aynı apartmanda yaşamıyor musunuz, apartman içinde halledin," gibi sinir bozucu cevaplardan başka hiçbir şey duymuyordu.

Kuru bir sesle konuşmayı sürdürürken Suji, birden başını kaldırıp pencere tarafına baktı.

"Buraya da kediler sık sık geliyordur, değil mi? Geçen gün geçerken görmüştüm. Avluda birkaç tanesi oturuyordu."

"Evet, kediler sık geliyor. Gündüzleri yakındaki kedilerin çoğu gelip burada dinleniyor galiba."

"Ha..."

Suji yüzünü buruşturup gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Galiba buraya boşuna geldim. O pislik kesin buraya da gelir, o zaman kediler tehlikeye girer. Az önce de kesin..."

Suji yine o sahneyi hatırladı. Karanlığın içinde apaçık seçilen el hareketleri, kulağını delip geçen o hafif ama güçlü ses, telefon flaşı patladığında dönüp ona bakan adam. Adam bedenini oynattığında, "yok artık" dediği şeyin gerçekten yaşandığı o an; fotoğrafa girmemiş anılar. O günden sonra Suji sokakta kedi görse bile kasılıyor, iyileşmeyecek bir yaranın içine yerleştiğini hissediyordu. Gözyaşları yanaklarından damlarken iki eliyle saçlarını çekiştirdi.

"Öyle olmayacak."

Yuhui, Suji'nin ne yapacağını bilemeden çırpınan kolunu sıkıca tuttu. Yüzü ağlamaktan sırılsıklam olan Suji, Yuhui'ye ifadesiz gözlerle baktı.

"Asla."

Yuhui ise ona kararlı gözlerle baktı. Suji, boğazına düğümlenen hıçkırığı gözyaşıyla beraber yuttu.

İnsanların şimdiki kadar sık gelip gitmediği, bu yerin daha da ıssız olduğu zamanlar olmuştu; insanlardan ziyade sokak kedileri birer ikişer toplanmaya başlamıştı burada. O günlerde Yuhui hayvanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor, yalnızca merak dolu gözlerle onu izleyen kedilere bakıyordu. Bu tenha sokakta gün boyu telaşla çalışması ilgilerini mi çekiyordu, yoksa sadece yiyecek aramaya mı geliyorlardı, bundan emin olamıyordu, ama ne olursa olsun, dükkânın çevresinde dolaşan kedilerden rahatsızlık duymuyordu. Bitkilerden farklı olarak duygularını doğrudan ve hemen gösteren hayvanlar, Yuhui için hep gizemli ve zor varlıklardı, hepsi o kadar.

Çocukluğunda sokakta sık sık köpek ve kedi görmüş, birçok arkadaşının hamster, Japon balığı ya da muhabbet kuşu gibi küçük hayvanlar beslediğini de duymuştu; ama Yuhui bir kez olsun hayvanlara yaklaşmak, onlarla yakınlık kurmak istememişti. Çünkü küçük Yuhui için hayvanlar, yakın hissedilecek varlıklardan ziyade düpedüz korunmasız varlıklardı. Bu duyguyu onda yaratanlar, sınıfta güya "havalı" denen oğlanlar, her zaman fırtına gibi küçük olaylar peşinde koşan o gruptu. O çocuklar sürekli bir şeylerini kanıtlamak için yanıp tutuşuyorlardı. Sanki ne kadar güçlü, ne kadar havalı, ne kadar müthiş olduklarını hareketleriyle haykırmak istiyorlardı. Oyun sahasının kenarındaki çiçeklere ve ağaçlara zarar vermek onlara yetmeyince karıncalar, salyangozlar, kurbağalar gibi küçücük canlıları tüm güçleriyle ezmeye başladılar. Okulun çevresini kaplayan mor kaldırım taşlarının üzerine de güç gösterilerinin izlerini bırakıyorlardı. Herkes görsün diye.

Kaçacak delik arar gibi gözlerini sağa sola çeviren, avuç içinden daha küçük kahverengi bir kurbağanın üzerine pervasızca sıçrayan oğlanların bakışlarını ve yüzlerini hâlâ net hatırlıyordu. Kendi bıraktıkları izlere sanki birer onur madalyasıymış gibi bakıp bilerek kahkahalar atan o küçük ağızları. Derken bir anda, az önce küçük hayvanlara fırlattıkları taşları ellerine alıp onun olduğu tarafa dönmüşlerdi. Yuhui, küçük ağızlarıyla küçük ellerinin onu hedef aldığı an oğlanların nasıl baktığını asla unutamadı; kendi bıraktıkları izi gururla seyreden o acımasız bakışları.

"Eve dönmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır. En azından..."

"En azından o adam ortadan kaybolana kadar, öyle değil mi?"

Yuhui'nin sözleri üzerine Suji sessizce başını salladı. Yuhui gözlerini kısıp sobaya baktı, ardından yavaşça masaya geçti ve masanın üzerindeki takvime göz gezdirdi.

"Hava daha da soğuyup toprak tamamen donmadan bunu halletmemiz gerekecek. Zaten ertelediğim bir iş de vardı."

Yuhui önlüğünü çıkarıp özenle katladı, sonra yavaşça masaya bıraktı. Çekmeceyi açıp şarap rengi küçük bir defter çıkardı. Toplulukla ilgili bilgileri, adresi, Kedi Katili takma adlı kişinin gerçek adını deftere not ederken birden fal taşı gibi gözlerle Suji'ye baktı.

"Yine aynı yöntemin en doğrusu olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Sorunun neye işaret ettiğini anlayamayan Suji, boş bir yüzle zihninde bu sözleri evirip çevirdi. Yuhui'nin bakışları ise sanki cevabını gerçekten beklemiyormuş gibiydi.

*

Donuk bir yüzle masaüstü ekranına bakan Dokyeong, derin bir iç çekti. İki ayda bir gelen kayıp vakaları kış bastırınca seyrekleşmişti. Dokyeong'a düşen dosyalar, Takım Amiri Im'in baskısı altında tek tek faili meçhul olarak kapatılmıştı. İhbarda bulunan ailelerle görüşmüş, kayıplarla yakın ilişkisi olan insanlarla sırayla konuşmuş ama kayda değer bir ipucuna ulaşamamıştı.

Bundan daha ilginç olan şeyse, soruşturma sırasında ortaya çıkan kayıpların şöhretiydi. Bir ara kısa süreliğine ulaşılabilen kayıp Kim Seongmin'in eski sevgilisi, Seongmin yüzünden psikiyatrist kapılarında süründüğünü kısık sesle de olsa anlatmıştı. Diğer kayıpların çoğunda da durum benzerdi. Ailelerine, iş arkadaşlarına, tanıdıklarına gidip kayıp kişi hakkında soru sorduğunda herkes kaşlarını çatıyordu:

"Herhalde bir yerlere, yurt dışına falan gitmiştir."

Kayıpları savunup üzüntü duyan bir kişi bile çıkmıyordu.

Dokyeong, masasında otururken sağ eliyle kalemi birkaç kez çevirdi. Önündeki kâğıtta, Sejin'e geldikten sonra ortadan kaybolan erkeklerin isimleri yazılıydı. Bu kişilerin uğradığı ya da uğramış olabileceği yerleri mavi keçeli kalemle not alıp bir liste çıkardı. Zincir market, bakkal, metro istasyonu, otobüs durağı ve bitki dükkânı. Kaşlarını çatarak büyükçe bir etiket çekip Yuhui'nin adını yazdı.

"Choi Yuhui."

Choi Yuhui'nin bu kayıp vakalarıyla ilgisinin olmaması mümkün değildi. Dokyeong'un aylar süren soruşturmanın ardından vardığı sonuç buydu. Kayıp kişilerin hepsinin bu dükkâna uğrayıp uğramadığı kesin değildi ama en azından çevrelerindeki bazı insanların uğradığı ortadaydı. Diyelim doğrudan bir bağlantısı yoktu; yine de Choi Yuhui kaybolan insanların yüzlerini biliyor olamaz mıydı?

Dokyeong, aniden çıkıp gittiği o gün dükkânın önünde gördüğü Yuhui'yi yeniden gözünün önüne getirdi. Elinde büyük bir

çuval tutan ışıl ışıl yüzlü o kadın. Elbette o gün eline hiçbir şey geçmemişti. Kayıpların fotoğraflarını peş peşe göstermişti ama Choi Yuhui hiçbirini tanımıyormuş gibi davranmış, dükkâna uğrayan insan sayısının çok fazla olduğunu eklemişti. Bir elinde uzun ve iri bir kürek tutan, üzerinde toprağa bulanmış koyu yeşil önlükle dimdik duran Choi Yuhui'nin yüzünü, ses tonunu ve dış görünüşünü tekrar aklına getirdi. Biraz kısık sesle konuşuyordu ama sözcükleri tam isabetle vuran bir telaffuzu vardı. Dükkânı işletmeden önce ne iş yapıyordu? Dükkân nasıl bu kadar meşhur olmuştu?

Takım amirinin dediği gibi Bitki Dükkânı'na gitmek için bilerek Sejin'in ucundaki Dosan semtine gelen insan epey çoktu; Sejin'de de bu dükkânı bilmeyen pek yok gibiydi. Dokyeong, bu yerin popülerliğiyle dükkân sahibi Choi Yuhui'nin taşıdığı havanın birbiriyle bağlantılı olduğu düşüncesini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bitkilere bakıp oradan buradan fotoğraf çeken insanlarla dolup taşan o dükkânın ortasında bile kadın başlı başına ışık saçıyor gibiydi. Nasıl anlatsa... Dış dünyadan kopup ıssız bir ormanda kendi yaşam alanını kurmuş düşsel bir peri ya da orman cini gibi bir his veriyordu.

"Ee, Dedektif Cha, o saksı da ne öyle?"

Dokyeong, arkadan Memur Park'ın sesi gelince soruşturmaya dair ipuçlarını karaladığı kâğıdın kenarını aceleyle buruşturdu.

"Öyle denk geldi işte."

Dokyeong'un zoraki tebessümünü gören Memur Park başını yana eğdi. Onun bakışını fark eden Dokyeong, masasının bir

köşesine ittiği biberiye saksısına yan gözle baktı. Bu bitkiyi heves ettiğinden değil, nezaketen almıştı. Dükkân sahibi Choi Yuhui'nin peşine takılıp içeri girmiş, konuşurken tesadüfen saksıları görmüş, sonra da durup dururken eski bir anısı aklına gelince laf uzamıştı.

Dokyeong elindeki kalemi masaya fırlatıp iç geçirdi. Neden tam da orada geçmişteki o meseleyi açmıştı ki? Choi Yuhui'nin endişelendiği bir durum olsaydı, ortamın kontrolünü ele geçirmek için önce kendisi böyle bir bahsi açardı, ama ortada öyle bir şey de yoktu. Sohbet bitip dükkândan çıkarken, Dokyeong'un elinde küçücük bir biberiye saksısı vardı işte. Bir de Yuhui'nin verdiği not. Kadının "Bu kez öldürmeyin de güzelce yetiştirin. Merak ettiğiniz bir şey olursa yine istediğiniz zaman gelin," demesine gülümseyerek karşılık vermiş, ancak ondan sonra gerçek dünyaya döndüğünü hissetmişti. Dükkândan çıkar çıkmaz bir ah çekse de olan olmuştu, geri dönüş yoktu. Üstelik uzun zaman sonra birinin büyük bir özenle büyüttüğü bitkilere bakınca, geçmişin anıları yüzünden içi huzursuz olsa da arındığını hissetmişti.

Bir dedektif için gerçekten acınası bir durum.

Bu cümleyi içinden geçirdi ama yüksek sesle söylemedi. Elbette tepeden tırnağa kusursuz, aşırı titiz biri değildi. Verilen işi özenle yapardı ama zamanında bir vidası eksikmiş gibi davranabildiğine dair pek çok değerlendirme de almıştı. Bir şeye takıldı mı gözünü kararttığı için çok nasihat işitmişti. Ama şimdiye kadar saha araştırması yaparken, karşısındaki insanın sözlerine

kapıldığı ya da gerekenden fazla ilgi gösterdiği hiç olmamıştı. Acaba bu kez yerin kendisi yüzünden mi böyle olmuştu?

Pencereden esen rüzgârla birlikte biberiyenin hafif, ferah kokusu burnuna doluyordu. Eve götürürse yine öldüreceğini düşündüğü için bitkiyi karakola getirdiğini herhalde kimseye söyleyemeyecekti. Bir gün Choi Yuhui'nin dükkânına tekrar uğramak zorunda kalırsa, o başka tabii.

Dokyeong, sağlıklı yapraklarını dört bir yana uzatmış biberiyeye rahatsız bir bakış fırlattı.

*

Yuhui, Buyeong İstasyonu'nda inip istasyonun ortasındaki haritaya baktı. İstasyondan Gangin Apartmanları'na giden yolu en az on kez kontrol etmişti; hangi çıkıştan çıkacağını, hangi yöne yürüyeceğini zaten biliyordu. Bu, Yuhui'nin küçük alışkanlıklarından biriydi. İlk kez geldiği bir semtte mutlaka mahallenin haritasına bakardı. Böylece uygulamadaki haritada görünmeyen yapılar, yani o semti simgeleyen bazı binalar tek bakışta seçilebiliyordu. Elbette gerçekten gidip görmekle haritaya bakmak aynı şey değildi ama bu aşamadan geçince, yabancı bir semte dair o belirsiz tedirginlik biraz olsun dağılıyordu.

Bu, yalnızca simgesel yapıların kabaca işaretlendiği bir haritaydı. Yakındaki büyük apartmanların hepsi çizilmiş gibiydi. Yuhui, Gangin Apartmanları'nı zorlanmadan buldu. Suji, bu apartmanların semtte ayakta kalmış tek koridor tipi apartman olduğunu söylemişti. Yeniden geliştirme çalışmaları

orada çok sık yapıldığı için başka yerlerde yaşayan sokak kedileri özellikle Gangin Apartmanları'nın çevresinde toplanıyordu. Mahalle sakinlerinin çoğu da sokak kedilerine sıcak baktığından, kendilerini gönüllü "bakıcı" gibi görüyordu.

Yuhui, istasyondan apartmana doğru yürürken montunun cebindeki maskeyi çıkarıp dikkatlice yüzüne yerleştirdi. Günlerdir "en kötü" seviyede seyreden ince tozdan korunmak istiyordu elbette, ama asıl niyeti, beklenmedik bir durum çıkarsa hazırlıklı olmaktı. En azından Kedi Katili'yle karşılaşma ihtimalini bir ölçüde azaltabilirdi.

Kedi Katili, yani Mun Jihwan'ın evi Suji'nin oturduğu bloğun yanındaydı. Apartman, L biçiminde kıvrıldığı için aynı apartmanda kimin ne zaman girip çıktığını görmek kolaydı. Mun Jihwan'ın kimliği açıklanmadığından apartman sakinleri arasında ancak işkence olayıyla ilgilenenler onun hangi katta yaşadığını biliyordu. Mun Jihwan'ın nasıl göründüğünü, nerede oturduğunu ve sesini tam anlamıyla bilen tek kişi Suji'ydi. İhbarcı olarak da sadece onun adı geçiyordu, dolayısıyla adam da Suji hakkında istediği kadar bilgi toplayabilirdi.

Yuhui, apartmanın ana kapısından girince orada burada sokak kedileri için beslenme noktaları ve bunları koruyan küçük tabelalar gördü. Suji'nin dediği gibi sitenin içinde sokak kedilerine rastlamak zor değildi. Kediler Yuhui'ye yaklaşıp en ufak bir tedirginlik göstermeden kuyruklarını ona sürttü. Yuhui çömelip hepsini sırayla hafifçe okşadı. 2. Blok girişine vardığında farkında olmadan çiçekliğe baktı. Suji'nin o korkunç sahneyi tam buralarda mı, yoksa biraz daha arka taraftaki

çiçeklikte mi gördüğünü kestirmeye çalıştı. Mun Jihwan düzenli olarak buradan geçip yaptıklarını zihninde yeniden mi kuruyordu? Düşünceleri bu yönde ilerlerken başını çevirdi. İşine odaklanması gerektiğini kendine hatırlatarak maskesini iyice bastırdı.

Suji'nin dükkâna geldiği günden sonra şüphe uyandıran hiçbir müşteri uğramamıştı. Ara sıra yalnız gelen erkekler olmuştu ama hiçbiri Suji'nin verdiği Mun Jihwan fotoğrafıyla örtüşmüyordu. Yine de bir yerlerden Suji'yi ve Suji'nin hareketlerini izlediği düşüncesi Yuhui'nin aklından çıkmıyordu. Dükkânın kapısını ardına kadar açıp adeta onun ortaya çıkmasını beklemişti. Eğer Suji'yi bu kadar inatla takip ettiyse onun ortadan kaybolup gittiği Bitki Dükkânı'na da mutlaka gelmeliydi.

Ne var ki Yuhui'nin umduğunun aksine, Mun Jihwan dükkâna gelmemişti. Etrafta dolaşıp açık mı arıyordu, yoksa eve mi kapanmıştı bilinmiyordu. Ama Mun Jihwan apartmanda olduğu sürece Suji eve dönemeyeceğine göre Yuhui'nin yapabileceği tek şey vardı: Onu dükkâna çekecek kadar güçlü bir sebep yaratmak.

Yuhui, 2. Blok'un girişinde Suji'nin söylediği 202 numaralı posta kutusunu buldu. Suji, Mun Jihwan'la yüz yüze geldikten sonra mektup, fatura ya da kargolarını doğru düzgün alabildiğini hatırlamadığını söylemişti. Bu sözü kanıtlarcasına Suji'nin posta kutusu tertemizdi. Kalan tüm posta kutularına reklam broşürleri tıkıştırılmıştı ama Suji'ninki boştu. Yuhui önceden hazırladığı zarfı 202 numaralı kutuya yerleştirdi. Uzaktan bile fark edilecek sarı zarfta, preslenmiş çiçeklerle hazırlanmış bir kartpostal vardı. İçine dükkânın açık adresinin yazılı olduğu bir

kartvizit de koymuştu. Ardından sırtını dönüp tekrar sitenin ana kapısına yürüdü. Güvenlik kulübesinin yanında bulunan beslenme noktasının önünde üç dört kedi, bir matın üzerinde toplanmış güneşleniyordu. Yuhui çömelip kedileri okşamayı sürdürürken 2. Blok'taki posta kutularını gözlüyordu. Birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Biri Suji'nin kutusuna yaklaşıp sarı zarfı çıkardı. Çevresine şöyle baktıktan sonra zarfı cebine tıkıştırıp hemen yanındaki 3. Blok'a doğru ağır ağır yürüdü. Onun Mun Jihwan olduğuna kanaat getiren Yuhui, dikkatli ama hızlı adımlarla peşine takıldı.

Kartpostalda, belirlenen saatte dükkâna gelip sipariş ettiği şeyi alması gerektiği yazıyordu. Tıpkı bir düğün davetiyesi gönderir gibi düzgün ve samimi bir dille kaleme alınmıştı. Mun Jihwan, Yuhui'nin belirlediği tarih ve saatte mutlaka dükkâna gelecekti. Ama Yuhui buraya kadar gelmişken onun nasıl biri olduğunu da görmek istiyordu.

Adam siyah şapka takmış, siyah kapüşon ve ince bir mont giymişti. Baştan aşağı siyahlar içindeydi; özel bir yanı yoktu. Arada sırada arkasına bakıyordu ama ciddi bir şüphe ya da ilgi belirtisi göstermiyordu. Çok geçmeden 3. Blok'a girdi; Yuhui de binanın önüne geçip adamın hangi katta duracağını görmek için bekledi. Suji'nin dairesini kolayca görebileceği üçüncü kat. Adam, soldaki asansörden inip koridor boyunca dümdüz sağ tarafa doğru yürüdü. Yuhui de aksi yöne gidip gözlerini kısarak adamı izledi. Adam bir kapının önünde durdu, sonra arkasını dönüp karşı apartmanda bir noktayı gözlüyor gibi dikildi. Yuhui, yalnızca adamın yüzüne bir bakıp çabucak siteden çıktı.

İstasyona giden kaldırımda yürürken maskesini çıkarıp cebine tıkıştırdı.

"Affedersiniz."

İstasyon merdivenlerine adım attığı anda arkasından bir ses duyuldu. Yuhui'nin maskeyi tutan eli bir an durdu. Bir erkek sesiydi bu. Yuhui arkasına dönmedi. Belki de ona seslenmiyordu. Üstelik Buyeong İstasyonu civarında tanıdığı hiç kimse yoktu. Hiç tepki vermeden yeniden yürümeye başladı.

"Bayan Choi Yuhui?"

Adam bu kez açık açık Yuhui'nin adını söylemişti. Genç kadın dudaklarını sıktı. Maskeyi erken çıkarması hata mıydı? Burada tanıdığı biriyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Döndü ve sesin sahibine baktı.

"Ee, doğru değil mi? Bitki Dükkânı'nın sahibi. Böyle bir yerde karşılaşmak ne tuhaf, uzun zaman olmuş."

Yuhui, karşısında duran Dokyeong'a bakıp başını eğdi.

"O kadar da uzun olmadı sanki. Merhaba."

"Ah, öyle mi? Birden seslendiğim için kusura bakmayın. Başka şeyleri bilmem ama insan yüzünü iyi hatırlarım. Her zamankinden farklı görünüyordunuz, siz misiniz bir an emin olamadım."

Dokyeong'un yüzünde dostane bir memnuniyet vardı; henüz düşmanlık ya da şüpheye dair bir işaret yoktu. Yuhui maskeyi iyice cebine sokuşturdu, ardından ellerini birleştirip Dokyeong'a baktı.

"Meşgulsünüz galiba."

Dokyeong bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama Yuhui soğuk bir nezaketle onun sözünü kesti.

"Dükkânı açmam gerekiyor. Gidebilir miyim?"

Dokyeong gözlerini kırpıştırdı. Choi Yuhui'yle burada karşılaşmak tam anlamıyla hiç beklemediği bir tesadüftü. Gangin Karakolu'na uğradıktan sonra dönüş yoluna geçmişken, uzaktan gördüğü ve o olup olmadığına emin olamadığı Choi Yuhui'ye hiç düşünmeden seslenivermişti. Bu civarda bir çiçek hali falan mı vardı acaba? Dokyeong, Gangin'den istasyona kadar yürürken geçtiği dükkânları zihninde yokladı. Hiç memnun olmadığını belli ederken o garip gülümsemeyi yüzünde tutmayı sürdüren Yuhui'nin ifadesi ilgisini çekmişti. Dokyeong, insanların yüzlerini ve ruh hallerini okumakta fena değildi ama tıpkı geçen sefer olduğu gibi Yuhui'nin yüzünden tam olarak ne hissettiğini çıkarmak neredeyse imkânsızdı.

Adam, cevap bekleyen Yuhui'ye bu kez resmiyetle selam verdi. Ona bir süre sessizce bakan Yuhui, yeniden yürümeye koyuldu.

"Ah, geçen sefer aldığım bitkiyi gayet iyi büyütüyorum bu arada!"

Dokyeong'un gür sesi, istasyona giden merdivenleri birer ikişer inen Yuhui'nin kulağına ulaştı. Başını hafifçe çevirip bir anlığına tebessüm etti ve başını eğdi. Yuhui için en zor insan tipi tam da buydu. Başkalarına gereksiz yere fazla ilgi duyan ve içinde hiç kötülük bulunmayan insanlar. Bunun bir kısmı belki mesleğinin doğasından geliyordu ama Yuhui, Dokyeong

gibi biriyle karşılaştığında içgüdüsel olarak geri adım atmak istiyordu. Ondan özellikle uzak duramamasının sebebi ise adamın dedektif oluşu ve Yuhui'nin çok iyi bildiği yüzlerin peşine düştüğünü bilmesiydi.

Tam o sırada Yuhui'nin telefonu cebinde uzun uzun titredi. Uzun süredir beklediği teslimat mesajını görünce az önceki gerginliği biraz olsun dağıldı. Dükkâna dönüp bir köşeye gelen siparişi koyacak yer hazırlaması yeterliydi. Mun Jihwan söylediği vakitte gelmezse, yani iş biraz daha uzarsa, o zaman başka bir plan düşünürdü. Gerçi işin o noktaya varmasını hiç istemiyordu.

Yuhui'nin aklına birden Gangin Apartmanı'nda hiç çekinmeden gelip bacaklarına sürtünen kediler geldi. O kedilerin selameti için bile bu işi kökünden halletmesi gerekiyordu.

*

Mun Jihwan, tam belirtilen vakitte Yuhui'nin dükkânına geldi. Yuhui, jaluzileri özellikle açmış, adamın kaldırımda bir uçtan öbür uca yürüyüp geri dönmesini seyrediyordu. Gangin Apartmanı'na gittiği gün gördüğü kılıkta olduğu için onu tanımak zor olmadı. Mun Jihwan, ne bir kafe ne de bir bakkal bulunan sokakta neredeyse dört saat dolandı. Aradığı tek bir kişi vardı: Han Suji. Genç kadın birkaç gündür ne işe gidiyor ne de eve dönüyordu. Mun Jihwan, dükkânın bir kısmının göründüğü sokağın köşesinden dikkatle oraya baktı. Gelmeden önce de Bitki Dükkânı hesabını defalarca kontrol etmişti. Ortadan kaybolmadan önce son uğradığı yer burası olduğuna göre Han Suji ya dükkânda olmalıydı ya da mutlaka gelecekti.

Mun Jihwan, dükkân sahibinin fark etmemesi için yaklaşık otuzar dakikalık aralar vererek dükkânın önünden geçiyor, sonra sokağın köşesine dönüp Han Suji'den bir iz arıyordu. İçeri girip çıkan insan sayısı az değildi ama Han Suji bir türlü görünmüyordu.

Bunun yerine, ışıl ışıl bir gülümsemeyle dükkânın içinde ve avlusunda koşturan Yuhui'yi izledi. Avludaki küçük ağaçları kontrol eden uzun, beyaz parmaklar; yere yığılmış kuru yaprakları, ince dalları toplayan eller; nefesin buhar olduğu soğuk havaya rağmen hiç üşümüşe benzemeyen, sokak kedileriyle selamlaşan yüz. Dükkânın sosyal medyada epey popüler olduğu belliydi. Dosan Pazarı İstasyonu yakınındaki marketten aldığı içeceği içerken Mun Jihwan bunun sırrının açıkça bu kadın olduğunu düşündü.

Han Suji, Yuhui jaluzileri indirip avludaki küçük saksıları içeri almaya başlayınca bile ortalıkta görünmedi. Mun Jihwan tarihi yanlış mı hatırladı diye cebinde buruşturulmuş halde duran kartpostalı açıp yeniden baktı. Dükkânı aydınlatan ışık kısa süre sonra loş bir hale geldi. Yuhui dışarıyı bir kez kontrol edip içeri girince, Mun Jihwan yeniden yaklaşıp geçen seferki gibi dükkânın çevresini gözden geçirdi. İlk baktığı şey güvenlik kamerasıydı. Sokakta güvenlik kamerası olmadığından, birilerinin buraya geldiğini öğrenme ihtimali düşüktü. Burayla ilgilenecek kimse yoktu. Bugün Han Suji yerine başka bir kazanç da elde edebilirdi belki.

Mun Jihwan, ışıkları neredeyse tamamen sönmüş dükkâna sessizce yaklaşıp kapıyı hafifçe araladı. Kapı kilitli değildi.

Yanında küçük bir çan asılıydı ama hiç ses çıkmadı. İçeride kimse yoktu. Yalnızca hafif bir müzik çalıyordu.

"Kimse var mı?"

Dükkânı hızla tarayan Mun Jihwan, kamera olmadığından emin olduktan sonra sesini yükselterek içeri yürüdü. İki kez daha seslendi ama cevap veren olmadı. Dükkânın ortasına vardığında ilk dikkatini çeken, ayna gibi parlayan temiz zemin oldu. Saksılar, cetvelle hizalanmış gibi düzenli duruyordu. Mun Jihwan alaycı bir tavırla homurdandı. Hayatta böyle titiz, böyle ince bir insanın dağıldığını görmek kadar keyifli bir şey yoktu. Sonuçta Han Suji de öyle biriydi. Artık Han Suji'nin burada olup olmaması o kadar da önemli değildi. Gün boyu uzaktan baktığı dükkân sahibinin korkuya kapılmış yüzünü görmek istiyordu.

Mun Jihwan kollarını uzun uzun gererek esnedi. Sonuçta karşısındaki yalnızca bir kadındı ve burası da çıkışı olmayan bir yerdi. Sokaktan tek tük insan geçiyordu, üstelik şöyle bir baktığında doğru düzgün güvenlik kamerası bile yok gibiydi.

"Öyle düşündünüz herhalde."

Yuhui, tam esnerken bıçak gibi saplanan bir acıyla gözlerini açan Mun Jihwan'a bakarak konuştu:

"Görünüşe bakılırsa şimdi şimdi kendinize geliyorsunuz. Başkasının iş yerinde öyle avaz avaz bağırılır mı? Bir de ayaklarınızda dünyanın kiriyle."

Mun Jihwan cevap vermek istedi ama başaramadı. Ağzı siyah bir bantla kapatılmıştı. Gözlerini bir oraya bir buraya çevirip

etrafına bakındı. Bir yandan bayılmadan önce bulunduğu yer gibiydi burası, bir yandan da değildi. Altında bir şeylerin hışırdadığını hissediyordu. Başının arkasında, şimdiye kadar hiç hissetmediği türden bir ağrı vardı. Tüm gücüyle çırpındı ama sanki tüm bedeni felç olmuştu; tek bir his bile yoktu.

"Çırpınmanızın faydası yok. Tanıdık geldi, değil mi? Duyduğuma göre kedileri böyle öldürüyormuşsunuz. Şimdi burada böyle yatarken nasıl hissediyorsunuz?"

Mun Jihwan'ın gözleri, Yuhui'nin elinde tuttuğu yarı saydam sıvıya takıldı.

"Uyanmanızı beklerken ayak izlerini silip birtakım hazırlıklar yaptım. Aslında bunu başka bir işte kullanacaktım."

Yuhui, Mun Jihwan'ın bacaklarının yanına yerleştirilmiş makineye bakmayı sürdürerek konuştu:

"Madem öyle, performansını da test etmiş oluruz."

Terden sırılsıklam olan Mun Jihwan'a yaklaşan kadının yüzünde soğuk bir tebessüm vardı. Az önce gördüğü o zararsız yüzün yerinde yeller esiyordu. Mun Jihwan'ın sırtından aşağı bir ürperti indi. Yuhui yeniden doğrulup gümüş renkli makinenin düğmesini açtı. Makine önce birkaç kez uğuldadı, sonra duruldu. İçinden belli belirsiz bir ses geldi. Arka tarafında büyükçe plastik bir hazne takılıydı. Mun Jihwan, Yuhui'ye öfkeyle bakıp var gücüyle bağırmaya çalıştı. Ama bant yüzünden sesi boğuklaşıyor, tam bir çığlığa dönüşemeden dağılıyordu.

Çırpınmaya çalışan Mun Jihwan'a bakarken Yuhui'nin aklına Suji'nin bomboş bakışları ve sokak kedileri topluluğunda

gördüğü dehşet verici fotoğraflar birer birer üşüştü. Kurbağa ezdikleri spor ayakkabılarıyla istifini bozmadan top oynayan oğlanlar gözünün önüne gelince midesi bulandı. Elindeki sıvıyı Mun Jihwan'ın burnundan aşağı boşalttı. Adam boğulurcasına öksürdü, sümüğü akarak hırıltılar çıkardı. Yoğun Hindistan cevizi kokusu taşıyan sıvı yüzüne ve boynuna bulaştı.

"Biraz sersemlemiş hissedeceksiniz. Doğal özlerden yapıldı ama etkisi oldukça kuvvetli."

Yuhui eğilip Mun Jihwan'ın bacaklarından birini çekti.

"Ama acı büyük ihtimalle olduğu gibi kalacaktır."

Mun Jihwan'ın bacağını, havalandırma ızgarasını andıran gümüş renkli makinenin ön kısmına soktu. İçeride hafif tıkırtılar çıkaran çarkların arasında yer alan iri, burgu biçimli bıçaklar parıldadı. Alt alta ve üst üste dizilmiş bu bıçaklar, önüne gelen her şeyi yutacakmış gibi hızlı ama sessizce dönüyordu. Öğütücünün yan tarafına parlak kırmızı harflerle "Asla elinizi sokmayın!" uyarısı kazınmıştı. Ardından demir parçaları birbirine geçerek ayağın en çıkıntılı yerinden başlayıp gıcırdayarak ezmeye koyuldu. Makinenin önü koyu renk kanla kaplandı; Mun Jihwan, ezilen ayak parmaklarını açık açık gördü. Olanca gücüyle haykırmaya uğraştıysa da cılız sesi kısa bir süre sonra makinenin hafif uğultusuna gömüldü.

Yuhui çömelip dönen bıçaklardan geçerek kıpkırmızı yığınlar halinde arkadaki plastik hazneye dolan parçaları izledi. Kuruluma gelen görevlinin övündüğü kadar vardı, performansı sahiden takdire şayandı. "İnce dalları bırak, kütüğü de kontrplağı da

anında biçer," diye büyük bir neşeyle gülen görevlinin yüzü aklına geldi.

Yarısı yok olmuş bacaktan fışkıran kan, yere serdiği naylonun kıvrımları boyunca birikiyor, sonra akıyordu. Yuhui, kanın doğrudan gidere yönelmesi için naylonu dümdüz serdi, ucunu yeniden sıkıca sabitledi. Üzerindeki önlük çoktan sırılsıklam olmuştu.

Dükkândaki Hindistan cevizi kokusuna yoğun bir metal kokusu karışmıştı. Yuhui, bilincini kaybetmiş Mun Jihwan'ı makineden çıkarıp yeniden düzgünce yere yatırdıktan sonra köşede duran uzun, katlanır testereyi aldı. Mun Jihwan'ın hafif aralık gözleri, tarif edilemez acıyı bütün bedeninde duymaya devam ediyor gibiydi. Yuhui, umutsuzluk ve korkuyla dolu o gözlere bakıp var gücüyle testereyi indirdi.

*

[Gerçekten kaybolmuş, birkaç gündür ortalıkta yok.]

[Taşınmış olabilir mi? Kesin bir şey bilen var mı?]

[Aynı apartmanda oturduğunu söyleyen biri yok muydu?]

[Neyse ne, en azından gözümüzün önünde olmayınca insanın içi rahat ediyor.]

[Hani o kendine has soğuk yüz ifadesiyle kedilere bakıp duruyordu ya.]

[Bir de para cezasını çıktığı gün hemen ödemiş, öyle diyorlar.]

[Aynen ya, gerçekten tam bir pislik.]

[Yine de biraz daha bekleyelim.]

Mun Jihwan ortadan kaybolunca, Gangin-gu'daki gönüllülerin toplandığı sohbet odasında bir süre bu konu konuşuldu. Mahalledekileri sinsice rahatsız eden biri ansızın ortadan yok olunca akıbetini merak eden çok kişi olmuş ama endişelenen hiç kimse çıkmamıştı. Hatta öldüyse, mutlaka dehşet verici bir ölüm olmalıydı bu. Tıpkı kendi yaptıkları gibi son derece vahşi ve sefil bir biçimde ölmüş olmalıydı.

Suji, sık sık girdiği topluluklardaki üyeliklerini birer birer iptal etti. Telefonundan Mun Jihwan'la ilgili tüm fotoğrafları sildi. Odasının bir köşesinde sakladığı isimsiz tehdit mektuplarını ve notları da yok etti. Bunları yapmazsa, o günün ve o gün gördüğü sahnenin zihninden hiç silinmemesinden korkuyordu.

Suji, uzun bir aradan sonra yeniden sıradan hayatına kavuştu. Ara sıra siyah giysili biri "Affedersiniz," diye seslendiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor, soğuk terler döküyordu ama kışın kasvetli gölgesi çekilip bahar kendini belli edince içindeki huzursuzluk da yavaş yavaş söndü.

Kış boyunca avlunun bir köşesinde birikmiş kar eriyip yok oldu, Bitki Dükkânı'nın ön avlusuna da bahar geldi. Yeni alınan öğütücü kendisine verilen görevi eksiksiz yerine getirmişti. Yuhui büyük hacimli yetiştirme toprağı satın alıp gübrenin yoğun biriktiği yerlere ve daha az olduğu bölgelere ayrı ayrı serpmiş, donmuş toprak yeniden yumuşak ve nemli dokusunu kazanmıştı.

Yuhui, günün en yüksek sıcaklığının yirmi derecenin üstüne çıktığını sahiden hissettiği bir gün, avluda mavi yeşil minicik bir çiçek fark etti. O noktada yabani ota benzeyen bir gövdenin çıkıp yaprak verdiğini biliyordu ama bahar telaşıyla dükkân işi yoğunlaştığından ona hiç dikkat edememişti. Görünüşe göre bu arada yeni bir çiçek açmıştı. Ama oraya böyle bir şey ektiğini hatırlamıyordu. Bina güneşi kestiği için olağanüstü dayanıklı bir yabani ot değilse orada herhangi bir bitkinin büyümesi zordu.

Yuhui çömelip çiçeği dikkatle inceledi. Çiçek sapının ucunda, uzun çan biçimli taç yapraklar sıkı sıkı kümelenmişti. Bir yerlerden tanıdık geliyor ama adını çıkaramıyordu. Geçen yıl bu zamanlar dağda gördüğü çiçek olabilir miydi? Yuhui telefonunu çıkarıp çiçeklerin adını, biçimini ve özelliklerini not ettiği uygulamayı açtı. Ekranı kaydırıp aynı renkteki çiçeği buldu.

"Kazgagası. İnci/çan biçimli çiçek; rengi çeşitli olabilir diye tahmin ediliyor -yabani çiçek."

Hatırladığı çiçek buydu. Dumunsan yamaçlarında yürürken gördüğü mavimsi çiçek. O gün gördüğünün taç yapraklarında maviyle mor birbirine karışıyordu. İsmi sıra dışı olduğu için aklında kalmıştı. Galiba çiçeğinin değil, başka kısımlarının şifalı bitki olarak kullanıldığını okumuştu. "Gizli kese" anlamına gelen çiçek, adına yaraşır şekilde uzun ve dolgun çiçeklerini aşağı sarkıtmıştı.

Böyle bir şey avluda kendi kendine çıkabilir miydi? Yuhui bir süre düşündü. Kazgagasını o zamandan beri ilk kez görüyordu, dükkâna da hiç getirmemişti. Tohumları rastgele bir yerlere dökmek, Yuhui'nin disiplinli mizacının asla hoş görmeyeceği

türden bir davranıştı. Sessizce ayağa kalkıp çiçeğin açtığı toprağa tekrar baktı. Geçen kış parçalara ayırdığı gübreyi yeniden öğütüp tam buralara mı gömmüştü acaba? O adamın üzerinden çiçek tohumu gelmiş olamazdı; büyük ihtimalle yeni aldığı yetiştirme toprağına karışmıştı. En azından şu an açmış olan bu çiçek, tam da bahar mevsiminde seyretmelik çok güzel bir çiçekti. İki eliyle kazgagasının çevresindeki toprağı eşeleyince minicik, patatese benzeyen bir yumru ortaya çıktı. Yuhui köküyle gövdesini dikkatle tutup kaldırdı. Tam o sırada ön taraftan tok bir ses duyuldu.

"Kimse var mı?"

Hiç yabancı bir ses değildi bu. Yuhui arka avludan çıkıp sesin sahibini gördü ve iç çekti.

"Merhaba. Sanki sizi her mevsimde bir kez görüyorum. Yolunuz yine buralara mı düştü?"

"Ah, uzun zaman oldu. Ben Cha Dokyeong."

"Evet... İsminizi biliyorum. Ama dükkânın önünde böyle bağırmaya devam ederseniz..."

Yuhui, zor durumdaymış gibi bir ifadeyle Dokyeong'a baktı. Dokyeong, ilk geldiğindeki gibi palmiye lifli paspasın üzerinde durmuş, Yuhui'nin olduğu tarafa bakıyordu. Çok geçmeden gözleri kadının elindeki kazgagasına kaydı.

"Yeni gelen bir çiçek mi? İlginç görünüyor."

Yuhui, Dokyeong'un bakışını takip ederek elindeki çiçeğe şöyle bir baktı. Sonra yeniden onunla göz göze gelip sordu:

"Çiçek bakmaya mı geldiniz? Yoksa geçen seferki gibi bir kayıp vakasını soruşturmak için mi?"

Yuhui'nin sorusu bitince Dokyeong elindeki not defterini avucuna hafifçe vurarak cevap verdi:

"Evet, doğru. O gün benimle karşılaştığınız zamanı hatırlıyorsunuz, değil mi? Gangin Apartmanı yakınındaki metro istasyonunda."

Dokyeong özenle katlanmış bir fotoğraf uzattı. Mun Jihwan'ın vesikalığıydı bu. Yuhui fotoğrafa şöyle bir bakıp soğukkanlılıkla konuştu:

"İlk kez görüyorum bu yüzü. Metroda sizinle karşılaşmamızı ise elbette hatırlıyorum."

Yuhui fotoğrafa bakıp cevap verirken Dokyeong onun yüz ifadesindeki en küçük değişikliği bile dikkatle takip etti. Sinir bozucuymuş gibi hafifçe buruşan kaşlar, ama hiçbir zaman tamamen kontrolünü kaybetmeyen bir yüz. Bunun dışında onu ele verecek bir duygu görünmüyordu. Dokyeong farkında olmadan kaşlarını çattı ve tüm dikkatini Yuhui'nin yüzüne verdi. Üzerindeki bakışı hisseden Yuhui, onunla göz göze gelip bir adım geri çekildi ve sorgulayan bir ifadeyle baktı.

"Ah, kusura bakmayın. Bir şey düşünüyordum."

Mun Jihwan. Kaybolduğuna dair ihbar ancak iki ay sonra yapılan adam. Kaybolmadan hemen önce çok sayıda insanın öfkesini üzerine çekmişti. Elbette bunlar yalnızca kuvvetli şüpheydi; ortada kesin kanıt yoktu. Ve Mun Jihwan'ın yaşadığı apartmanın yakınında tesadüfen karşısına çıkan Choi Yuhui. O

gün apartmandaki güvenlik kamerası kayıtlarını görmek için güvenlik kulübesine gittiğinde artık hiçbir kayıt kalmamıştı. Yine de Choi Yuhui'yle Mun Jihwan arasında bir bağ varmış gibi görünüyordu. Öyle olmak zorundaydı. Öte yandan bunu öylece "polis sezgilerim böyle söylüyor" diye dile getiremezdi. Neden kaybolan adamlarla bu dükkân arasında durmadan bir bağlantı doğuyordu? Dokyeong, Mun Jihwan'ın kayıp ihbarı yapıldıktan sonra günlerce, gecelerce kafasını duvarlara vurur gibi düşünmüş ama bir cevap bulamamıştı. Choi Yuhui birinin suç ortağı olabilir miydi? Olayı fazla büyütmek iyi bir alışkanlık değildi. Yoksa tüm bunlar yalnızca kendi kuruntusundan mı ibaretti?

İçini kemiren bu tedirginlik... Kesinlikle bir şey vardı. Dokyeong'un bu takıntısı, sonunda onu yine dükkâna getirmişti.

"Üzgünüm ama içeride müşteriler var, bir de bunu taşımam gerekiyor."

Yuhui, Dokyeong'un cevabını beklemeden hafifçe başını eğdi ve kararlı adımlarla yürümeye başladı. Dokyeong aceleyle seslendi:

"Dükkânı biraz dolaşabilir miyim?"

Bu, bir ipucu yakalama umuduyla söylenmiş bir cümleydi. Yuhui bir an duraksadı ama hemen kendini toparlayıp her zamanki gülümsemesiyle cevap verdi:

"Elbette, buyurun."

Dokyeong rahatladı. Buradan gitmesini söylemesini bekliyordu, oysa tahmininden çok daha uyumlu davranmıştı. Ama bu da beraberinde yeni bir kuşku doğurdu. Bu kadar sakin olmasına bakılırsa her şey gerçekten rastlantı mıydı? Yuhui'den izin alan Dokyeong, avluyu dolaşmaya başladı. İçeri girmeye niyeti pek yoktu. Dükkânda epey insan vardı, orada dikkatini toplamak kolay olmayacaktı. Bugün önce dükkânın çevresini göze batmadan yoklamalıydı. En ufak bir gariplik bile bulabilse... Ya da en azından boşu boşuna yanlış yere takıldığından emin olsa. Dokyeong not defteriyle yüzüne birkaç kez hafifçe vurdu. Olay yerini tararken farkında olmadan yaptığı bir şeydi bu.

Avlu, Dokyeong'un son geldiği zamankinden farklı görünüyordu. Belki mevsim değiştiği için böyle olmuştu. Dükkânı soluna alıp arka tarafa geçince zeminde bir çukur fark etti. Yuhui'nin elindeki çiçek oradan mı çıkarılmıştı acaba? Çömelip sığ çukura boş boş baktı. Zihni birbiriyle ilgisiz düşüncelerin gürültüsü içindeydi.

Uzun bir nefes verip ayağa kalktı ve dizlerine bulaşan toprağı silkeledi. Tam o sırada gözüne büyükçe bir makine ilişti. İlk bakışta çim biçme makinesine benziyordu ama tutma kolu olmadığına göre öyle bir şey değildi. Merakına yenilip makinenin olduğu tarafa ilerledi, burnunu hafifçe çekti. Belli belirsiz bir metal kokusu, bir de yoğun toprak ve ot kokusu vardı. Daha doğrusu... Taze biçilmiş çiğ ot kokusu gibi bir şey.

Dokyeong, dilini damağına vurup bir "şak" sesi çıkardı ve elleri belinde arka avluya bir kez daha uzun uzun baktı. İçine sinmese de şu an yapabileceği başka bir şey yoktu. Her şeyden önce,

Choi Yuhui bu olayın resmî olarak ne önemli bir tanığıydı ne de doğrudan bağlantılı biriydi. En azından kâğıt üzerinde durum böyleydi. Ama Dokyeong'un zihni, Choi Yuhui'nin bir şey sakladığını söylüyordu.

Avludan çıkıp dükkânın içine son kez şöyle bir baktı, sonra kaşlarını iyice çatıp uzaklaştı. Yuhui, içerideki ziyaretçilerin uğultusunu arkasında bırakıp jaluzilerin arasından sokağı izledi; Dokyeong gözden kaybolana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

*

"Kadın şu an orada, değil mi?"

Nefes nefese kalacak kadar çok koşan Dokyeong,, soluklarını güçlükle düzene sokmaya çalışırken telefonu açıp bunu bir kez daha teyit etti. Telefonun öbür ucundan, tereddütlü bir ekip arkadaşının sesi geldi:

"Evet, ihbarı aldığım sırada tam da o taraftan geçiyordum, o yüzden çabuk vardım ama... Soruşturmayı bizzat gelip siz mi yürüteceksiniz? Burada herkes zaten başka bir iş yüzünden beklemede. Geçen haftaki baskın var ya, ondan dolayı. Takım Amiri Im de diğerleri de burada durmamızı tembihledi."

"Tamam, biliyorum, biliyorum. Neyse, ben şu an karakolun önündeyim, hemen oraya geliyorum."

Dokyeong telefonu cebine koyup adımlarını daha da hızlandırdı. Bugün, son birkaç aydır biriktirdiği soruların cevabını bulmak için eline geçen en büyük fırsattı. Kafasının içinde durmadan

kurduğu sayısız cümle, kelime yumağı ve tüm bunların tam merkezinde duran tek bir kadın vardı.

Choi Yuhui'nin, Shinil Binası'nda çıkan yangında önemli bir tanık ve ilk ihbarcı olarak kayda geçtiğini gördüğü an heyecanını bastıramamıştı. Şimdiye kadar ne yaparsa yapsın yakalayamadığı, hep saklı kalmış o ipucunu sonunda ele geçirmişti sanki.

Agave

Dedektif, 2. Büro'dan ekip arkadaşı Dokyeong'un telaşını fark etmiş olacak ki, bunun yalnızca sıradan bir ihbar olduğunu, fazla önemsememesi gerektiğini bir kez daha vurguladı. Ama Dokyeong'un bedeni çoktan kafasından önce davranmaya başlamıştı. Arabaya neredeyse atlar gibi bindi, motor çalışır çalışmaz gaza sertçe bastı.

Dün gece Shinil Binası'nın dördüncü katındaki küçük mutfakta nedeni bilinmeyen bir yangın çıkmıştı. Küçük çaplı bir yangındı; mutfak dışında hiçbir yer zarar görmemiş, en önemlisi de alevler başka katlara sıçramadan kontrol altına alınmıştı. İhbar üzerine gelen itfaiyeciler, yangının elektrik kaçağından çıkmış olabileceğini düşünmüştü. Bunun için de sebepleri vardı: Binada ondan fazla küçük ve orta ölçekli şirket bulunuyordu ve bina gece gündüz çalışan insanlarla dolup taşıyordu. Şüpheli bir iz görünmüyordu ama usulen kontrol şarttı. Binanın bulunduğu bölge yetki alanına giren Sejin Karakolu da bina çevresindeki yolun, binanın içinin ve dördüncü katta bulunan Onsaem Şirketi'nin güvenlik kameralarını kapsamlı biçimde incelemeye koyulmuştu.

İtfaiyeciler gelip kilitli mutfağın kapısını açtığında içeride bulunan üç erkek de çoktan ölmüştü. Ayrıntılar otopsiyle netleşecekti ama odanın her yanına saçılmış içki şişeleri ve mezeler, onların sarhoşken zehirli gaz soluyup hayatlarını kaybettiklerini düşündürüyordu. Dokyeong ihbar üzerine olay yerine gittiğinde de göze çarpan özel bir durum yoktu. Küçük bir yangını takip eden ölüm vakaları nispeten sık yaşanıyordu. Elektrik kaçağı ya da kısa devreden kaynaklanan yangın, ardından da boğulma. Başka birinin müdahalesi, yani dışarıdan giriş ya da kundaklama sayılabilecek bir iz bile yoktu.

Tuhaflık bambaşka bir yerde ortaya çıkmıştı. İlk ihbarcı olarak kaydedilen kişinin isminde.

"Choi Yuhui" adını görür görmez Dokyeong olduğu yerde donup kaldı. İlk refleksi, "Mutlaka adaş biri olmalı," demek oldu ama Bitki Dükkânı'nın kartvizitinde yazan numarayla karşılaştırınca numaranın gerçekten Yuhui'ye ait olduğu ortaya çıktı.

Dokyeong, olay yerinden yalnızca ihbarcı olarak ayrılan Yuhui'ye ait görüşme kaydını takıntılı bir dikkatle baştan sona taradı. Görüşme yirmi saniye kadar sürmüştü. Binanın dördüncü katında yangın çıktığını söyleyen ses ona tanıdık geliyordu. Biraz heyecanlıydı belki ama pek sarsılmış değildi. Her zamanki sakin ve soğukkanlı ses. Birkaç saniyelik bu kaydı Dokyeong tekrar tekrar dinledi. Sezgileri ona bir şey söylüyordu. Bu, bir daha ele geçmeyecek türden bir fırsattı.

Yuhui sabah erkenden Sejin Karakolu'na çağrıldığında Dokyeong da olay yerini yeniden dolaşıyordu. Gece boyu bir kargaşa

yaşanmıştı ve başından beri kundaklamaya işaret eden somut bir unsur yoktu. Normalde orada uzun süre kalmayı düşünmüyordu ama Choi Yuhui'nin ilk ihbarcı olduğunu öğrendikten sonra fikrini değiştirmişti. Tüm polisler çekilmişken, gözünden kaçmış en küçük bir ipucu bile var mı diye inatla tekrar tekrar baktı. *Her olay yeri delil denizidir.* Eğitimde yüzlerce kez duyduğu bu cümleyi içinden tekrarladı. Gözleri parlayarak çevredeki tüm güvenlik kamerası görüntülerini inceleme yetkisi talep etti.

Çok geçmeden işe gitme saati geldi. Yollar kilitlenmişti; Dokyeong, otomobillerin arasından neredeyse cambazlık yapar gibi siren çalarak geçip kısa sürede Sejin Karakolu'na ulaştı. Normalde koridorlarda bile curcuna yaşanması gereken bir saatti ancak karakolun birinci katı, özellikle de cinayet masası tarafı, kimse yokmuş kadar sessizdi. Acil durum olmadığı halde siren açtığı için azar işiteceğini sanmıştı; derin bir oh çekip telefonuna baktı. Arayan yoktu. Az önce gelen telefondan anladığı kadarıyla ekibin çoğu dışarı çıkmış olmalıydı. Zaten bütün gün karakolda bulunması gerekecekti; ekip arkadaşlarının ya da amirinin ondan destek istemesi uzak bir ihtimaldi. Herkesin dışarıda olduğu bu zaman dilimi, aylardır peşinde olduğu Choi Yuhui'yi sorgulamak için en uygun andı.

Dokyeong oyalanmadan görüşme odasının kapısını açtı. Köşede oturan Yuhui başını kaldırdı. Kaşlarının arasında hafif bir çizgi belirdi. *Demek ki gerçekten o.* Yuhui yüzünü hemen toparladı, yine Dokyeong'a bakarak önce davrandı:

"Az önce arayan kişi siz miydiniz, dedektif?"

"Hayır, ekipten biriydi. Yine de güzelce oturup beklemişsiniz." Dokyeong not defterini masaya bıraktı, Yuhui'ye bakarak cevap verdi.

"Bununla ne ima ediyorsunuz?"

"Cinayet masasında hiç kimse yok, isteseniz evinize dönebilirdiniz. O yüzden biraz şaşırdım açıkçası."

Dokyeong onun tepkisini izlemek için biraz öne eğildi. Yuhui de sandalyeye sırtını dimdik dayamış, Dokyeong'un yüzündeki en küçük mimik değişikliğini gözlüyordu. Bu adamla ilk kez kendi alanı olmayan bir yerde karşı karşıya geliyordu. Cha Dokyeong'un sürekli fırsat kolladığını çok iyi biliyordu. Bu yüzden daha da dikkatli davranması gerekiyordu.

"Bence buna gerek yok. Kalmamı gerektirecek bir sebep yok çünkü." Yuhui son kelimeleri hafifçe bastırarak söyledi.

"Aslında olayla ilgili en ufak bir şey duymak istediğiniz için burada değil misiniz? Çünkü ben zaten olanı biteni daha önce arayan kişiye anlattım."

"Öyle. Ama benim sormak istediğim bir şey daha var."

"Yine geçen seferki konuya dönmek istiyorsanız..."

"Hayır." Dokyeong onun sözünü sertçe kesti. "Öyle bir şey değil. Zaten bilmediğinizi söylediniz. Sormak istediğim şey dünkü olayla alakalı."

"Az önce de söylediğim gibi dünkü olayla alakalı anlatacağım her şeyi anlattım. Bir kez daha açıklamam mı gerekiyor?"

Dokyeong defterini açıp olayın tahminî başlama saati ve ihbar saatiyle ilgili notu buldu ve rakamların altını çizerek cevap verdi.

"Olayın başladığı tahmin edilen saat gece yarısı. Siz de gece yarısını biraz geçe, 00.07'de ihbarda bulundunuz. Yaklaşık yirmi bir saniye konuştunuz, ardından itfaiye hızla olay yerine ulaştı."

"Ne kadar süre konuşulduğunu ya da itfaiyenin ne zaman geldiğini benden çok siz biliyorsunuzdur herhalde, dedektif."

"İşte tam da bu yüzden, neden özellikle o saatte orada bulunduğunuzu merak ediyorum."

Bir an tuhaf bir sessizlik oldu. Yuhui başını yana eğdi; yüzünde, saçma bir şey duymuş gibi bir ifade vardı.

"Ben yanlış mı duydum az önce?"

"Hayır, gayet doğru duydunuz. Eviniz olmayan, işe gidip geldiğiniz yol üzerinde de bulunmayan Shinil Binası önündeki kavşakta, hem de tam o saatte neden bulunduğunuzu merak ediyorum."

Yuhui'nin önüne birkaç tanıdık yüzün fotoğrafı bırakıldı. Kadının ifadesi ciddileşti; canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Açıkçası ne düşündüğünüzü tam anlamıyorum. Bu insanlarla benim yaptığım ihbar arasında nasıl bir bağ olabilir? Hem ben Dosan semtinde yaşıyorum diye yalnızca Dosan'da bulunmak zorundaymışım gibi bir kural mı var?"

Her kelimesini ayrı ayrı vurgulayan Yuhui'nin biraz olsun dengesini yitirmesini, bir açık vermesini istiyordu Dokyeong. Ama bugün Choi Yuhui'yi bu odaya oturturken elinde bir

güvence vardı. Birkaç dakika içinde binanın çevresindeki ve içindeki tüm güvenlik kamerası kayıtlarının incelemesi tamamlanmış olacaktı. Sabah erkenden Memur Park'a, gece yarısı civarında binanın çevresinde dolaşan şüpheli biri görülürse, özellikle de Choi Yuhui'ye benzeyen biri olursa derhal haber vermesini söylemişti.

Dokyeong, huzursuzca masadaki telefona baktı. Yuhui de onu dikkatle izlerken, dün geceyi kendi zihninde yeniden canlandırdı. Yanlış attığı, yolundan sapan tek adımı bile yoktu. Zaten tüm bunlar kim bilir kaç kez prova edilmiş bir planın sonucuydu. O da emindi: Bugün Cha Dokyeong'un eline hiçbir şey geçmeyecekti.

"Ben artık gideyim."

Yuhui, bunu tartışmaya yer bırakmayacak bir kesinlikle söyleyip ayağa kalktı. Tam o sırada, onu durdurmak istercesine doğrulan Dokyeong'un telefonu çaldı.

"Dedektif Cha, Memur Park konuşuyor. Az önce sorduğunuz şey var ya..."

Telefondan yükselen gür ses, Yuhui'nin kulaklarını da doldurdu. Dokyeong'un bir anlığına umut dolan yüzü anında buruştu; bunu gören Yuhui, tahmininin doğru çıktığını anladı. Bu kadar açık bir hayal kırıklığı... Demek o kadar şaşırmıştı ki duygusunu saklamaya bile fırsat bulamamıştı. Gece yarısı civarında kimse binaya girip çıkmamıştı. Binanın çevresi taranmış ama şüpheli görülebilecek tek bir gölge bile bulunamamıştı. Olay yeri

yakınındaki kameralarda kalan tek görüntü, elinde telefonla binaya bakıp ihbarda bulunan Choi Yuhui'den ibaretti.

Dokyeong, dudaklarını birbirine bastırdı. Asıl sorun, duyduklarına rağmen yanıldığına hâlâ inanmamasıydı. Yanlış kişiye takıldığını kabul etmek bir yana, bu kadının nasıl sıyrıldığını ondan bizzat duymak istiyordu. Yuhui, sessizce yana çekilip ona yol veren dedektife uzun uzun baktı. Dokyeong'un zihninin harıl harıl çalıştığını neredeyse duyabiliyordu.

Yuhui boş cinayet büronun önünden geçip koridora çıktı. Ayağındaki topuklu ayakkabılar, az önce silinmiş kaygan zeminde hafifçe kaydı. Dokyeong onun arkasından sessizce bakıyordu.

Koridorun sonundaki çıkışa geldiğinde Yuhui dönüp ona seslendi:

"Bu arada dedektif... Nereye gitsem sizin de orada belirdiğinizi fark ediyor musunuz?"

Omuzları düşmüş, yüzü hayal kırıklığına teslim olmuş Dokyeong, bunu duyunca hemen toparlandı. Yuhui aldırmadan, sakin bir sesle devam etti:

"Ama bunların hepsi tesadüf değil mi sonuçta? Bana neden bu kadar takıldığınızı bilmiyorum ama Sejin o kadar da küçük bir şehir değil. Bu yüzden lütfen benimle uğraşmayı bırakın, olur mu?"

Yuhui, sözünü bitirir bitirmez arkasını döndü ve Sejin Karakolu'ndan çıktı. Onu sessizce dinleyen Dokyeong ise telefonu tuttuğu elini sıktı. Zihninde "böyle bir şey

olamaz" düşüncesi, içinde hemen gidip binanın çevresindeki apartmanların yönetimlerine ve güvenlik noktalarına tek tek sorma isteği vardı. Ama tek adım atamadı. Yuhui'nin bastıra bastıra söylediği "Lütfen benimle uğraşmayı bırakın," cümlesi ve küçümseyen bakışı kafasında dönüp duruyordu.

Dedektif, cinayet büronun kapısında not defterini karıştırdıktan sonra dönüp yerine oturdu. Kısa süre sonra trafik kontrol biriminden gelen ve birkaç güvenlik kamerası kaydını ileten e-posta bildirimi ekranına düştü. Dokyeong, içinde kocaman bir düş kırıklığıyla dosyaları tek tek açtı.

Yuhui, Sejin Karakolu'nun ana kapısından çıkar çıkmaz tuttuğu nefesi bırakıp temiz havayı içine çekti. Başını hafifçe çevirip arkasına baktı ama peşinden gelen kimse yoktu. İçerideyken, nasıl olsa dükkânın açılış saati yaklaştığından, gerekirse "dükkânı açmam lazım" bahanesiyle çıkarım diye bile düşünmüştü. Sürekli gözüne takılan o dedektifin yine yolunu kesip dün geceyi, hatta aylar öncesini kurcalamaya devam edeceğini sanmıştı, neyse ki bu kez tahmini tutmamıştı.

Yuhui, karakolun önünden dükkâna giden otobüse binip telefonunu açtı ve haberlere bakmaya başladı. Olay yerine yeniden gidip durumu görmek istemiyordu. Her şeyden önce Cha Dokyeong'a herhangi bir fırsat vermemeliydi. Bunca zamandır titizlikle hazırlanmış, hata yapmadan ilerlemişti. Özellikle iz bırakmamak için her ayrıntıya dikkat etmişti. Dolayısıyla dedektifin hiçbir şey bulamaması gayet doğaldı. Cha Dokyeong'un aradığı, fotoğraf, parmak izi ya da bina civarında kalmış herhangi bir izdi. Elbette böyle bir şeyi bırakmış değildi.

Çeşitli haber sitelerine düşmüş yangın haberleri arasında, isimleri gizlenip yalnızca soyadlarıyla yaşları verilen üç erkeği buldu. Üçünün de Onsaem Şirketi çalışanı olduğu ve içlerinden birinin yönetici pozisyonunda bulunduğu bilgisi, olay hakkında verilen en büyük ayrıntıydı. Sejin'de ve başka yerlerde neredeyse gün aşırı çıkan yangınlar ve bunlara bağlı ölüm vakaları, büyük haber sayılmıyordu. Zaten dün geceki yangın etrafa sıçramamış, başka bir yer zarar görmemişti; bu vaka da hafızalardan hızla silinecekti. Yuhui, alevler masum yerlere yayılmasın diye olayın hemen ardından itfaiyeyi aramıştı. Baştan sona planlamadığı tek bir hareket bile yoktu ama sırf bu olayın ilk ihbarcısı olduğu için Cha Dokyeong'la baş başa kalacağını tahmin etmemişti tabii.

Dükkâna vardığında her zamanki gibi jaluzileri kaldırıp yumuşak ama iyice bahara dönmüş güneş ışığının içeri dolmasına izin verdi. Bütün sabah üzerine çöken yorgunluğu silmek için sert bir kahve demledi. Tam o sırada telefonu çaldı. Uzanıp kahve fincanının yanındaki telefonu aldı. Açık sohbet odasından bildirim gelmişti. Olayla ilgili haberleri takip ederken, odadaki insanların birbirleriyle ne konuştuklarını da görmek için sessiz modu kapatmıştı. Dükkânı açmaya hazırlanırken oraya buraya koşturduğu için fark etmediği onlarca bildirim telefonuna yığılmıştı. Telefonunu kaldırıp açık odadaki mesajlara baktı.

[Oda uçuruluyor mu?]

[Bu oda artık kapanacak, değil mi?]

[O zaman ben kaçıyorum.]

Arka arkaya gelen mesajların hepsi, yalnızca insanların kendi güvenlikleriyle ilgili kaygılarla doluydu. Odayı yok etmek daha iyi olmaz mıydı? Oda kapanırsa burada paylaşılan yazılar ve fotoğraflar da silinirdi, değil mi? Sonuçta onlar sadece yazışmıştı, onlara bir şey olmazdı, değil mi? Yuhui, soru işaretleriyle dolu satırları aşağı kaydırırken, tıpkı Myeongha sayesinde bu odaya ilk girdiği zamanki gibi, midesinin ağzına geldiğini hissetti.

Odada kalanların çoğu, Yuhui'nin az önce baktığı birkaç haberi paylaşıp anlamsız *emoji*ler ve kısaltmalarla dolu mesajlar attıktan sonra odadan çıkmıştı. Myeongha, bu odanın ne işe yaradığını öğrendikten sonra iki ayı aşkın süre doğru düzgün uyuyamadığını söylemişti. Yuhui de burada sessizce kalıp olup biteni izlediği birkaç hafta boyunca azımsanmayacak kadar çok kâbus görmüştü. Sayısız montaj fotoğraf, aşağılama, iğrenç cinsel söylem ve sefil sözlerle dolu bu yerin varlığı, hem bunu doğrudan yaşayan Myeongha için hem de onu seyredip bekleyen Yuhui için tam anlamıyla bir işkenceydi. Yuhui, odadan kaçan insanların isimlerine tek tek baktı. Ardından en alttaki "sohbet odasından çık" butonuna bastı. Haftalar boyunca nefesini tutarak türlü türlü iğrençliğe katlanmak zorunda kaldığı, bildirimi bir an bile susmayan o gürültülü oda, mesaj listesinden siliniverdi.

Myeongha'nın mesajı ise bundan biraz sonraya, baharın yaza hazırlandığı günlere denk geldi. Şehrin dört bir yanındaki insanlar, bir anlığına gelip geçen leylak kokusunu özlerken, beklenenden uzun süren ayaz yüzünden sokaklarda hâlâ kalın kıyafetleriyle dolaşıyordu. Her yıl gittikçe kısalan leylak dönemi

yüzünden içi burkulan Yuhui, avluya bakıp kokusu uzun süre kalabilecek kadar sağlam birkaç leylak ağacı dikse nasıl olacağını düşünüyordu. Art arda fotoğraf bildirimi gelince, mesajın Myeongha'dan olduğunu fark edip dükkânın ön basamağına oturdu ve ekranı açtı.

Uzun zaman olmuştu ama Myeongha sanki daha dün konuşmuşlar gibi ara vermeksizin anlatıyordu. Çiçek ve ot biçimli küçük *emoji*lerle süslediği mesajlar, tam da o bildiği Myeongha'ydı. Yuhui'nin dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı. Myeongha'nın gönderdiği fotoğrafları tek tek dikkatle inceledi.

Dört fotoğrafta da arka planda küçük bir tarla vardı. Daha yeni naylonla örtülmüş gibi temiz görünen küçük seranın ötesinde, Myeongha'nın ailesi ya da yakını oldukları anlaşılan insanlar oturmuş gülümsüyordu. Fotoğraflardan biri, evin önünde çekilmişti; yan taraftan kadraja giren bitkileri Yuhui anında tanıdı.

[Bunların hepsini hatırlıyorsun, değil mi?]

Myeongha'nın mesajına başını sallayarak cevap verdi.

[Balık kılçığı kaktüsü de var, portakal çiçeği yasemini de. Geyik boynuzu eğreltisini de görüyorum; katırtırnağı da sarı çiçeklerini gayet iyi korumuş. Bu gidişle buraya Bitki Dükkânı Gochang Şubesi demek gerekecek.]

Yuhui, Myeongha'nın devam eden neşeli mesajlarına uzun uzun güldü. Zaman zaman burnunun üzerine konan bir kelebek gibi

kendini belli eden leylak kokusunu alınca istemsizce burnunu kıpırdattı.

Tam o sırada, sokağın ucundan dükkâna doğru yürüyen birkaç kişiyi fark edip saate baktı. Bir an irkildi, üzerini silkeleyip ayağa kalktı ve merdivenlerden çıkan müşterileri karşılamak için hızla dükkânın kapısına yöneldi. Şu serinlik birkaç güne tamamen çekilirse klimayı az da olsa açması gerekecek gibiydi. Yazı seven geniş yapraklı bitkiler de yaklaşan mevsimi bekleyerek yeni yapraklarını çıkarmaya hazırlanıyordu.

Yuhui, dükkânı dolaşan insanların arasından geçip yeniden masanın önüne döndü. Masanın köşesinde, geçen hafta kullandığı agave yaprağının kalın bir parçası ince kâğıda sarılı biçimde duruyordu. Bilerek kesilmiş bir yaprak değildi bu, büyüme sırasında kendiliğinden düşen bir yapraktı; bu yüzden de gövdeye bağlı kalanlardan daha tatlı, daha tuhaf bir koku veriyordu.

Ani çevre değişimi yüzünden büyümesi bir süre duraklayan agavenin gövdesinden kesip suya koyduğu parça ise tam o sırada kök vermeye başlamıştı. Yuhui, kullanılmayan bir kupaya koyduğu agaveyi dikkatlice kaldırıp dümdüz uzanan küçük, sevimli köklerine baktı. Biraz daha zaman geçerse, başkasına hediye edilecek kadar sağlam ve güçlü bir bitkiye dönüşecekti. Gövdesinin bir kısmında sorun çıktığı için artık büyüyemeyeceğini düşünmüştü ama Sejin'den çok daha sıcak olan güneye gideceğine göre mutlaka yeniden güçlenip dört bir yana daha güzel yapraklar açacaktı. Bakımı kolay sayılan bir bitki değildi ama Myeongha gibi tüm bunları yaşayıp da

bugüne kadar direnmiş birinin şifalı elleri, onu Yuhui'den bile daha özenli büyütecekti.

Yuhui, henüz bebeklik çağında sayılabilecek küçük agaveye baktı. Bir zamanlar internette gezinirken rastladığı bir resmi hatırladı. Adını bilmediği bir sanatçının, kavurucu güneşin altında dimdik ayakta duran bir agaveyi resmettiği tablosu. Resimdeki agave, ancak bir fantezi oyununda görülebilecek türden, tuhaf ve büyüleyici bir ışıkla kendi varlığını duyuruyordu. Resim bir anlığına gözüne çarpmıştı belki, ama agavenin görüntüsü Yuhui'nin zihninin bir köşesini uzun süre boyunca ele geçirmişti. Myeongha'nın dükkânı bulması gerçekten bir tesadüf müydü, yoksa her zaman neşeli ve ışıl ışıl görünmeye çalışan kadının bizzat yarattığı kaçınılmaz bir son mu?

Myeongha'nın Bitki Dükkânı hakkında bilmediği neredeyse hiçbir şey yoktu. Dükkânın bulunduğu Dosan semtiyle hiçbir bağı, hiçbir ilgisi olmasa bile son bir yıldır Dosan'a, neredeyse eviyle işi kadar sık gidip gelmişti. İş yerinden ve evinden otobüsle onlarca dakika süren o yere, haftada en az dört kez mutlaka uğruyordu. Fazla mesai yaptığı hafta içleri ya da çalıştaylara katıldığı hafta sonları dışında, ne yapıp edip vakit buluyor ve dükkâna gidiyordu.

Bazen dükkânda uzun uzun kaldığı da oluyordu ama Myeongha zamanla yarışan bir ofis çalışanıydı; bu yüzden hafta içi orada geçirebildiği süre çoğu zaman yalnızca birkaç dakikadan ibaretti. Yuhui, dükkânı şöyle bir dolaşıp özel bir danışmanlık almadan gitmekten başka bir şey yapmayan Myeongha'yı

ilk gelişinden beri hatırlıyordu. Türlü türlü yeşilin içinde durunca doğal olarak gözleri parlayan her bitki âşığı gibi onun da gözleri parlıyordu; ama her şeyden önce, Myeongha başlı başına dikkat çeken biriydi. Hafif koyu teni, ütülü gökyüzü mavisi gömleği, sımsıkı toplanmış uzun saçlarıyla oldukça egzotik görünüyordu. Dükkâna sık sık yabancı müşteriler uğramadığından, Yuhui sessizce içeri girip bitkilere bakan Myeongha'yla her karşılaştığında onunla İngilizce mi yoksa Korece mi konuşmalı diye düşünüyordu.

"Bunu kutuya koyup götürebilir miyim?"

Myeongha'nın ilk kez bir soru sorduğu gün, Yuhui her karşılaşmalarında aklından geçirdiği bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Son derece akıcı, tek bir pürüz bile olmadan Korece konuşan Myeongha'nın karşısında bir an duraksadı. Myeongha ise Yuhui'nin ne düşündüğünü hemen anlayarak gülümsedi:

"Ne düşündüğünüzü biliyorum! İlk kez karşılaşınca herkes öyle düşünüyor: Acaba İngilizce mi konuşsam yoksa Korece mi?"

Sesi canlı ve neşeliydi. Henüz saksısı değiştirilmediği için geçici olarak kahverengi plastik saksıda duran Hong Kong palmiyesine bakarak devam etti:

"Benim adım Myeongha. Park Myeongha."

Yuhui, kadına biraz daha yaklaşınca hafif bir leylak kokusu aldı. Losyon mu parfüm mü olduğunu ayırt edemedi ama bunun bir yerden tanıdığı, insana iyi gelen bir koku olduğundan emindi. Myeongha, bu düşüncesini de okumuş gibi cebinden bir el kremi çıkardı. Yuhui, neredeyse ne yaptığını anlamadan,

Myeongha'nın sıktığı kremi eline sürdü. Bir an için afalladı, sonra kendini toparladı:

"Kutuyu kucağınızda taşıyabilecekseniz mümkün. Ama zor olacaksa sağlam bir torbaya koymak daha iyi olur sanırım. Ne dersiniz?"

Yuhui'nin sözleri üzerine Myeongha büyük bir coşkuyla başını salladı; gözleri ışıldıyordu. Sağlamca paketlenen Hong Kong palmiyesi, Myeongha'nın evine gitti ve saksısı değişti. O günden sonra da ikili gitgide daha çok sohbet eder oldu. Dükkâna sıkça gelen çok sayıda müdavim vardı ama Yuhui onlarla hiçbir zaman gereğinden derin konuşmalar yapmazdı. Myeongha ise bu konuda istisna oldu. Hong Kong palmiyesini aldıktan sonra daha küçük ve derli toplu bitkileri birer birer evine taşımaya başladı. Onun evine yerleşen bitkilerin kendi yerlerinde gayet iyi büyüdüğünü görmek Yuhui'nin ilgisini çekmişti. Nem ve ısı ayarını tutturması zor olan bitkiler bile buna dahildi. Yuhui, Myeongha'nın bazen gösterdiği, pek büyük görünmeyen stüdyo daireye sık ama düzenli biçimde yerleştirilmiş bitkilerin fotoğraflarına baktıktan sonra, farkında olmadan onun ilgisini çekebilecek bitkileri dükkâna getirmeye başlamıştı.

Büyük ve geniş yapraklara bakınca insanın içinin dinginleştiğini düşünürdü Myeongha. Yapraklı bitkileri, özellikle de tropik ve subtropik bölgelerde yetişenleri sevmesinin nedeni buydu. Tropik iklimin özellikleri, muson ya da yağmur ormanı bitkileri gibi ayrıntılar hakkında pek bilgisi yoktu, ama kısa ilkbaharı ve uzun yazı, yani güneşin parlak olduğu mevsimleri kıştan daha çok severdi. O mevsimlerde birdenbire serpilen bitkileri de.

Aslında bitkilerin verdiği teselli, Myeongha'nın kendi kendine koyduğu bir tür kural gibiydi: *Kötü düşünceleri ve kötü duyguları eve kadar taşımayacağım.* Bu sözden doğan bir takıntı, Myeongha'nın etrafını sarmıştı. *Bu yemyeşil, sakin, huzurlu yere geldiğimde o düşünceleri zihnimden atacağım.* Bunun o kadar kolay olmadığını bilmesine rağmen irili ufaklı, cilalı yaprakların önünde durunca kendini zorlayarak gülümsüyordu. Bitki Dükkânı'nda kısa süreliğine de olsa unutabildiği şeyi, evde de silip atabilmek için.

Myeongha çocukluğundan beri, belli bir sınırın üzerindeki ilgiden hoşlanmazdı. Yakın arkadaşları bunu hiç dillendirmezdi ama onu simaen tanıyan bazı çocukların arkasından söylediklerini Myeongha hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Yetişkin olup orada burada ayrımcılığa dair sözleşmeler, kurallar ortaya çıkınca geçmişin kalıntıları da bir süreliğine uzaklaşır gibi olmuştu. Ama ilk işine girer girmez, geçmişte ayağına dolanan o şeylerle yeniden yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Kim Youngho'yla ilk karşılaştığında aklından tek bir şey geçmişti: *Burada işe girsem bile en azından şu adamdan uzak durabilsem.* Müdür unvanı taşıyan Kim Youngho, iş görüşmesinde Myeongha'nın yetkinliğine ya da becerisine dair tek soru sormamıştı. Dikkatini çeken tek şey dış görünüşü olmuştu. Öz geçmişinde üç heceli adı da kimlik numarası da apaçık yazmasına rağmen, defalarca "Farklı bir yüzün var," dedikten sonra Myeongha'nın ağzından cımbızla "Melezim," cümlesini alabilmişti.

"Bak işte, ben demedim mi? Kore'den böyle bir yüz çıkmaz zaten."

Myeongha, kendi kendine kahkaha atarken yanında oturan ekip liderinin omzuna da hafifçe vuran Kim Youngho'nun karşısında donuk bir tebessümle oturmuştu. Üniversiteden mezun olup girdiği sınavlardan geriye yalnızca bu şirket kalmıştı. Böyle şeylere katlanmak da herhalde çalışma hayatının bir parçasıydı. *Mülakatı atlattıktan sonra her şey daha iyi olur,* diye düşünmüştü.

Geriye dönüp bakınca, o zaman anlaması mı gerekirdi acaba? Onsaem Şirketi'nden kabul haberi geldiğinde sevinçten havalara uçmuş, ama ilk iş gününde amirinin Kim Youngho olduğunu öğrenince sevinci bir balon gibi sönmüştü. İş sözleşmesinde belirtilen deneme süresi geçip kadrolu çalışan olduktan sonra da hiçbir şey değişmemişti. Myeongha'nın yaptığı her işin son sözü Kim Youngho'ya aitti ve adam, onu acımasızca eziyordu.

"Vay, Koreceyi gerçekten çok iyi konuşuyorsun. Bunun Vietnamcası ne oluyor?"

Kim Youngho, Myeongha'nın özellikleri bundan ibaretmiş gibi aynı sözleri durmadan tekrarlıyordu. Myeongha başlarda, *bu tip insanlar istisna, ben yalnızca işimi iyi yapmalıyım,* diye düşünmüştü. Ama zaman geçtikçe eziyet daha da ağırlaşmıştı. Kim Youngho daima diğer iki erkek ekip lideriyle birlikteydi ve adamların hepsi fırsat buldukça Myeongha'yı çağırıp anlamsız, mide bulandırıcı şakalar yapıyordu.

Başka şeylere dayanabiliyordu: Kim Youngho yüzünden öğrenmek zorunda kaldığı birkaç Vietnamca kelimeye de, sevdiği

pho restoranına onun çevresi yüzünden bir daha gidememeye de, "Şu kız grubu var ya, gruptaki melez de oralıymış, ne diyorsun bu işe?" gibi laflara da. Ama Myeongha'nın düşünme kabiliyetini durduran şey, onların kurduğu açık sohbet odası oldu.

Bir gün, yerinde olmayan Kim Youngho'nun masasına imza için evrak bırakırken o sohbet odasını fark etti. Bu onun dikkatsizliği miydi, yoksa göze çarpsın diye bilerek mi açık bırakılmıştı, anlaşılmıyordu; ama ekranın sağ alt köşesinde durmadan yükselen mesajları tesadüfen gören Myeongha dehşete düştü. Birkaç projede birlikte çalıştıkları başka departmandan bir ekip üyesi, her sabah asansörde karşılaştığı muhasebe takım lideri ve şirket içi ağ üzerinden adlarını öğrendiği başka kişiler o sohbet odasındaydı; hem de gerçek isimleriyle. Üyelerin hepsi erkekti. İş açısından birbirleriyle çok sıkı bağları olmayan adamlardı bunlar. Anlamsız bir kısaltmayla adlandırılmış bu sohbet odasında konuşulanlar ne işle ilgiliydi, ne hisse senediyle, ne de yatırımla; oda yalnızca kadın çalışanlar hakkındaki çirkin yakıştırmalar ve rıza dışı paylaşılan fotoğraflarla doluydu.

Sırtı dönük birinin fotoğrafını paylaşan Kim Youngho'nun mesajına gelen birkaç yorumu görünce Myeongha'nın nefesi kesildi. Güçlükle ofisten çıkıp Shinil Binası'nın yangın merdivenlerine gitti; derin derin nefes alarak az önce gördüğü her şeyin bir yanlışlık olmasını, gözlerinin kendisini aldatmış olmasını diledi. Ama Kim Youngho'nun masasına her gidişinde, o odanın varlığını tekrar tekrar hissetmek zorunda kaldı. Kim Youngho ve ona en yakın olan, satış departmanındaki iki kişi, Onsaem Şirketi'nin erkeklerinden oluşan bu odayı saklamaya

en ufak niyetleri yokmuş gibi davranıyordu. "Oda yöneticisi" unvanıyla büyük bir gayretle gevezelik edip duruyorlardı.

Myeongha, odanın varlığını yüzlerine vurma isteğiyle yanıp tutuşuyordu ama bunu yapamazdı. O sözcükler ağzından çıktığı anda, arkadan kıkırdayarak yaptıkları o şakaların ve söyledikleri nefret dolu sözlerin bir duvar gibi önüne dikileceğini, bütün gün peşini bırakmayacağını hissediyordu. Hepsinden önemlisi, burası Myeongha'nın ilk iş yeriydi. "Üniversiteden mezun olup ilk girdiğin iş yerinde ne yapıp edip en az bir ila üç yıl kalmalısın; orada belli bir kariyer oluşturman, sonra iş değiştirmeni kolaylaştırır," cümlesini ondan önce mezun olmuş insanlardan bıkacak kadar çok duymuştu. Onsaem Şirketi, marka yönetimi sektöründe en üst sırada olmasa da rahatlıkla orta-üst kategoride sayılabilecek, yükselişte olan bir şirketti.

Sohbet odasının varlığını öğrendikten sonra, Myeongha telefonla ve internetle ilgili her şeyden uzaklaşmaya başladı. Aramalarını ve mesajlarını pek sık kontrol etmez oldu. Çalışma saatleri dışında evde ya da işe gidip gelirken oynadığı mobil oyunları bıraktı, biri dışında tüm sosyal medya hesaplarını da kapattı. Telefonu her zaman titreşimde ya da sessizde duruyordu, ama o halde bile gelen iş aramalarıyla yerinden sıçradığı için gerçekten önemli bildirimleri de sık sık kaçırıyordu. İşe düzenli gitmesi zaten mümkün değildi. Hal böyle olunca Kim Youngho ve çevresinin Myeongha'ya karşı tavırları daha da sertleşti.

Myeongha işe dair isteğini yavaş yavaş yitiriyordu. Dibe vuran duygularını ve ruh halini ilk fark eden Yuhui oldu. Tüm planlarını iptal etse bile Bitki Dükkânı'na uğramayı hiç ihmal

etmeyen Myeongha, zaman zaman gelmemeye başlamıştı. Haftada üç dört kez yüzünü gösteren Myeongha on günü aşkın süre ortadan kaybolunca, Yuhui onun başına mutlaka bir şey geldiğini sezdi. Yetiştirdiği bitkilerin son halini sosyal medyada sık sık paylaşan Myeongha'nın paylaşımları bir ay önce durmuştu.

"Bundan önce ne iş yapıyordun?" Myeongha, bir zamanlar iletişime geçmekte tereddüt ettiği Yuhui'ye, epey aradan sonra çıkıp geldiği bir gün birdenbire sordu. Her zamanki gibi hareketli bir cuma akşamıydı. Onu görmekten duyduğu memnuniyeti gizlemeyen Yuhui, içeri girer girmez böylesine beklenmedik bir soru soran Myeongha'nın yüzüne baktı. Kılığı ve sıkı toplanmış at kuyruğu aynıydı ama bir şeyler eskisinden farklı görünüyordu.

"Şey... Bir şirkette çalışıyordum. Bir yerde epey uzun süre kaldım. Şu an yaptığım işle hiç alakası olmayan bir işti."

Yuhui'nin sözleri üzerine Myeongha başını iyice eğdi ve "Bir yerde uzun süre kaldım," cümlesini içinden tekrar etti. Onsaem Şirketi'ne gireli henüz altı ay olmuştu. İşin kendisi zor değildi, hatta aksine, tam Myeongha'ya göreydi. Ama insanlara, daha doğrusu Kim Youngho'ya ve onun peşine takılanlara nasıl dayanacaktı? Kararmış gözlerle önündeki bitkilere baktı.

O gün Myeongha beşten fazla bitki seçti. Geyik boynuzu eğreltisini seçmiş olmasında bir tuhaflık yoktu, çünkü onu uzun zamandır istiyordu. Ama diğerleri beklenmedik seçimlerdi. Gözüne ne çarparsa hiç düşünmeden alıyor gibi bir hali vardı. Yuhui, dükkânın bir köşesindeki sepeti saksıyla doldurup

masaya küt diye bırakan Myeongha'ya baktı. Aralarında henüz iki hafta önce alınmış bitkiler bile vardı. Yoksa o arada evdeki bitkiler ölmüş müydü? Bu, o güne dek Myeongha için görülmüş şey değildi. Yuhui, bunun arkasında başka bir neden olduğunu düşündü.

Masaya bırakılmış bitkilere bakan Myeongha, "Aman, önce ödeme yapayım... Ne kadar tuttu?" diyerek aceleyle cüzdanını çıkardı. Cümlenin sonunda sesi titremişti. Yuhui, Myeongha'yı son gördüğü zamanı hatırladı. Üzerinden en az on gün geçmişti. Elinde parmak kadar altı sukulentle vedalaşırken dudaklarına kondurduğu, eskisine hiç benzemeyen o tebessüm. Zoraki bir tebessümdü bu. Hayatı boyunca defalarca zorla gülümsemek durumunda kalan Yuhui, bunu tanımayacak değildi.

Myeongha, "Bir saniye..." dedikten sonra sendeleyip gözlerinin önünde yere çöktü. Sıkı sıkı tuttuğu cüzdan elinden düştü, masanın ucunda duran geyik boynuzu eğreltisi de dengesini kaybedip yana eğildi. Baş aşağı düşmek üzere olan eğreltiyi dikkatle kavrayan Yuhui, Myeongha'ya baktı. Kadın ağlamaya başlamıştı.

Yuhui şaşırmıştı ama bunu belli etmemek için kendini zorladı. Masaya yaslanmış, dükkânın duvarlarını titretecek kadar yüksek sesle ağlayan Myeongha'ya bakarken, onunla ilk karşılaştıkları günü ve ilk konuştukları anı hatırladı. Dükkâna girip gözleri ışıldayarak bitkilere bakan Myeongha her zaman dürüst, her zaman neşeliydi. Bitkilerin önünde durunca tüm dertleri eriyip gidiyormuş gibi hissettiğini söylerken de son derece şeffaf görünüyordu. Yuhui'yi umursamadan dükkânın içinde

özgürce dolaşan kadının ardından bile aydınlık bir enerji yayılıyordu. Bunun yavaş yavaş silindiğini ne zaman hissetmişti? Bu gölge, doğduğu andan beri neşe saçıyormuş gibi görünen Myeongha'nın üzerine ne zaman düşmüştü?

Yuhui, masadaki bitkileri yeniden yerlerine koyduktan sonra Myeongha'yı ayağa kaldırdı. Myeongha'nın aşağı sarkmış bileği titriyordu.

Agave.

Kimliğini gizleyip o sohbet odasına sızmak zor olmadı. Çünkü çoğunun gerçek adını kullandığı o yerde, kimileri anonim kalmayı sürdürüyordu. Hatta aralarında Onsaem Şirketi çalışanı olmayanlar da vardı. Adını hayatında hiç duymadığı şirketleri sayarak kendini tanıtan birkaç kişinin ardından, Yuhui de onlara selam verdi.

Sohbet odasının bağlantısını alırken birkaç olasılığı birden düşünmek zorunda kalmıştı. Ya Myeongha, Kim Youngho'ya yakalanırsa? Ya aralarına sızan Yuhui'nin varlığını öğrenirlerse? Ama işin merkezindeki adamlar düşündüğünden daha da gevşekti. Geriye dönüp bakınca, Myeongha'nın dediği gibi, sayısız kez konuşup eğlendikleri bu durumu gizlemeye bile çalışmadıkları açıktı. Sanki bir ayrıcalık, kendilerine ait bir oyundu bu. Yuhui, "Bu odayı nasıl buldun?" diye sorduklarında internette arama yaparak bulduğunu söyledi. Kim Youngho da geveze geveze odanın aramalarda bile çıkabildiğini bilmediğini söyledi. Şifre, bir topluluk üzerinden kısa süreliğine açılmıştı. Yuhui bunu Myeongha'dan öğrenmişti; o rakamları girip odaya katılanlar Kim Youngho'nun sorgusundan da kurtuluyordu.

Lee Heechul gibi sıradan bir ismin arkasına saklanan Yuhui, onların arasına kolayca karışmıştı.

İnsanlar, yıllardır belirli türden anlaşmalarla belirsiz insanların girip çıktığı sohbet odalarında işlenen suçlar yüzünden fazlasıyla tetikteydi. Odada nelerin paylaşıldığını, oranın ne amaçla kullanıldığını duyduklarından biliyordu Yuhui, ama iş ciddiye binip adını ve cinsiyetini gizleyerek onların hareketlerini izlemeye gelince, buna uzun süre dayanamayacağını fark etti. Hayatının en zor anları, şimdiye dek gizlemeye çalıştığı bazı sahneler, istemediği halde yeniden canlanıyordu. Tam arkasından yükselen bağırışlar ve küfürler, omzuna ve gövdesine çarpıp geçen sert dirsekler, yalnızca kelimelere ve *emoji*lere dökülmüştü; özü aynıydı. Bunlar olmasaydı Yuhui başka bir yola sapar mıydı? Ömrü boyunca ayrılmamaya karar verdiği yerden ayrılmak zorunda kalır mıydı?

Ne var ki yüzlerce, binlerce kez yeniden düşünse de geçmişi değiştiremezdi. Her şeyin başlangıcı olan o isim, "Geçmişe dönebilsem kaçmayacağım," diye kendine defalarca yemin ettiği o isim var olduğu sürece, hiçbir şey değişmezdi. Myeongha nasıl Kim Youngho yüzünden solduysa, Yuhui de bir zamanlar öyle solmuştu çünkü.

Yuhui, ne yapması gerektiğini bilmediği anlara zaman zaman dönüp tekrar bakıyordu. O oğlanların adlarını ve lakaplarını, belki de ömür boyu aklında yer edecek Lee Jinho adını kendine yeniden hatırlatmak zorunda kaldığı zamanlar oluyordu. Bunun nedeni, Myeongha'nın hissettiği sıkışmışlık ve huzursuzluğun, kendisinin çocukken hissettikleriyle aynı olduğuna dair

sarsılmaz inancıydı. Bu yüzden, Kim Youngho'nun kurduğu sohbet odasına girer girmez orada bu adı taşıyan biri var mı diye bakındı durdu. Çünkü değişmeyen tek bir şey vardı: Yaşananlar hep aynıydı. Çünkü her gün buz tutmuş ince bir zemin üzerinde yürür gibi karşısına çıkmak zorunda kaldığı o korkunç yüzleri hâlâ hatırlıyordu.

O sıralarda Myeongha'nın içinde şirkete dair sevginin zerresi kalmamış, işin kendisine karşı isteği de neredeyse tükenmişti. İşte tam o an, Yuhui ona elini uzattı. Gidecek bir yeri, devam edecek gücü kalmamış Myeongha'ya, benzer bir yoldan kendisinin de geçtiğini anlattı. Yuhui'nin alçak sesle kelimelere döktüğü geçmişi, Myeongha'yı derinden sarstı. "İşte böyle güçlendim," deyişi, "Sen de böyle olabilirsin," sözü karşısında dudaklarını sıkıca bastırdı, sonra da başını salladı. Ardından, şirket dahil Sejin'le tüm ilişkisini kesip ortadan kayboldu.

Yuhui ise fırsat kollayarak, acele etmeden, uzun ve ağır bir zamanı göğüsledi. Myeongha ortadan kaybolduktan sonra, Kim Youngho'nun sohbet odası Myeongha hakkında insanın hayalinde bile canlandıramayacağı türden laflarla kaynamaya başladı. O iğrenç taşkınlığı izleyen Yuhui bekledi. Tek bir açık çıksa oradan içeri girecekti. Tüm konuşmaları bir anda donduracak, cıvıldayan tüm ağızları susturacaktı. O küçük boşluğu bulmak için çalılıkların arasında çömelmiş bir avcı gibi nefesini tutarak bekledi.

Zamanı geldiğinde önüne çıkan fırsatı kaçırmadı, onu bütün gücüyle yakaladı. Kim Youngho'yla adamlarının sık sık gittiği şirket mutfağı, her katta mutfakla malzeme odasını birbirine

bağlayan havalandırma ve fan boşlukları, içeride düzenli kurdukları içki sofraları ve defalarca zihninde döndürüp ezberlediği Shinil Binası çevresi... Eylem gününde Yuhui'nin endişe ettiği hiçbir aksilik yaşanmadı. Herkes, şaşırtıcı bir titizlikle kendi "kurallarına" bağlı kaldı.

Yuhui son ana kadar hangi bileşeni kullanacağını düşündü. Aklına hemen geçen yıl kısmen kullandığı yeşil meyve geldi, ama aynı aracı iki kez kullanmak biraz tehlikeli görünüyordu. Bu kez daha baskın bir tatlılığa da ihtiyaç vardı. Keskin acıyı ve öldürücü zehri örtecek bir şeyi uzun uzun düşündü.

Bakışlarını dükkânın içinde gezdirirken, sivri yapraklarıyla dikkat çeken agave bir anda gözüne ilişti. Görünüşü nedeniyle aloe verayla karıştırılan ama aslında bambaşka bir güce sahip olan o bitki. Geniş yaprakları ve sağlamlığıyla öne çıkan agave, Sejin'den ayrılan Myeongha'nın da sevdiği güçlü bitkilerden biriydi. Kavurucu çölde ve çıplak toprakta bile kendi kendine büyüyebilirdi.

Yuhui, biraz daha büyüyünce Myeongha'ya göstermek için özenle bakıyordu ona. Hiç tereddüt etmeden agavenin yanına gidip gövdeden ayrılmış dal parçasını ve yaprakları aldı. Eksik kalan ne varsa, onu da alkol örtecekti. Her zamanki gibi.

*

Dokyeong, nöbetçiler dışında herkesin çıktığı Sejin Karakolu'nda, düşüncelere dalmış halde bir saati aşkın süredir ön avluda dolanıyordu. Bir eli cebinde, öteki elinde ise Shinil Binası'nın planıyla, ana kapıyla lale ve ortancaların olduğu

çiçeklik arasında kısa adımlarla gidip geliyordu. Kafasında net bir şekil belirmediğinde sık sık yaptığı bir şeydi bu. Bedeni tekrar tekrar hareket ettikçe aklına aniden bir şeyler gelirdi.

Dokyeong, otomatın önüne gitti ve iki buruşuk bin wonluk banknotu elinden geldiğince düzleştirip makineye soktu. Birkaç saniye geçmeden otomat iki banknotu da peş peşe geri fırlattı.

"Arada gerçekten bir bağ mı var yoksa?"

Bir anda Choi Yuhui'nin o keskin sesi zihninde çınladı. Otomatın geri attığı paralar yere sessizce düştü, Dokyeong da sanki iğne batmış gibi arkasına döndü. Tam o sırada, parayı çekmeye çalışırken kolunun altına sıkıştırdığı kâğıt sallanıp otomatın yanındaki saksıya saplandı.

"Neden o soruya tek kelime cevap veremedim ki?"

Eğilip kâğıdı alırken mırıldandı. Choi Yuhui'yle her karşılaştığında nedenini açıklayamadığı bir gerginlik hissediyordu. Sonuçta o bir polisti; yıllardır Sejin Karakolu'nda çalışıyordu ve korkacak bir şeyi olmamalıydı. Ne var ki ezelden beri tuhaf bir hava taşıyan insanlarla karşılaşınca bedeni kendiliğinden kasılırdı. Çok kısa sürse de, böyle anların varlığı kesindi.

Şimdiye kadar bu durumu pek önemsememişti ama artık kabul etmesi gerekiyordu. Choi Yuhui'yle her karşılaşmasını dönüp dönüp yeniden düşündü. Tanıklar, muhbirler, suçlular... Dedektifler onlarla baş başa kaldıklarında görünmez bir bilek güreşi başlardı. İstediklerini elde etmek için, karşısındakinin açığını yakalayıp elden gitmek üzere olan kanıtı bulmak için.

İşin büyük kısmını insanlarla yüz yüze gelmek oluşturduğundan, sayısız olayı çözmüş dedektiflerin kendilerine özgü bir içgüdüsü, bir kural duygusu olurdu. Yüzlerce, binlerce insanla karşılaşmanın getirdiği birikim. Bu, işin temeliydi: Deneyimin kendisi.

Dokyeong birkaç gün önce Sejin Karakolu'nda son kez gördüğü Choi Yuhui'nin arkasından bakışını hatırlayıp sessizce iç çekti. Onun yıllar içinde biriktirdiği deneyim tam da buydu işte. Bir şey gizleyen, bunu ince ince planlayan insanlar; planlarını cetvelle ölçmüş gibi eksiksiz uygulayan insanlar; yalnızca o türden yayılan belli bir gölge, belli bir hava. Choi Yuhui'de bunların hepsi vardı. Kendini beğenmişlik değildi bu. Bu his şimdiye kadar hiç yanılmamıştı. Öyleyse nereden başlayıp yeniden düşünmesi gerekiyordu?

Bu seferki hata gerçekten Dokyeong'a aitti. Gece gündüz ışıkları sönmeyen bu parlak şehirde kör nokta diye bir şey olmaz, düşüncesine fazla kesin inanmıştı. Otomatın durmadan geri attığı kâğıt paraları buruşturup cebine koydu, gün boyu elinden düşürmediği Shinil Binası planına yeniden baktı. Küçük kırmızı çarpılar, basit üç boyutlu çizimin orasına burasına işaretlenmişti. Kameranın göremeyeceği yer ne kadar da çoktu. O gün Choi Yuhui'yle karşılaşmadan doğrudan binaya dönüp soruşturmaya başlasaydı bir şey yakalayabilir miydi? Hayır. Öyle bile olsa başaramazdı. Eğer bu işi Choi Yuhui planladıysa, buna da mutlaka bir hazırlık yapmış olurdu. Dokyeong, parmak izi ve lekelerle dolu kâğıdı öfkeyle otomatın yanındaki çöpe fırlattı.

Nihayet eve gitmek üzere ana kapıya yöneldiği anda, kafasında aniden bir şimşek çaktı. Şimdiye kadar gözden kaçırdığı, bir kez bile ciddiyetle düşünmediği bir soru zihnini doldurdu.

Neden, neden acaba?

Neden Choi Yuhui'yle, yani Bitki Dükkânı'yla bir şekilde yolu kesişen bu insanlar kaybolmuştu? Shinil Binası olayı da Dokyeong'un sezdiği gibi Choi Yuhui'yle bağlantılıysa, bunun sebebi neydi?

Olduğu yerde durup zemine baktı. Önemli bir şeyi unutmuştu.

Sebep.

Onca kayıp kişinin arasından, dükkânın bulunduğu Dosan semtine uğrayanların hepsi erkekti. *Neden yalnızca erkekler kayboluyor,* diye aklından geçirmişti elbette, ama nedenini hiç sahiden düşünmemişti. Choi Yuhui tüm bu olaylarla derinden bağlantılıysa, onu harekete geçiren bir sebebi olmak zorundaydı.

Dokyeong gerisin geri karakola girdi. Kimsenin olmadığı koridoru geçip sessizliğe bürünmüş cinayet büronun eşiğinden adımını attı. Köşede uyuklayan Memur Park, ayak seslerini duyunca sıçrayarak uyanıp gözlerini kırpıştırdı.

"Aa, siz hâlâ gitmediniz mi?"

Memur Park dudaklarını şapırdatıp boğuk bir sesle sordu ama Dokyeong onu duymamış gibi doğrudan masasına gidip sandalyeye çöktü. Memur Park ağzını yine şapırdatıp başını yeniden yana koydu.

Dokyeong çekmeceyi açıp içeri ittiği küçük dosyayı çıkardı. Tanıkların sorgulandığı gün, ifade vermek için Sejin Karakolu'na

gelenlerden alınan ses kaydı onay belgeleri dosyanın en altındaydı. Birkaç sayfalık evrakın en dibinden Choi Yuhui'nin onay formunu çıkardı. Adıyla telefon numarasının yazılı olduğu sayfayı ataştan ayırdıktan sonra, monitörün altındaki küçük kutudan parlak, açık yeşil kartviziti aldı.

İsmi, telefon numarasını ve kartvizitte yazan e-posta adresini sırasıyla not defterine geçirdi. Bir süre yazdığı harflere baktı. Şimdiye kadar bunları araştırmayı aklından bile geçirmemesinin nedeni, ortada bir bağlantı noktası görmemesiydi. Oysa herkes sürekli o bağlantıyı soruyordu; belki de Dokyeong şimdiye kadar onu aramayıp kanıtın gelip kendisini bulmasını beklemişti. Bundan sonra yapacağı tek bir şey vardı: Sis içinde kalmış bu olayın merkezindeki insanı ortaya çıkarmak.

Bir nefes verdi, sonra ekrana odaklandı. Sayısız kez açıp kapattığı programı yeniden çalıştırıp Choi Yuhui'nin adını yazdı. Önemli bir olayın başlıca tanığı olarak Sejin Karakolu'na gelmiş kişinin kimlik bilgilerini kontrol etmek de polisin göreviydi. Belki de birkaç gün önce atladığı bu adım, şimdi koşarak ivme alacağı nokta olacaktı.

Bir süre sonra ekranda Choi Yuhui'yle ilgili bilgiler belirdi. Dokyeong oturuşunu düzeltti ve sayılardan ibaret satırların arasında gözüne çarpan birkaç kelimeye yoğunlaştı. Dosan semti ve Sejin gibi tanıdık kelimeleri geçtikten sonra, hayatında ilk kez gördüğü isimleri ve yer adlarını tek tek not defterine yazdı.

Gangwon, Ian, Yeonpung Ortaokulu.

Dokyeong yorgun gözlerini ovuşturdu, not defterine geçirdiği kelimeleri arama çubuğuna yazıp giriş tuşuna bastı.

BİBERİYE

Elini uzatsan göğe değecek kadar berrak bir şehir. İnsanların Ian şehrini böyle tarif etmesinin nedeni, muhtemelen dört bir yandaki parklarda ya da turistik tanıtım metinlerinde bu cümleye sık sık rastlanmasıydı. Diğer bölgelere göre daha yüksek rakımda bulunduğu ve dağlarla çevrili olduğu için ilkbaharda esen sarı toz fırtınalarından ve zaman zaman başka ülkelerden taşınan tozlardan etkilenmeyen bir yerdi burası. Bisiklet yolları ve yürüyüş parkurları oldukça iyi düzenlenmişti. Ian'da masmavi, bulutsuz gökyüzüne sık sık rastlamak mümkündü; insanlar da sırf bunu görmek için bu şehre gelirdi. Özel tarihî kalıntıları, eğlence yerleri ya da oyalanacak çok şeyi olmamasına, üstelik virajlı dağ yollarından dolayı ulaşımı kolay sayılmamasına rağmen ziyaretçi sayısı hep belli bir sayının üstünde kalmış, büyük düşüş göstermemişti.

Yuhui, Ian'dan ayrıldığı günü unutamıyordu. Şehirden söz edilirken hep peşine takılan o "masmavi" ve "el değmemiş" sıfatlarını ilk kez gerçekten duyumsadığı ama onlardan sonsuza dek uzaklaştığını da fark ettiği günü. Dibinde yaşadığı için fark etmeden geçtiği şeyler, tam da Ian'dan ayrıldığı gün göz

kamaştırmaya başlamıştı. Şimdiye dek hiç dikkat etmediği sayısız manzara, otobüs camının ötesinde hızla akıp gidiyordu.

Şehirlerarası otobüsün kalkıştan sonraki şiddetli sarsıntısı, ancak aradan bir süre geçtikten sonra dindi. Gişeleri geçer geçmez biraz daha hızlanan otobüs, geniş otoyolda hızla ilerliyordu. Koltuğa adeta büzüşüp göğe bakan Yuhui, ancak o zaman belini doğrultup başını cama yasladı. Az önce başının üstünden geçip giden Ian tabelası gitgide uzaklaşıyordu. Bel hizasındaki emniyet kemeri, dönüp dışarıyı seyreden Yuhui'nin karnını sıkıyordu. Yuhui aldırmadan, camın ötesinde hızla silinip giden Ian'ın simgelerine baktı. Çok iyi bildiği, ömrü boyunca terk etmeyeceğini düşündüğü o şehrin sonsuza doğru uzaklaşmasını izledi.

Ian'ı çevreleyen irili ufaklı dağlar görüş alanından tamamen silinince göz pınarlarında biriken yaşları hafifçe silip uzun bir 'iç çekti. Az sayıdaki eşyasını küçük valize yerleştirirken endişeli gözlerle bakan annesinin otobüs terminalden kaybolana dek el sallayışı geldi aklına. O küçücük silüetin arkasında uzanan tanıdık mekânda, kalabalığın içinde o çocuklarla tekrar karşı karşıya gelme korkusuyla annesine uzun uzun el sallayamamış, başını başka tarafa çevirmişti. "Anne, Sejin şehrinin s'sini bile aklından geçirme. Biri sorarsa sadece uzağa gitti de."

"İnsan doğup büyüdüğü yeri bir günde nasıl unutur, mahalle değiştirse yetmez mi," diye durmadan dil döken annesine, "Bunun hiçbir faydası olmaz," diyerek sertçe başını salladığı onca zaman... Nihayet o günleri arkasında bırakacağı an geldiğinde,

bir yanıyla dönüp hiç bakmadan kaçmak, bir yanıyla da o manzarayı biraz daha içine çekmek arasında kalıp bocalamıştı.

On yıldan uzun süre önce yaşanmış bir olaydı bu. O günden sonra Ian'a hiç gitmemişti. Ian'ın küçük otobüs terminali de Sejin'deki terminalde indiğinde burnuna dolan o yabancı hava da artık silikleşiyordu. Yine de bazen Sejin'deki şehirlerarası otobüs terminalinin önünden geçerken o gün nasıl hissettiğini hatırlardı. Sokakta yürürken kolayca rastladığı isimsiz kır çiçekleri, sıcakta gölgesine sığınıp dinlendiği koca ağaç, gözlerini kapatsa bile yürüyebileceği sokak araları... Tüm bunları arkasında bırakıp gitmeye hazırlandığı o uzun ve zor günlerde, sıkıntısını saklamak için yüzüne zorla yerleştirdiği tebessümün anısı, bazen zihnini allak bullak edip sonra yine kayboluyordu. Bozuk bir video ya da radyo gibi, habersizce onu o zamana düşürüp sonra çekip çıkarıyordu. Sanki asla silinmeyecek o yılların içinde kendinden bir parçayı bırakmıştı.

İşte bu yüzden, Lee Jinho'dan mesaj geldiğinde bunun kesinlikle kaçırmaması gereken bir fırsat olduğunu düşündü. Uzun zamandır göğsünde duran taşları ve yaraları yerinden söküp atma fırsatıydı bu. Söküp atabilirse, sürekli geri sürüklendiği o noktadan kurtulabilirdi. Hayır, kurtulmak *zorundaydı*.

*

"Senin için de uygunsa telefon numaranı alabilir miyim?"

Ortaokul üçüncü sınıfın ilk döneminin ilk günü, yoklama biter bitmez Lee Jinho elinde telefonla aniden karşısına çıkmıştı. Arkadaşları üçüncü sınıfa geçince başka başka sınıflara

dağılmıştı, Yuhui de aşina olduğu birilerini bulmak için telaşla etrafına bakınıyordu. Tam o sırada Lee Jinho pırıl pırıl yüzüyle önünde belirmişti. Yuhui bir an duraklayınca az kalsın süt içen başka bir çocuğun dirseğine çarpacaktı. Bunu gören Lee Jinho, çok eğleniyor gibi gülmeye başladı.

"Ah, pardon. Seninle daha önce tanışmadık. Ben Lee Jinho!"

Yuhui, gülümseyen Lee Jinho'nun yüzüne sessizce baktı. Onunla ilk kez konuşsa da Yeonpung Ortaokulu'na girdiği günden beri varlığından haberdardı. Ian, herkesin aile geçmişini tek tek ezbere bilecek kadar küçük bir kasaba değildi. Ama öyle dev bir şehir de değildi; biraz kulak kabartsan hemen duyabileceğin bilgiler ortalıkta dolaşırdı. Mesela şu ilkokuldaki filanca çocuk çok yakışıklıymış, falanca mahallede şu oyuncak moda olmuş ama burada başka bir şey modaymış. Lee Jinho da tüm bunların merkezinde yer alıyordu.

İlgi gören çocuklar, sanki o ilgiyle beslenerek büyüyormuş gibi, hep kendilerine has parlayan bir hava taşırdı. Yuhui, Ian'ın en büyük ortaokulu olan ve en fazla öğrenciyi barındıran Yeonpung Ortaokulu'na kaydolurken Lee Jinho'nun da aynı okula başlayacağını öğrenmişti. Söylentinin kaynağı yetişkinler miydi çocuklar mıydı bilinmez ama Lee Jinho'nun çalışkan ve atletik olduğu, daha da önemlisi, arkadaşlarıyla iyi geçinen, düzgün ve iyi bir çocuk olduğu kulaktan kulağa yayılmıştı. Yuhui de ona belli belirsiz ilgi duyduğu için ortaokulun ilk gününde aşağı yukarı aynı boydaki oğlanların arasında hemen fark edilen Lee Jinho'yu uzaktan seyretmişti. Sonraki iki yıl

boyunca aynı sınıfa düşmeseler de okulda dolaşan söylentilere göre Lee Jinho her zaman çocukların merkezindeydi.

Bu yüzden çocuk önünde belirdiğinde Yuhui neredeyse "Ben seni çok iyi tanıyorum," diyecekti. Yüzü bir anda kızardı. Biraz ötede bu sahneyi merakla izleyen Jinho'nun arkadaşları fırsatı kaçırmayıp numaralarını birbirlerine vermeleri için onları sıkıştırdı. "Seni epeydir izliyordum," diyen Lee Jinho'nun cümlesi, gün boyunca Yuhui'nin kulağında uğuldadı.

Belki de karşı cinse ilgi duymaya başladığı an oydu. Yuhui'nin ilgisi insanlardan çok diğer canlılara kayardı. Okula giderken yol kenarında açan çiçeklere, eve dönerken her yerde gördüğü büyük küçük ağaçlara, özenle ilgilenilmiş bahçelere bakmaya daha çok zaman harcardı. Hiç arkadaşı yok değildi ama kalabalık gruplarla dolaşmaktansa yol kenarındaki otlara bakmayı seven Yuhui'yle derin bir arkadaşlık kurabilecek çocuk sayısı fazla değildi. Çocukların oynayacağı yerler de sınırlı olduğundan, popüler parklar ve oyun alanları hep kalabalık olurdu. Yuhui ise akranlarının arasında yer kapma hesabına hiç girmezdi. Belki tek çocuk olduğundan, yalnız oynamaya, yalnız ders çalışmaya, yalnız yemeye alışmıştı; tek yakını olan annesi de hep dükkândaki işlerle meşguldü, bu yüzden Yuhui'ye pek ilgi gösteren kimse yoktu.

Yuhui bazen düşünürdü: Belki de çocukken yaşıtlarıyla arkadaşlık kurmak yerine bitkilere ilgi duyması, bugünkü onu yaratmıştı. Ama o gün Lee Jinho'ya numarasını vermese ve bu vesileyle onunla konuşmaya başlamasaydı, hatta daha da öncesinde, o çocuk yüzünden içinde karıncalanmaya benzer

o garip duyguyu hissetmeseydi, yani diğer canlılara kilitlediği gözlerini başka yöne çevirmeseydi şimdikinden daha iyi bir hayat yaşayabilirdi. İhtimallerin arasında dönüp dururken annesini düşündü. Ona bile anlatamayıp yuttuğu, uzun süre düşündükten sonra bir kez dile getirip ardından yok saymak zorunda kaldığı o cümleyi.

"Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun, niye?"

Sınıf öğretmeni gözlerini iyice açarak oturduğu yerden Yuhui'ye baktı. O endişeli bakışlar karşısında Yuhui'nin birbirine kenetlediği elleri kıpırdadı. Buraya gelip anlatması doğru muydu acaba? Ne var ki Lee Jinho'nun adını işitir işitmez yüzündeki gergin ifade silinen öğretmen, ortada büyütülecek hiçbir şey yokmuş gibi konuşarak onu yatıştırmaya çalıştı:

"Aman canım, Jinho öyle bir şey yapmaz. Yoksa ikiniz kavga mı ettiniz?" Sonra da Yuhui'ye bakarak ekledi: "Bir de o yaştaki oğlanlar biraz haşarı olur, bilirsin. Öğretmenin de o dönemlerden geçti, çok iyi biliyorum yani. Erkekler zaten böyledir. O yüzden öğretmenin de o yaşta..."

Öyle değil öğretmenim. Öyle olmadığını ben de çok iyi biliyorum. Dilinin ucuna kadar gelen bu cümleleri söyleyememesinin nedeni, Lee Jinho'dan söz ettiğinde sadece öğretmenin değil, tüm çocukların, hatta kendine en yakın gördüğü sınıf arkadaşının bile ona aynı cevabı vermesiydi. "Seni sevdiği için öyle yapıyor. Hem de çok sevdiği, unutmak istemediği için."

İşte o andan sonra Yuhui sustu. Yapabileceği hiçbir şey olmadığı düşüncesi onu kısa sürede yalnızlığa itti. İnsan sevdiği birine böyle davranmaz, ilgi duyduğu birine karşı böyle bir tavır takınmazdı. Şimdiye dek hiç hissetmediği türden bir duygu, içinden azar azar sızıyordu. Bunun iyi bir şey olmadığını Lee Jinho'ya fısıldarcasına her söyleyişinde, o da diğerlerinin söylediklerini aynen tekrar ediyordu: "Çünkü seni çok seviyorum. Çünkü seni hafızamda çok uzun süre tutmak istiyorum."

Yuhui, Lee Jinho'nun yumuşak sesiyle adeta samimiyetten arındırılmış ifadesiz yüzü arasında uzun süre ne hissedeceğini bilemedi. Beraber çektirdikleri bir fotoğraf rızası dışında Yeonpung Ortaokulu'ndaki bir grup öğrencinin yönettiği internet topluluğuna yüklendiğinde ve daha önce hiç girmediği o sitede kendi fotoğrafı ve altına yazılmış yorumlarla yüzleştiğinde içini kemiren huzursuzluğu bir türlü adlandıramadı. Çünkü onun için her şey bir "ilk"ten ibaretti. Bir insana karşı sevgiye benzer bir duyguyu ilk kez besliyor, üstelik bu duyguyu ilk kez karşı cinsten birine hissediyordu. Varlığını hep uzaktan bildiği bir oğlanla bir anda bu kadar yakın olunca Yuhui'nin dünyasının ekseni kaymıştı. Daha önce hiç tanımadığı çocuklarla, adını bile duymadığı mekânlara girip çıkmaya başladı. Onların tuhaf hareketlerini çok normalmiş gibi izliyor; birilerinin bu durumu "iyi çevrelerde yaşanması gereken şeyler" olarak tanımlamasını tek kelime etmeden dinliyordu.

Uzaktan habersizce çekildiği belli olan bir fotoğrafı o toplulukta görüp altına açıklama ekleyen kullanıcının Lee Jinho olduğunu

fark ettiği an, Yuhui bunun tamamen yanlış olduğunu, buna izin veremeyeceğini düşündü. Ama fotoğrafı kaldırmasını ve yazıyı silmesini istediğinde Lee Jinho ve arkadaşları "Yüzün bile tam görünmüyor, bunda ne var ki?" diyerek Yuhui'yi sıkıştırdılar. O andan sonra da Lee Jinho'nun yaydığı türlü söylentilere katlanmak zorunda kaldı. "Güya olaylarla hiç ilgisi yokmuş gibi davranıp masum görünmeye çalışan bir kızmış," lafları peşini hiç bırakmadı; Yuhui bu fısıltıları nasıl susturacağını bir türlü bulamadı. Bir de baktı ki Yeonpung Ortaokulu'nda adı çoktan "garip ve kolay kız"a çıkıvermişti.

"Lisede de aramız iyi olsun."

Lee Jinho'nun kurduğu tek bir cümle, Yuhui'yi hem Yeonpung Ortaokulu'ndan hem de Ian'dan olabildiğince uzağa itmeye yetti. Mezun olunca doğrudan kaydolacağı Yeonpung Lisesi yerine Ian'ın merkezinden biraz daha dışarıda, nispeten tenha bir bölgedeki liseye gitmeyi seçti. Bu radikal kararı ailesine, "Not ortalamamı daha yüksek tutmak istiyorum," bahanesinin arkasına sığınarak kabul ettirdi. İçinde sakladığı gerçeği kimseye anlatmadı. Gözünün önünde olmazsa içinin de rahatlayacağına, artık rahatsız edilmeyeceğine inandı. Ne var ki Ian, Yuhui'nin düşündüğünden daha küçüktü. Her gün yüz yüze gelmek zorunda kaldığı ortaokul günleri kadar olmasa da, Lee Jinho'dan tamamen kurtulması mümkün olmadı. O toplulukta hâlâ duran fotoğraflar, Jinho'nun yeni yüklediği, başka kızlara ait fotoğraflar, ara ara kıkırdayarak değerlendirmelerini silip yeniden yazan tanıdık kullanıcı adları... Hepsi Yuhui'nin aklına sık sık geliyordu. En azından yarın, olmadı öbür gün, ya da

yakın bir zamanda dünyanın ansızın yok olup gitmesini dilediği zamanlardı bunlar. İşte o zaman, Ian'dan ayrılmaya kesin karar verdi.

Ne zaman gizli kamerayla ilgili bir haber duysa deli gibi çarpan kalbini belli etmemeye çalışarak yaptığı işi bırakır, o habere kulak verirdi. Televizyonda ve radyoda sayılan isimlerin arasında bildiği bir ismin, onu durmadan geçmişe çeken ve ne kadar unutmak istese de unutamadığı o ismin çıkacağını sanırdı. Bazen bu tür haberler yayıldığında, bulanıklaştırılmış görüntülerde Lee Jinho'nun yüzünü arardı. Yuhui'yle göz göze gelip ışıl ışıl bir gülümsemeyle bakan o yüz, o zamandan bu zamana ne kadar değişmiş olabilirdi ki? Liseyi bitirir bitirmez Ian'dan ayrılıp Sejin'e geldikten sonra türlü türlü insanla tanışmış, sayısız yüz görmüştü. Lee Jinho'nun görüntüsü de zihninde silikleşir gibi olmuştu, ama onunla benzer tavırlar sergileyen erkekler durmadan ansızın beliriyor ve Yuhui'yi tekrar ortaokul üçüncü sınıfın ilk döneminin ilk gününe, o eski sınıfta üçüncü sıradaki orta masaya götürüyordu.

Yaz sıcağı iyiden iyiye bastırmıştı. Yuhui, elinde turuncu ve yeşile boyanmış havuç biçimli sulama kabıyla avluda durmuş, ayağının altındaki toprağa bakıyordu. Kadınları durmadan rahatsız eden o erkekler... Sanki başlarının üzerinden geçen görünmez bir iple birbirlerine bağlanmışlardı; hepsinde ortak bir şeyler vardı. Duygularını yönelttikleri kişiler de hep aynıydı. Onlarla tesadüfen yolu kesişen kadınların maruz kaldığı bu kötü döngüyü kırmanın tek yolu, en başa dönüp tüm bunların kaynağını kökünden silmekti. Yuhui, o ana dek

Bitki Dükkânı'ndan gelip geçmiş kadınları düşündü. Çoğuyla düzenli bir iletişimi kalmamıştı, ama onlarla yaptığı son konuşmaları, veda ederken gördüğü o son yüz ifadelerini bir türlü unutamıyordu. Acaba hepsi sonunda huzura kavuşabilmiş miydi?

Yuhui su dolu kabı yavaşça eğdi. Ağırlık merkezi bileğinde sola doğru kayarken, ince deliklerden damlalar süzülmeye başladı. *Peki ya ben*? diye geçirdi içinden. *Tam da bu toprağın üzerinde duran ben; asıl yapması gerekeni yapmayan kişi ben değil miyim*? Sulama kabının altından sızan su, ayağının üzerine damladı. Teninde hissettiği o nemli serinliğe rağmen yerinden kıpırdamadı, kaptaki suyun tamamını toprağa boşalttı. Artık onu durmadan geçmişin karanlığına çeken travmayla vedalaşmaya hazırdı.

Peki ama nasıl, hangi yöntemle yapmalıydı? Hiç düşünmeden doğduğu kente geri mi koşmalıydı? Yoksa kapağını açmayı aklından bile geçirmediği o ortaokul albümünü mü karıştırmalıydı? Yeonpung Ortaokulu ile hiçbir bağı olmayan liseye geçtiğinden beri Yuhui hiç arkadaş edinmemişti. Tüm enerjisini Ian'dan nasıl kaçacağını düşünmeye harcıyordu. O dönemde, odasında ve avlusunda büyüttüğü çok sayıdaki bitki, Yuhui'yi bir şekilde hayatta tutmuştu. O yıllardan beri kopamadığı bitkilerinin çoğu evler, iş yerleri ve dükkânlar arasında mekik dokuduğu yıllar boyunca hep yanındaydı.

Ian'da ailesi vardı, ama hepsi bu kadardı. Yuhui'nin, şehrine dair sevdiği ve değer verdiği tüm anıları, ortaokul üçüncü sınıfın o baharında donup kalmıştı. Anıları ondan öteye geçemiyor,

sonsuza dek buz kesmiş bir hafıza ipliği gibi orada, boşlukta asılı duruyordu. Bu yüzden yıllar sonra geri dönüp geçmişi yeniden kurmaya hiç niyeti yoktu. Ne on küsur yıl sonra sokakları arşınlayıp sağda solda dolaşarak geçmişin izini sürmek istiyordu ne de buna katlanacak gücü vardı. Yine de mevsimler geçip giderken, onu bulmanın onlarca, hatta yüzlerce yolunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Dışarıda birkaç dakika kalmanın bile insanı sırılsıklam terlettiği o nemli ve yapışkan günler kapıya dayanmıştı. Nem alma cihazı ve uygun dereceye ayarlanmış klimanın serinliğinde nefes alan Yuhui, gerçek yaz için hazırlıklara başladı. Bu yıl da baharın dengesiz havalarına direnip sonunda kocaman yapraklarını açan bitkiler vardı. Yuhui, her birinin yazı en rahat geçireceği noktayı tek tek belirledi, hatta güneşin yakıcı sıcağından korumak için bazı camlara incecik film tabakaları yapıştırdı.

Masada yığılı duran film parçalarını bir kenara itti ve önlüğünün cebinden minicik maket bıçağını çıkardı. Artık nem kadar ışık miktarının da hayati önem kazandığı günlerdi. Film kaplanmış camlarla kaplanmamış camların parlaklığı uzaktan bakıldığında bile birbirinden net bir biçimde ayrılıyordu. Yuhui, bu yaz ışık ayarını geçen yıla kıyasla biraz daha hassas tutması gerektiğini düşünerek son film rulosunu kesmeye girişti. Tam o sırada, maket bıçağının sesine masanın bir köşesinde yüzüstü bırakılmış telefonun titreşimi karıştı. Yuhui telefona şöyle bir bakıp tekrar filmi kesmeye odaklandı. *Acil bir haber gelme ihtimali yok; olsa olsa biri soru sormuştur, bir tedarikçiden fiş gelmiştir, ya da gereksiz bir mesajdır*, diye düşündü.

Filmi uzun ve düzgün parçalar halinde keserken telefon yeniden titredi. Bu kez elinde bıçakla öylece kalakaldı ve telefona biraz daha uzun baktı. Artık titremediğine göre bu bir arama değil, mesaj olmalıydı. Bugün çalışma günü de değildi; isterse görmezden gelebilirdi. *Yoksa*, diye düşündü, *geçen gün ithalatçıdan özel olarak istediğim o seramik saksıların haberi mi?* Merakına yenik düşen Yuhui, bıçağı masaya bıraktı ve uzanıp telefonu aldı.

010-76××-5890. Mesajı gönderen numara rehberinde kayıtlı değildi. Mesajı açmadan önce bildirim satırında beliren o tek cümleye baktı.

"Bu Choi Yuhui'nin telefonu mu?"

Acaba kargo görevlisi miydi? Yuhui, bildirime dokunarak peş peşe gelen mesajların tümünü açtı. Beş mesajın tam ortasında duran o üç heceli isme bakarken boğazı düğümlendi, sessizce yutkundu. "Dükkân hesabında ismim dışında bir bilgi paylaşmış mıydım?" Önünü arkasını hesap etmeden parmakları kendiliğinden harekete geçti. On bir haneli numarayı tuşladığında arama butonu ekranın ortasında devleşti.

"Alo?"

Hiç değişmemiş o ses... Hayatı boyunca zihninden söküp atamadığı o ses, kulağına bir ok gibi saplandı. Yuhui ancak derin bir nefes aldıktan sonra konuşabildi.

Yuhui arkasında asla iz bırakmazdı. Çocukluğundan beri oturduğu ya da uzandığı her yeri tertemiz toplama alışkanlığı edinmiş, bu titizliği yetişkinliğinde de peşini bırakmamıştı.

Kimse öğretmemişti bunu; muhtemelen ticaretle uğraştığı için eve hep geç saatlerde dönen annesinin yarattığı boşluğu doldurma isteğinden doğmuştu bu durum. Ev işleri sürekli birikirdi; annesi de hep telaşla hareket ederdi ama her şeyi eksiksiz halletmesi mümkün olmazdı. Yuhui, başının çaresine bakacak yaşa geldiği andan itibaren annesinin yetişemediği her şeyi toparlamaya başladı.

Bir şeyi yerinden aldıysa mutlaka eski yerine koyması gerekirdi. Bir işe giriştiyse, o işten kalan en ufak çöpü bile yok etmeden içi rahat etmezdi. Hayatını her an cetvelle ölçülmüş gibi kusursuz bir düzen içinde sürdüremezdi belki ama en azından bir eylemin öncesiyle sonrası arasında uçurumlar olmaması için çaba gösterirdi. Dağınıklığın bir başladı mı nasıl içinden çıkılmaz bir döngüye dönüştüğünü daha küçücükken kavramıştı. Günün sonunda o evin içinde yatıp kalkacak, o sofrada yiyip içecek olan yine kendisiydi.

Yıllar boyu sürmüş bu alışkanlık, Bitki Dükkânı'na da olduğu gibi yansımıştı. Burada yaşanan her şey, arkada tek bir iz bile bırakmadan son bulmalıydı.

Toprağın ya da kuru yaprak parçalarının ellerine, ayaklarına, kıyafetlerine, saçlarına bulaşması sorun değildi, ama o halde duramazdı. Mutlaka ellerini yıkaması, spor ayakkabılarına bulaşan toprağı temizlemesi gerekirdi. Görüşünü kapatmaması ya da saçına bir şey yapışmaması için saçını hep sıkıca toplardı. Üzerine bir şey bulaşması önemli değildi. Asıl önemli olan, o kirliliğin sonra tamamen temizlenmesiydi. Üstü başı ne kadar kirlenirse kirlensin, sevgili dükkânına adımını atmadan önce

kılığını hep düzeltirdi. Burası için de aynı şey geçerliydi: Bu dükkânda olanları dışarı sızdırmaya hiç niyeti yoktu.

Bu titizliği sayesinde dükkândaki bitkilere dadanan kök sineklerini ve ansızın ortaya çıkan kırmızı örümcekleri defetmeyi öyle ya da böyle başarmıştı. Bitkiye ve toprağın besinine musallat olan haşereleri tamamen önleyememişti. Uzun uzun dertlendiği, kafayı yorduğu zamanlar olmuştu, ama nihayetinde, sorunu geride en ufak iz bırakmadan çözmüştü. Bu kez de öyle yapabilecek miydi?

Yuhui, dengesiz seyreden nem değişimini fırsat bilip birkaç saksının içinde utangaççа baş veren adı belirsiz mantarlara bakarken düşündü. Yağmur mevsimi henüz başlamasa da yazın bunaltıcı ve nemli günleri sürüp gidiyordu. Yağmurdan sonra hava nemli olsa bile çoğu zaman ferahlardı, ama bu yaz sanki biraz farklıydı. İklim değişikliğiyle her yıl biraz daha tuhaflaşan havayı herkesten daha büyük bir hassasiyetle hissediyor, bu yüzden görece titizlikle önlem alıyordu, ama ansızın kendini gösteren sürprizlere karşı elinden bir şey gelmiyordu.

Şapkaları henüz tam açılmamış mantarların fasulye filizi kadar ince ve uzun saplarının ucunda, küçücük şemsiyeleri andıran başları yükseliyordu. En irisi göze çarptığı için kolay inceleniyordu; onun yanındaki mantarsa ancak dikkat kesilince seçilebiliyordu. Bunların hiçbiri dün akşam dükkândan çıkarken ortada yoktu. Beyaz saplar saksının bir yanına kümelenmişti. Yuhui böyle bir mantarı ilk kez görüyordu.

Mantar hakkında çok bilgisi yoktu ama üzerinde yetiştikleri bitkiye ciddi bir zarar vermediklerini biliyordu. Zaten dağda

ya da kırda ağaç gövdelerine yapışmış mantarlar gördüğünde yüzünü buruşturmaz, bunu bir tür şans sayardı. Koparıp yemediğin sürece zarar vermezlerdi. Mesele şuydu: Olduğu gibi bırakılırlarsa gün aşırı çoğalıp saksıları saracak, sonra da ortada bitki mi yetişiyor mantar mı belli olmayacaktı. Burası dağ, tarla ya da kır değildi; dükkândı. Pek sık olmasa da çocuklar geliyordu, meraklı yetişkinlerin de en az bir kez dokunma ihtimali göz ardı edilemezdi. Bitkiyle birlikte büyüyen mantar görülür görülmez sökülmeliydi. Üstelik mantar sporlarının toprakta kalma ihtimali yüksek olduğundan, toprağın bir kısmını mutlaka atıp yerine taze toprak doldurmak gerekiyordu.

Yuhui, saksının önüne küçük bir tabure çekip işe koyuldu. Silikon eldivenli elleri, mantarların pofuduk ve hafif yapışkan dokusunu olduğu gibi hissediyordu. Avucunu biraz sıksa püre gibi ezilecek kadar narindiler, ancak o kendine has dokuları yüzünden mantarları tek tek sökmek başlı başına bir eziyetti. Yuhui, mantarları dikkatle temizlerken gözü ister istemez telefonunu koyduğu o büyük kauçuk ağacının saksısına kayıyordu. Çalışırken çıkardığı akıllı saati hâlâ bileğindeydi; telefonuna bir bildirim gelse anında görebilirdi, yine de bir türlü içi rahat etmiyordu.

"İş yerim o taraflarda. Dediğin gibi bu ay içinde mutlaka uğrarım. Senin Sejin'de olduğun hiç aklıma gelmemişti doğrusu."

Lee Jinho ile yaptığı konuşmayı hatırlayınca avuçları bir anda nemlendi. O alçak, sakin ton ve sesine sinmiş yapmacık sevinç... Sanki daha bir hafta önce görüşmüşler gibi bir samimiyetle

yankılanıyordu kulaklarında. Yine de her şeyi bir anda yüzüne vurmaya hiç niyeti yoktu. Her ne olursa olsun, beklediği fırsat nihayet ayağına gelmişti. On beş yılı aşkın süredir zihninde defalarca kurguladığı o an bu andı. Her şeyden önemlisi, o adam kendi ayaklarıyla bu dükkâna girmeden önce, onu şüphelendirecek hiçbir açık vermemeliydi.

Ama her şey fazla ani gelişmişti; o kısacık anda hesaba katamadığı çok fazla detay vardı. "İş yerim o taraflarda," demişti, peki gerçekten gelir miydi? Gelirse tek başına mı gelirdi, yoksa yanında ailesi ya da bir arkadaşı mı olurdu? Kiminle ve ne zaman geleceğini, dahası yalnız gelip gelmeyeceğini açıkça sormaması büyük bir hataydı. Nihayetinde Yuhui, telefonu kapattıktan sonra kendini farkında bile olmadan adamdan haber beklerken buldu. Düşüncelere dalıp fark etmeden sıktığı avucunda, küçük mantarlar çıtırdayarak ezildi.

*

"Kimse yok mu?"

Dükkânı çevreleyen tel örgünün mandalı sarsılarak keskin bir ses çıkardı. Avlunun ortasında üstü başı toprağa bulanmış halde harıl harıl çalışan Yuhui, irkilerek başını çevirdi. Ayağının dibinde, henüz tamamen gömemediği iki boğumluk bir parmak parçası yukarı bakıyordu. Sokağın ucundaki şantiyeden yükselen gürültü nedeniyle, çitin dışından gelen ses tam seçilemiyordu. Yine de birinin orada olduğu ve dükkânı kolaçan ettiği gün gibi ortadaydı.

Yoksa... Yok canım, olamaz herhalde.

Yuhui elindeki küreği bırakıp topraktan dışarı uzanan parçayı ayağıyla iyice bastırdı, üstüne de gelişigüzel biraz toprak örttü. Ardından nefesini tutup tekrar tel örgü kapıya doğru döndü.

"İçeridesiniz, değil mi?"

Tam o anda şantiyeden gelen uğultu bıçak gibi kesildi. Doğan sessizliğin içinden, Yuhui'nin fazlasıyla tanıdığı bir ses son derece net, son derece doğrudan ve sarsıcı bir biçimde kulağına saplandı.

"Sejin Karakolu'ndan Cha Dokyeong. Dükkân sahibi burada mı?"

Yuhui yutkundu. Cha Dokyeong'un neden tam da şimdi çıkageldiğini anlayamıyordu. Bir hata mı yapmıştı? Hayır, öyle bir şey olamazdı. Yoksa o arada o adamın izini mi sürmüştü? Hayır, bu da mümkün değildi. Cha Dokyeong onu henüz tanımıyordu bile. Güm güm vuran kalbinin ritmi kulaklarında çınlamaya başladı.

Sakin ol. Sakin ol, Choi Yuhui. Her ne olursa olsun, bu sefer onu mutlaka savuşturman gerek.

Her yeri kazılmış, darmadağın olmuş avluya bakarken içi burkuldu. Temizlik henüz bitmemişti; avlu şu an kusursuz olmaktan çok uzaktı. "Evet, geliyorum. Bir dakika!"

Yuhui'nin cevabının ardından şantiyedeki makineler yeniden gürültüyle çalışmaya başladı. Dokyeong, ekskavatörün gıcırtısını dinleyerek tel örgünün önünden iki adım geri çekildi. Aslında onu buraya getiren somut bir sebep yoktu. Hatta tam tersine, dükkânı her düşündüğünde midesine hafif bir sancı

saplanıyordu. Yalnızca son bir kez bakmak, belki gözden kaçan bir ipucu yakalamak istemişti. Dükkânın bulunduğu sokağın başında oyalanan Dokyeong, anlamsızca cebindeki not defterini tuttu. Kendi hali artık ona bile iç sıkıcı görünmeye başlamıştı.

Tam o sırada, dükkânı çevreleyen o tuhaf gri branda gözüne çarptı ve hızlı adımlarla o tarafa ilerledi.

Gri perdeler ve tel çitler, şantiyelerde sık görülen şeylerdi. Arkadan gelen hafif gürültüyü duyunca Dokyeong düşünmeden dönüp şantiyeye baktı. Uzayıp göğe yükselen ekskavatör kovasını gördü, sonra tekrar dükkânı saran o brandaya ve metal çitlere baktı. Acaba ek bir bina mı yapılıyordu? Eğer öyleyse fazla sessizdi, üstelik iş makinesinin girebileceği hiç boşluk yoktu. Branda, sivri bir cisimle azıcık eşelense yırtılacak kadar eğreti duruyordu.

Demir çitlerin arasına iliştirilmiş derme çatma, dikdörtgen bir kapı fark etti. Giriş burası olmalıydı. Kapıyı usulca itti ama açılmadı. Yine de içeride birinin varlığı hissediliyordu. Dokyeong'un midesi huzursuzca kıpırdandı.

Az sonra kapının mandalı açıldı ve Yuhui, aralıktan başını uzattı. Dokyeong, saçlarına, yüzüne ve ellerine toprak bulaşmış kadına uzun uzun baktı.

"Bir sorun mu vardı? Bugün açık değiliz."

"Hayır, sadece geçerken uğradım. Taşınıyor musunuz? Yoksa içeride tadilat mı var?"

Yuhui dudaklarını birbirine bastırarak rahatsız olduğunu belli eden bir ifadeye büründü.

"Evet, bir tür çalışma var. Toparlamam gereken işler çok... Ama başkasının dükkânına böyle çat kapı gelmeden önce en azından duyurulara bir bakmanız gerekmez miydi?"

Bunu söylerken cebinden telefonunu çıkarıp ekranı ona doğru çevirdi. Dokyeong onu sessizce dinledi ama tüm dikkati Yuhui'nin omzunun üstünden görünen, baştan başa kazılmış avludaydı.

"Bahçeyi tamamen kazacak kadar büyük bir iş herhalde?"

"Görünüşe bakılırsa söylediklerimi pek ciddiye almıyorsunuz."

Yuhui'nin soğuk bir sesle verdiği cevabı dinleyen Dokyeong, onun bakışlarındaki anlık titremeyi kaçırmadı. Sakin görünmeye çalışsa da yüzü, huzursuzluğun gölgesi altındaydı. Her zamanki halinden çok farklıydı. Neden durup dururken avluda böylesi derin bir kazı yapılıyordu?

"Tuhaf bir bitki buldum da."

Dokyeong, Yuhui'nin vereceği cevabı beklemeden lafa girdi. Yuhui ise onu gördüğüne pişman, kapıyı kapatmak için bir adım geri çekildi. Oyalanacak zamanı yoktu. Böyle bir nemde daha fazla vakit kaybedemezdi.

"Bazı bitkilerin insanı öldürebileceğini biliyor muydunuz?"

Yuhui'nin kapıya uzanan eli havada durdu. Kadın, Dokyeong'a ifadesiz bir yüzle dik dik baktı.

"Tüm bitkiler eser miktarda da olsa zehir taşır."

"Tam da bu sebepten size bir şey sormak istedim. Sonuçta bitkiler konusunda uzman sayılırsınız."

Lafı kasten uzatan Dokyeong, karşı tarafın huzursuzluğundan içten içe keyif alıyordu. Yuhui, onun yüzünü dikkatle inceledi. Dokyeong'un, hissettiklerini ele veren bir yüzü vardı; merak dolu, bir şeyden neredeyse emin bir ifade. Sejin Karakolu'ndaki son karşılaşmalarında yüzünde gördüğü o öfke çoktan silinmişti. Duygularını olduğu gibi ele veren bu yüze bakınca, onu kovma fikrinden vazgeçti. Kapıyı ardına kadar açıp dedektifi içeri buyur etti:

"Gördüğünüz gibi avlu darmadağın. Şuradaki kütüğün üstünden atlayarak içeri girmeniz gerekecek."

Çuvallara doldurulmuş toprak yığınlarını, samanları ve gübre kokulu toprak parçalarını gören Dokyeong bir an duraksadıysa da kararlı adımlarla dükkâna doğru yürüdü. Yuhui ise önden giden Dokyeong'un spor ayakkabılarından dökülen toprak parçalarını her adımda dikkatle izledi. Bir yandan da göz ucuyla avlunun ortasında, o derin çukurun başında duran küreğin çevresini kolluyordu.

Dışarıda almadığı ağır toprak kokusu burnuna çarpınca Dokyeong'un içine garip bir his doldu. Sanki balta girmemiş bir ormandaydı. Buraya birkaç kez gelmişti ama altüst edilmiş avluya bakınca, bambaşka bir dünyadaymış gibi tuhaf bir yabancılık hissediyordu. Dükkâna çıkan merdivenleri tırmanıp avlunun bir ucundan diğerine göz gezdirdi.

Dokyeong'un bakışı avlunun ortasındaki küreğe kayınca Yuhui seslendi:

"Dikkat edin, ilerisi kaygan. Yosunları temizliyorum."

Dokyeong da bakışlarını yere indirdi. Zemin kaygan ve cıvıktı.

Dükkâna giren dedektif, Yuhui'ye bakarak sordu:

"İçeride tadilat var demiştiniz ama görünen o ki sadece bahçeyle uğraşıyorsunuz."

Yuhui de onu takip ederek içeri girdi; üstüne başına, saçlarına bulaşmış toprağı silkeledi.

Dükkân her zamanki gibi sakindi. Klimanın serinliği, Dokyeong'un yüzüne çarptı. Birkaç ay önce olsa başını döndürecek bu yoğun bitki kokulu mekânda, şimdi hiç zorlanmadan durabilmesi ona tuhaf geldi. Acaba Choi Yuhui'nin peşindeyken bunca farklı bitkiye aşinalık kazanmasının bir sonucu muydu?

Yuhui, kapıyı aralık bırakıp masaya doğru ilerledi. Dokyeong ise bu kez her zamankinden farklı bir merakla, oraya buraya bakınarak dükkânın içindeki her şeyi incelemeye başladı. Yuhui'nin dükkânında, daha önce adını bile duymadığı sayısız bitki vardı. Belki yeni bir ipucu çıkar umuduyla, ilk kez gördüğü türlerin isimlerini birer birer not defterine yazmaya başladı. Yuhui bu manzarayı izlerken içten içe rahatladı; Dokyeong'un burada bulacağı hiçbir şey yoktu.

Dedektif ancak Yuhui buzdolabından bir kutu içecek çıkarıp uzattığında koşturmayı bırakıp kapının yanındaki küçük tabureye oturdu. Açılan teneke kutuların sesi, iğne atsan duyulacak kadar sessiz dükkânda yankılandı. Ardından içeceklerini hızlı hızlı yudumladılar. Dokyeong kutudaki son damlayı da içmek için kutuyu kaldırdığında ensesinin hemen

dibindeki sarmaşıkla örülü bitkinin yaprakları hafifçe sallandı. Dedektif, farkında olmadan yaprağa dokundu. Bitkiden yayılan o keskin, baharatlı ve reçineli koku burnuna çalındı. Bu koku, kesinlikle bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Biberiye yetiştirmekte iyi misinizdir?"

Yuhui, alnı boncuk boncuk terlemiş halde yaprağın ucuna dokunan Dokyeong'u izlerken sordu. Dokyeong, bir şeyi yeni fark ediyormuşçasına yapraklara daha yakından baktı. Sarkmış o ince, uzun yaprakların arasında, kasten koparılmış gibi görünen boşluk dikkatini çekti.

*

Başını tutmuş sendeleyen Lee Jinho'nun omzu, biberiye dallarına sürtündü. Yuhui çevik bir hareketle, sarsıntıdan devrilmek üzere olan biberiye saksısını son anda yakaladı. Sallanan saksı yeniden yerini buldu ama sarkan birkaç biberiye dalı, Lee Jinho'nun bedenine sürtünüp yere düştü.

"Ne..."

Lee Jinho, dizlerinin bağını çözen o tarifsiz hisle boğuşup ayakta kalmaya çalıştı; ama iradesi bir yana, bedeni artık ona itaat etmiyordu. Çok geçmeden dizlerinin üzerine çöktü. İki elini yere dayadı; üst üste binen ellerine iri iri kan damlaları süzüldü. Lee Jinho başını güçlükle çevirip darbeyi indiren Yuhui'ye baktı.

Yüzü soru işaretleriyle doluydu ve bembeyaz kesilmişti. Ne olduğunu kavramaya çalışan gözleri, ağır çekimdeymişçesine

dükkânın içini taradı. Bacaklarını kıpırdatmaya uğraşsa da nafileydi, bedeni söz dinlemiyordu. Yuhui, yere adeta mıhlanan Lee Jinho'ya tepeden bakıp yarım adım geri çekildi. Avuçlarını sırılsıklam eden ter yüzünden elindeki kürek kayacak gibi olunca, onu daha da sıkı kavradı. Lee Jinho'nun yüzüne sessizce baktı. Hafızasına kazınmış, yıllardır söküp atmak istediği o ana yapışıp kalmış yüz, ifade, el hareketleri ve ses... Çok değişmişti ama sokakta ansızın karşısına çıksaydı, tıpkı şu an olduğu gibi, yüreği yerinden çıkacak kadar afallardı.

Yuhui, yavaşça yere serilmiş Lee Jinho'nun önüne gitti, eğilip yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Bir daha söyle."

"..."

"Söylesene."

Lee Jinho cevap vermedi, sadece Yuhui'ye baktı. Yuhui de korkuyla sinmiş, zararsız ve suçsuzmuş gibi bir ifadeyle kendisine bakan Lee Jinho'nun gözlerine uzun uzun baktı. Beyazın da ötesine geçmiş, mavimsi bir renge bürünen yüz; alın bölgesinde birikmeye başlayan parlak kırmızı kan. Yuhui'nin az önce uzattığı plastik su bardağı çoktan boşalmış, yerde amaçsızca yuvarlanıyordu. Yuhui, elindeki küreği yavaşça yere bıraktı, düşen biberiye dallarını toplayıp masadaki su kabına yerleştirdi.

"Ne diye... neden..."

Lee Jinho'nun titreyen dudaklarından birkaç kopuk kelime döküldü. Yuhui, onun kendini toparlamaya çalışmasını izledi. Demek yıllardır görmek istediği manzara tam da buydu. İster

istemez acı bir gülümseme belirdi dudaklarında. Bu tebessüm, şimdi kalkıp ona acıdığı anlamına gelmiyordu. Bunca zaman sabırla ördüğü planından vazgeçmeye de hiç niyeti yoktu. Belki de bu dükkân, en başından beri bugün için var edilmişti. Dört bir yandaki saksılar, avludaki ağaçların altında çürüyüp gübreye dönüşen adamlar... Hepsi bugün varacağı son için döşenmiş birer basamaktı sanki. *Acaba artık ben de gülebilir miyim? Sokakta, metroda, otobüste karşıma çıkar mı diye ödümün koptuğu o korkuyu artık söküp atabilir miyim?*

Lee Jinho'nun başı yeniden öne düştü. Dükkâna girdiği an duymak istediği sözleri söylemiş olsaydı, belki de Yuhui onun gitmesine izin verirdi. Geçmişi bu kadar fütursuzca deşmeseydi, sormak istediği her şeyi zamanla, sakin sakin sormasına izin verebilirdi de.

"Ama o zamanlar gerçekten güzeldi. Hatırlıyorsun, değil mi? Ortaokul yıllarını diyorum..."

Bu cümle kulaklarına bir ok gibi saplandığı an, saksıya yaslı duran küreği kavrayıp var gücüyle Lee Jinho'ya savurmuştu. Sakin kalacağına, bu işi her zamanki gibi tertemiz bitireceğine dair kendine söz vermişti, ancak beklemediği o tek bir cümle, sabrının taşmasına neden olmuştu. O an Lee Jinho'nun nerede durduğunun, verdiği suyu bitirip bitirmediğinin ya da arkasında ne olduğunun hiçbir önemi kalmamıştı.

Yuhui, Lee Jinho devrilirken duvardaki biberiye saksısının sallandığını görünce ancak kendine gelebildi. Önünü sonunu düşünmeden fırlayan eli neyse ki gitmesi gereken yere ulaşmıştı. Rahatlayıp derin bir nefes aldıktan sonra olayın yaşandığı

tarafa baktı. Kulaklarının içinde, boğazının derininde kalbinin atışı deli gibi yankılanıyordu. Biberiye dışındaki bitkiler zarar görmemişti.

Yerde yatan Lee Jinho'nun bakışları öfkeye bürünmeye başladı; ellerini bir şeylere tutunmak ister gibi kımıldatmaya uğraşıyordu. Ama Yuhui daha hızlıydı.

"Hatırlıyor musun..." diye sordu, onunla göz hizasına gelerek. "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebildin?"

Aslında Lee Jinho o kapıdan içeri girdiği andan beri Yuhui'nin içinde bir tereddüt vardı. Eğer buraya kadar gelmesinin nedeni özür dilemekse, özellikle bunun için geldiyse, ne yapmalıydı? Şimdiye kadar öteki erkeklerin dudaklarından asla dökülmeyen o söz, eğer Lee Jinho'nun dudaklarından dökülürse ne yapacaktı? Fakat bu tereddüt yalnızca Yuhui'ye aitti. Lee Jinho'nun sımsıkı kapanmış ağzından tek bir pişmanlık sözü çıkmadı. Gerçekten hiçbir şey bilmiyormuş, hiçbir yanlış yapmamış gibi bakan o gözleri izlerken, Yuhui'nin midesi bulandı.

Söyle. Hadi söyle! Bir kez olsun "özür dilerim" de bari!

Küreği bir kez daha indirmeden hemen önce Yuhui içinden bunları geçirdi ve elini bir anlığına durdurdu. Tam o sırada, "Bunu seni sevdiğim için yapıyorum," sözü beyninde yankılandı; sonra da havada asılı kalan kolunu tüm kiniyle aşağı indirdi.

Önce özür dilemeliydin. O eşikten adımını atarken yüzüme bakıp, "O zamanlar hatalıydım," demeliydin. *Neden... Neden hiçbiriniz bir türlü o sözü söylemiyorsunuz?*

Sağa sola sıçrayan taze kana aldırış etmeden vurmaya devam eden Yuhui, ancak parmakları kasılmaya başladığında küreği bıraktı. Metal tiz bir çınlamayla yere düşünce başını kaldırdı ve önündeki manzarayı ilk kez çıplak gözle gördü. Küreğin savrulduğu yönde yırtılmış kumaş parçaları, toprağın ve çakılın üzerine serilip şekilsiz bir tepecik gibi görünen gövde, bir daha asla açılmayacak o ağız ve bir daha asla hareket etmeyecek o eller... Bileğini çekiştirip sırtını sararken telefonun seri çekim düğmesine durmadan basan o el ve parmaklar, bir daha kimseye aynı şeyi yapamayacaktı.

Yuhui kan lekeleriyle alacalı bir hal alan önlüğünü çıkarıp bir kenara bıraktı, sonra yavaşça ayağa kalktı. Saat dördü biraz geçiyordu. Oysa yalnızca bir saat geçmişti. Ne var ki o bir saat, ona sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Alnından süzülen ter, gözlerini hafif hafif yakıyordu. Gözlerini kırpıştırarak kapıya yürüyen Yuhui, iki sürgüyü de tam olarak kapatmadığını ancak o zaman fark etti. Sırtından yukarı buz gibi bir ürperti tırmandı. Bunu nasıl unutmuştu? Bugün tatil günüydü ama ya dükkân hesabındaki duyuruyu kontrol etmeden biri çıkıp gelseydi? Yuhui titreyen eliyle sürgüleri sıkıca kapattı. Sonra saate yeniden bakıp bundan sonra atması gereken adımları düşündü. Silmek, taşımak, toparlamak... Hepsi günler alacaktı. Önce bir duyuru mu asmalıydı? Yoksa hazırladığı paravanı mı çekmeliydi?

Lavaboya gidip aynanın önüne geçtiğinde nihayet kendi perişanlığıyla yüz yüze geldi. Terden sırılsıklam olmuş keten gömlek, yarısı çözülüp aşağı sarkmış saçlar, kan çanağına

dönmüş gözler ve yüzünün farklı yerlerine birer damga gibi yapışıp kalmış kan lekeleri...

"Ne hale gelmişim..."

Ellerini yıkarken mırıldandı. Aynadaki bu kişi gerçekten kendisi miydi? Her zaman derli toplu olan, küçük ve önemsiz meselelere öfkelenmeyen, zor zamanlarda bile soğukkanlı kalmaya çabalayan biriydi o. Oysa şu an aynada gördüğü, tüm bunların tam zıddıydı.

Ellerine bulaşan o koyu leke, musluk suyuyla ağır ağır süzülüp gidiyordu. Yuhui suyu biraz daha açıp yüzünü yıkadı. Göz kapağını gıdıklayan saçlarını suyla geriye yatırıp düzeltti, alnında biriken ter damlalarını sildi. Başını kaldırıp hâlâ su damlalarıyla kaplı yüzüne yeniden baktı. Az önce duş almış gibi ensesinde suyla ter birbirine karışmıştı; yüzü ise hâlâ darmadağınıktı.

Derin, çok derin nefesler aldı. Bir, iki, üç, dört...

Yani... Artık bitti, değil mi? Tamamen bitti, değil mi?

Beşinci nefesi vermek üzereyken göğsünün içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Sanki midesinin dibinden yükselen o yakıcı sıcaklık kalbini ve boğazını aşarak dışarı fışkırıyordu. Yuhui olduğu yere çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ian'dan ayrıldığı günden beri içinde hapsettiği gözyaşları, bir barajın kapakları açılmışçasına nihayet boşanıyordu.

Bitti artık. Artık iyiyim.

Kimsenin ona söyleyemediği o teselli cümlelerini kendi kendine fısıldayarak hıçkıra hıçkıra ağladı. On küsur yıl önce sınıf

öğretmeninin önünde diz çöktüğü o uğursuz günden beri saklamak zorunda kaldığı tüm duyguları güvenli bir yerde özgür bırakıyormuşçasına ağladı, ağladı.

*

"Ha, biberiye mi?"

Dokyeong, kendi masasında duran, alt yaprakları kararmış biberiyeyi hatırladı. Bir gün ansızın simsiyah kesilen biberiye dallarını görünce fena halde afallamış ve ne yapması gerektiğini bilememişti.

"Sanırım benimki öldü. Alt tarafı kapkara oldu, sanki çürümüş gibi."

"Belki fazla sulamışsınızdır. Eve gidince köklerini bir kontrol edin."

"Köklerini mi?"

"İster fazla sudan olsun ister hastalık ya da haşereden... Kök canlı kaldıysa sorun yok demektir. Gövdesi hâlâ yaşıyorsa suda köklendirmeyi de deneyebilirsiniz ama..."

Yuhui sözünü bitirirken bakışlarını masanın üzerindeki kâğıt mendile çevirdi. Dokyeong'un bakışları da ister istemez onun bakışıyla aynı noktaya kaydı. Dokyeong bir şey söylemeden, tek bir noktaya kilitlenip kalan Yuhui'nin profilini inceledi. Az önce hızlı hızlı içtiği içeceğin şekeri kanına karışıyor gibiydi; birden toparlanıp sol elinde tuttuğu not defterini açtı. Fakat Yuhui bu kez ondan önce davranıp lafa girdi:

"Hiç böyle bir şey yaşadınız mı, dedektif? Biri tarafından kovalanmak gibi."

Bu ani soru karşısında Dokyeong defterini kapatıp Yuhui'ye dik dik baktı. Yuhui, onun yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce devam etti:

"Bir insan yüzünden durmadan kaçmak, sonra da sürekli dönüp arkana bakmak zorunda kalmak gibi... Öyle bir anınız var mı?"

Dokyeong, yüzünde apaçık beliren bir soru işaretiyle Yuhui'ye baktı. Yuhui ise dudaklarında o tuhaf, müphem gülümsemeyle ona karşılık veriyordu. Ne öğrenmek istediği ya da bu soruyu neden sorduğu hiçbir şekilde anlaşılmıyordu.

"Mesleğim gereği bazen ben de kovalanırım tabii ama genelde kovalayan taraf olurum."

"Demek bu yüzden sürekli benim peşimdesiniz. Size bir suçlu gibi mi görünüyorum?"

Yuhui, bakışıyla Dokyeong'un elindeki not defterini işaret etti. Bu imanın ardından kendi eline bakan Dokyeong, birkaç kez rahatsızca boğazını temizledi, sonra defteri cebine tıkıştırdı.

Ardından dükkâna kısa bir sessizlik çöktü. Dokyeong, masanın önünde durup dükkânın içine göz gezdiren Yuhui'ye yan gözle baktı. Yuhui sanki buralardan çok uzaklara gitmişti. Avludaki o darmadağın görüntü gibi, kadının şu anki hali de ona yabancı geliyordu. Bu kısa sürede ne değişmişti? Yüzünün rengi bile eskisinden farklı görünüyordu. Üzerinden tarif edemediği bir hava sızıyor gibiydi. Terden sırılsıklam olduğu için miydi? Yoksa

o her zamanki kendine has derli toplu halinden eser kalmadığı için mi? Ne kadar düşünse de bir sonuca varamıyordu.

Dükkânda tuhaf bir şey var mı diye yeniden ağır ağır etrafı süzdü ama hiçbir açık bulamadı. Dışarıdaki o kaotik manzaraya rağmen içerisi tertemiz ve kusursuzdu. Dokyeong'un hafızasında nasılsa birebir öyleydi. Tek bir yaprak, bir avuç toprak, yanlışlıkla dökülmüş tek bir kırıntı bile yoktu. Kesinlikle bir şeyler değişmişti ama değişenin ne olduğunu tam kestiremiyordu.

Dokyeong, dükkânı dolaşan bakışlarını yeniden biberiye saksısına sabitledi. Ofisteki biberiyeden farklı olarak, bunun yaprakları dolgun ve canlı bir yeşil tonundaydı. Her gün gözünün önünde tuttuğu, ilgilendiği, "iyi bildiği" bir bitkinin burada karşısına çıkması mı böyle tuhaf hissetmesine neden oluyordu? Dokyeong birkaç kez kuru gözlerini kırpıştırdı.

"Bugün meşgul görünüyorsunuz. Başka bir zaman yine uğrarım."

O rahatsız edici sessizliği bozan dedektif oldu. Yuhui, hâlâ biberiyeye bakan Dokyeong'a döndü:

"Galiba o saksı sizin aklınızı epey kurcalıyor."

Dokyeong aniden irkilip bakışlarını kaçırdı:

"Yok, hayır, öyle değil. Sadece... Nasıl bu kadar sağlıklı yetişebildiğini düşündüm."

"Gerçekten merak ediyorsanız, bir dahaki gelişinizde onu da getirin. Zaten o olmasa bile sizi sık sık görecek gibiyim."

Yuhui konuşurken, pot kırmış gibi boş gözlerle bakan Dokyeong'u sakince izliyordu.

Bugün gerçekten bir tuhaflık vardı. Dokyeong, Sejin Karakolu'nda karşılaştıklarında bile zerre kadar sindiremediği Choi Yuhui'nin ifadesiz yüzünü hatırladı. Belki buna biraz benzer bir histi. Farkında olmadan kaşlarını çatıp düşüncelere daldığında Yuhui yeniden söze başladı:

"Siz pek bilmiyor olabilirsiniz ama kadınlar böyle yaşamaya alışkındır. Bu yüzden de bir noktada o durumdan çıkmanın bir yolunu bulmak zorunda kalırlar."

"Ne?"

Yuhui, başını yana eğen Dokyeong'a cevap vermek yerine yalnızca gülümsedi. Dokyeong tam ne demek istediğini sormak üzere ağzını açmıştı ki elindeki telefon titredi; aralanan dudaklarını sessizce kapatmak zorunda kaldı. Kuşkuyla Yuhui'yi süzerken telefonu açtı:

"Evet, Cha Dokyeong. Ha, evet, bir saniye..."

Dokyeong telefonu kulağında tutarken Yuhui'ye kısa bir selam verip kapıya yöneldi. Yuhui de aynı şekilde karşılık verdi ve telefonda konuşmayı sürdürürken demir kapıyı açıp avludan çıkan dedektifin ardından kapıyı sıkıca kilitledi. Sürgünün yerine oturduğundan emin olmak için kilidi bir kez daha kontrol ettikten sonra avlunun ortasına dönüp yerde duran küreği kavradı. Güneş iyice alçalıyordu; artık daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Dükkânın bulunduğu sokaktaki lambalar birer birer yanmaya başlamıştı. Yuhui, başının üstünde soluk soluk parlayan sokak lambalarına bakıp vakti hesapladı. Gün dönümü çoktan geçse de

güneş, gökyüzündeki yerinden vazgeçmek istemiyormuşçasına nazlanarak alçalıyordu. Karanlık tamamen çökmeden önce hâlâ vakti vardı. Yuhui'nin bileği, belirli bir ritim tutar gibi sakin ama hızlı hareket ediyordu. Dükkânın dışından artık hiçbir ses gelmiyordu.

Toprağın yüzeyinde sivrilip dışarı bakan ne varsa hepsi aşağıya, toprağın derinliklerine hapsedilmişti. Yuhui elindeki küreği bırakıp küçük çapayı aldı. Yılda ancak birkaç kez kullandığı bu küçük çapa, bugün yaşananları ve bugüne dek olanları bitirmek için en uygun araçtı. Çapanın ucundaki dişler değdikçe toprak usulca hizalanıyor, kusursuz bir düzlüğe kavuşuyordu.

Çok geçmeden alacakaranlığın yumuşak gölgesi dükkânın üzerine çöktü. Yuhui'nin gölgesi, hiç kimseye hiçbir şey olmamış gibi özenle düzeltilmiş toprağın üzerine uzandı. Ayaklarının altındaki zemine bakarken, sanki üzerinde durduğu yer yavaşça alçalıyormuş gibi bir yanılsamaya kapıldı; birden başı döndü ve hafifçe sendeledi.

Gündüz esen rüzgâr çoktan dinmiş, yerini her yeri kuşatan yapış yapış bir neme bırakmıştı. Galiba birazdan sağanak patlayacaktı. Yuhui, kendi kendine mırıldanarak elindeki küçük çapayı uzağa fırlattı ve avlunun tam ortasına çöküp kaldı. Kalçasından başlayıp baldırlarına kadar yayılan toprağın nemli serinliği, ruhuna iyi geliyordu. Elinden geldiğince derin nefesler alıp verdi. Alışık olduğu toprak kokusunun arasına inatla sızan o iğrenç koku, ne zaman silinip gitmişti bilinmez ama artık tamamen kaybolmuştu.

Ellerini toprağın henüz tam sıkışmamış yüzeyine kaç kez daldırdığının bir önemi yoktu artık. Üzerindeki toprağı silkeleyip atmak mümkündü; üstelik biçimi artık seçilemeyen o parçaları da öyle derine gömmüştü ki, ne kadar uzansa da eli onlara bir daha değemezdi. Muhtemelen çok geçmeden, ayaklarının altında yatan o ismi de sonsuza dek unutacaktı.

Tam o sırada hafif bir rüzgâr saçlarını okşadı; ardından pıt pıt sesleriyle sağanak indi. Yuhui, yağmurla birlikte süzülen taze ve serin havayı ciğerlerine çekerek, ışıkları sönmüş dükkânına uzun uzun baktı.

Yazarın Notu

Çiçekçi Kadın, aslında bir öykü hacminde filizlendi. Roman üzerinde çalışırken, bu hikâyenin çıkış noktasını defalarca düşündüm. Başlangıçta öykü formundaki ilk taslak, yazarlık denemeleri yaptığım dönemde kaleme aldığım, tabiri caizse yazın hayatımda üzerinde çalıştığım ilk kurmaca metindi. O dönem katıldığım bir eleştiri atölyesinde bu metin üzerine konuşurken, biri aniden şöyle dedi:

"Erkekler çok sebepsiz yere ölmüyor mu?"

Bu soruyu soran kişi bir erkekti; o an orada oturanların ezici çoğunluğu ise kadındı. Onun ortaya attığı bu tek cümleyle tetiklenen pek çok tartışma, romandan bağımsız olarak alıp başını gitti. Bir süre hararetli bir atışma sürdü ama ne konuşulduğunu şimdi pek hatırlamıyorum. O soruyu duyduğumda şimdiye dek okuduğum tüm ana akım öykülerde, nedeni dahi açıklanmadan ölüp ortadan kaybolan sayısız kadını hatırlamaya çalıştım. Ama başaramadım. Bu çok doğaldı, çünkü onların bir adı yoktu. Vurgulanan tek şey, "ölme" eylemiydi.

İşte bu yüzden, ben de düzeni biraz değiştirmek istedim. Kadınların adlarının hatırlandığı, kadınların yaralanmadığı

ya da ölmediği bir dünya kurmayı arzuladım. Tüm kadınların birer adı olsun, o adın anlamını kendi içlerinde evirip çevirsinler ve sonunda bütünüyle mutlu olamasalar bile, en azından öncekinden daha iyi bir hayata kavuşsunlar istedim.

Çünkü, fazlasıyla aşikâr olduğu gibi, romanın dışındaki gerçeklik pek böyle değil.

Eğer bunca hayal kırıklığı ve umutsuzluğun ötesinde gerçekten biraz daha iyi bir dünya, biraz daha iyi bir toplum inşa edilmiş olsaydı; belki *Çiçekçi Kadın,* bambaşka bir yöne evrilen bir hikâye olurdu. Ama sonuçta bu roman öyle yazılmadı. Yani başka bir deyişle, aradan geçen bunca zamana rağmen pek de bir şey değişmedi.

Bu romanı yazarken yine inanılmaz olaylara şahitlik ettim; o aralıklarda bir kez daha yok olup giden kadınların hikâyelerine bakarken her seferinde umutsuzluğa kapıldım, korku duydum. Belki de bu yüzden, bu hikâyenin başkahramanı ve tüm olayların düğümünü elinde tutan Yuhui'nin, bu karanlığı ortadan kaldırmasını diledim.

Benim de Yuhui gibi bir varlığa ihtiyaç duyduğum zamanlar oldu. Ama aynı zamanda, Yuhui gibi her şeyi tek başına sırtlanıp tek başına çözmeye çalışan kimsenin kalmamasını da diledim. Her şeyi tek başına göğüslemek zorunda olan hiç kimse yok. Birileri mutlaka size de, bize de yardım edecektir; eğer böyle insanlara yaslanarak yaşayabiliyorsak, yalnızca tek bir el bile olsa onu sımsıkı tutabiliyorsak, bundan sonra katlanmak zorunda

kalacağımız dünya biraz daha az acıtır, biraz daha az yorucu olur diye sık sık düşünüyorum.

Çiçekçi Kadın apaçık bir kurgudur. Ama öyleyse ne olmuş yani?

Ben hâlâ, bu hikâyeye yöneltilen o ilk soruyu ve o sorunun cevabını zihnimde döndürmeye devam ediyorum.

